

Proleter DEVİRİMCİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Temmuz-Ağustos 2026 Sayı: 141

Fiyatı: 20 TL

Ankara'da 7-8 Temmuz'da gerçekleşen NATO Zirvesi geride kaldı.

Düzenlenen havaalanı-yollarıyla; kapatılan parkları-otelleri, Zirve bölgesiyle; gecekondular görülmesin diye dikilen dev panoları, mehter takımları, atlı polisleriyle ve bunlara harcanan milyon dolarla unutulmayacak kareler kaldı geride...

Sadece bunlar değil tabii...

Günler öncesinden başlayan eylem yasakları, gözaltı-tutuklama terörü, Ankara'nın açık hapishaneye çevrilmesiyle de unutulmayacak bir Zirve oldu. Öyle ki, yalnız NATO karşıtı eylem yapanlar değil, bu potansiyeli taşıyanlar bile tutuklandı. Hatta o günlerde Ankara çevresinde bir doğa gezisi düzenleme "gafleti"ne düşen 70'li yaşlarda TEMA gönüllüleri de...

Ankara ile sınırlı olmayan, İstanbul başta olmak üzere yurdun dört bir yanında polis operasyonlarıyla yüzlerce kişi gözaltına alındı, tutuklandı. Devrimci, demokrat kurumlar basıldı, bürolara-evlere girilip dağıtıldı; X hesapları engellendi vb...

Bütün bu engellere, baskılara, tutuklamalara rağmen NATO karşıtı gösterileri engelleyebildiler mi?

Aylar öncesinden başlayan NATO karşıtı faaliyetler ve eylemler, Zirve günü yaklaştığında daha da sıklaştı ve birçok kente yayıldı. "NATO ve emperyalist savaş karşıtı birlik" başta olmak üzere, çeşitli platformlar, partiler, sendikalar, mitingler ve yürüyüşlerle "NATO'ya hayır" dediler.

"NATO dağıtılsın, emperyalist üsler kapatılsın" demek suç değildir! Aksine en demokratik taleptir. Çünkü NATO, kurulduğundan bu yana emperyalist bir savaş örgütüdür! Kore ile başlayıp bugün İran'a uzanan emperyalist hegemonya savaşının tarafı, halkların katilidir.

Sayfa 2'de sürüyor

Savaşa ve faşizme karşı BİRLEŞİK DEVİRİMCİ ÖRGÜTLENME! DAHA GÜÇLÜ MÜCADELE!

Savaşa ve faşizme karşı DAHA GÜÇLÜ MÜCADELE!

Diğer yandan NATO'ya ve emperyalist ülkelere ait askeri üsler, hem içteki halk ayaklanmalarında, hem de komşu devletlere dönük emperyalist saldırılarda kullanılmaktadır. Türkiye başta olmak üzere bölge ülkelerini savaşın bir parçası haline getiren bu emperyalist üsler derhal kapatılmalıdır!

Ankara'da yapılan NATO Zirvesi, günler öncesinden "tarihi zirve" olarak lanse edildi. Ardından "NATO 3.0" denilerek, NATO'nun yeni bir döneme girdiği duyuruldu. Zirve boyunca da "birlik-beraberlik" görüntüleri verildi.

Fakat gerçekler, bu görüntülerin sahteliğini ortaya koyuyor.

1949 yılında sosyalist Sovyetler Birliği başta olmak üzere "sosyalist blok"a karşı kurulan NATO, '90'ların başında "sosyalist blok" yıkılınca boşluğa düştü ve bir dönemi kapandı. İkinci döneminde "dünya imparatoru" haline gelen ABD'nin öncülüğünde Yugoslavya başta olmak üzere "sosyalist bloku" parçalayıp paylaştılar. Fakat bu dönemden itibaren kendi aralarındaki çelişkiler de artmaya başladı.

2000'li yıllarda Çin'in büyümesi, Rusya'nın kendini toparlamasıyla ABD'nin "tek kutuplu dünyası"sı da çöktü. Ortaya iki emperyalist kamp çıktı; bu kamplar arasında savaş başladı. Başını ABD'nin çektiği yeni emperyalist hegemonya savaşında ABD ile AB ülkelerinin çelişkileri daha belirgin oldu, NATO'nun birliğini de bozdu. Şimdi "üçüncü dönem" diyerek, yeniden birliği tesis etmeye çalışıyorlar. Fakat bu mümkün değil!

Çünkü çağımız halen "emperyalizm ve proleter devrimleri çağı"dır ve bu çağın temel özellikleri-çelişkileri değişmemiştir!

"Sosyalist kamp" yıkılsa bile, sosyalizm ile kapitalizm arasındaki temel çelişki varlığını koruyor. (Sadece teorik olarak değil, pratik bir tehdit olarak da.) Emperyalist-kapitalist bütün ülkelerde burjuvazi ile proletaryanın çelişkisi, emperyalizm ile ezilen halklar çelişkisi keskinleşerek sürüyor. NATO tam da bu çelişkiyi burjuvazinin ve emperyalizmin lehine çevirmek için çabalıyor. Fakat bu çağın "dördüncü temel çelişkisi" yani emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişkileri öylesine şiddetlendi ki, NATO içindeki emperyalist devletlerin çıkarlarının örtüşmediği yönler çoğalıyor ve bu durum NATO'daki çatlağı iyice büyütüyor.

Başlangıçta bütün emperyalistlerin sosyalizme karşı kurduğu bir savaş örgütü olan NATO, bugün emperyalist kampın bir bölümünü temsil ediyor. Emperyalist hegemonya savaşı büyürken, NATO'daki emperyalist-kapitalist devletlerin (dolayısıyla tekellerin) "birlik beraberlik" içinde kalması, eşyanın tabiatına aykırıdır. Bunun

zemini kökten sarsılmıştır. Önümüzdeki dönemde bu sarsıntılar yeni krizleri doğuracaktır.

Türkiye cephesinden ise, Erdoğan yönetimi ayakta kalmak için kendini daha fazla NATO'ya ve Trump'a bağlamış durumda. Trump'ın övgülerine mazhar olmak ve onun sağlayacağı "meşruiyet" almak için par-tutuş oldular. Öyle ki, Trump birkaç kez "papaz Brunson"u hatırlattığı halde, hiçbir yetkili -muhaliflere karşı papağan gibi tekrarladıkları- "bağımsız-tarafsız mahkemelerimiz var" diyemedi. Tam bir köle ruhuyla Trump'ın "ben ne istersem Erdoğan yapar" sözlerini sırtarak dinlediler.

Bir parti veya yönetim, "meşruiyeti"ni halktan değil de emperyalist bir devletten, hatta emperyalist bir liderden alıyorsa, zaten meşruiyetini çoktan yitirmiş demektir. Erdoğan yönetimi de halktan desteğini yitiren her diktatör gibi zor yöntemlerini daha fazla kullanarak ayakta durmaya çalışıyor. Komedyeni, sanatçıyı, çevreciyi, herkesi tutukluyor, her direnişe saldırıyor, en küçük muhalif sesi bastırmaya kalkıyor.

İmamoğlu'ndan Demirtaş'a, Can Atalay'dan Osman Kavala'ya birçok muhalif yıllardır tutuklu. İmamoğlu başta olmak üzere tutuklu CHP'lilerin "savunmaları" bile engelleniyor. Diğer yandan CHP'ye "kayyum" atayarak, İmamoğlu-Özel kesimini ayrılmaya zorlayarak, en büyük rakibini bölmeye, zayıflatmaya çalışıyor.

AKP-MHP bloku, kayyumla, muhaliflerini bölüp parçalayarak, tutuklayarak ve "meşruiyeti"ni emperyalistlerden alarak, daha ne kadar yönetimde kalabilir? Bunun yanıtı bize bağlı!

Halkın alım gücü her gün düşüyor, ücretler gün gün eriyor. İşçisi, memuru, öğrencisi her kesimden eylemler yükseliyor. Ne var ki, örgütsüzlük, parçalanmışlık, aktif dayanışma eksikliği, bu direnişlerin gücünü de zayıflatıyor.

NATO Zirvesi sürecinde görüldüğü gibi birleşik mücadele ve örgütlülükler bir zorunluluk halini almıştır. Yaşanan eksiklik ve zaafı aşarak savaşa ve faşizme karşı güçlü birlikler kurulmalı ve daha güçlü faaliyetler-eylemler yapılmalıdır.

Bu noktada komünist ve devrimcilerin öncü misyonuna uygun hareket etmesi tayin edici olacaktır.

Okurlara...

Merhaba,

Kılıçdaroğlu CHP'ye kayyum olarak atandığında, Erdoğan CHP'de kolay ve hızlı bir çöküş bekliyordu. Ancak kayyum politikasının işe yaramadığı görülüyor. Bunun sebebi Özgür Özel'in İmamoğlu'na bağlılığı ya da her gün birkaç mitingi programına sığdıran enerjisinden ibaret değil. Özel'in kendisinin de ifade ettiği gibi halkın tepkisi artık muhalefeti aşıyor; kitleler bu hareketi zorunlu kılıyor.

Yönetenlerin eskisi gibi yönetemediği, yönetilenlerin eskisi gibi yönetilmek istemediği bir dönemden geçiyoruz. Ancak bu durum, devrimci bir ayaklanmaya kendiliğinden götürmüyor. Devrimci öncünün eksikliği kendisini bütün yakıcılarıyla gösteriyor.

1 Mayıs ve NATO Zirvesi gibi iki önemli süreç, kararlı bir mücadele hattıyla karşılandı. Fakat kendi içinde eksiklikleri de vardı. Özellikle birleşik mücadele hattının kurulması, kolektif hareketin

başarılması yönüyle sorunlar

yaşandı. Buna rağmen, Türkiye'deki muhalif ve devrimci güçlerin, uzun yılların ardından birlikte hareket etme çabası önemliydi. Bu birlikte, devrimci öncünün daha da güçlenmesi, önderlik edecek düzeye gelmesi, günün en önemli ihtiyacıdır.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimizin sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

141. Sayıda

3	Yoksulluk en büyük şiddettir
4	Deniz Göktaş tutuklandı
5	NATO Zirvesi ve yasaklar
6	Temel Conta işçileri grevde
7	İşçi-emekçiler NATO'ya karşı mücadeleye
8	Öğretmenler talepleri için eylemde
10	Emeklilere toplu sözleşme hakkı
	Korteks grevi satışla bitirildi
11	Fransa'da yoldaşımız Veli Yeşilçay'ı kaybettik
	Gürkan Türkoğlu yaşamını yitirdi
12	NATO Zirvesi protestoları ve kurulan birlikler
14	Ahmet Telli yaşamını yitirdi
	Arnavutluk'tan izlenimler
15	Arnavutluk halkı isyanda
16	Kavganın şairi Adnan Yücel
17	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
19	NATO Zirvesi'nin gösterdikleri
23	Fatih Öktülmüş mezarı başında anıldı

Yayın Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Çağdaş Büyükbaş

Adres: Mecidiyeköy mah. Ayfer sk. No: 10/5 Asım Bey Ap. Şişli/ İst. Tel: 0538 777 99 01, devrimcidurus@gmail.com, proleterdevrimcidurus3.org

Baskı: Berdan Matbaacılık, Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İst.

Tel: (0212) 613 1211, ISSN: 2147-4028, Yayınevi sertifika no: 48918

YEDİVEREN YAYINLARI Yerel Süreli Yayın, Sayı:141, Temmuz-Ağustos 2026, 20 TL(KDV %0)

Siddet, polis copu-işkencesi, gözü-tutuklama furyası ya da sokakta, okulda, evde görülen toplumsal cinnet şeklinde yaşanmıyor sadece.

Bunlar açıktan görünen şiddet biçimleri. Görünmeyen ama hepsinden daha etkili olanı ise, yoksulluk, işsizlik ve açlıktır. Kapitalizmin süreklileştirdiği bu durum, yaşamak için işgücünü satmak zorunda olan kesimler üzerinde büyük bir baskı ve şiddet unsurudur.

Yoksulluk; yeterince beslenememek, ihtiyaçlarını karşılayamamak ile sınırlı değil çünkü. Güvencesizlik, geleceksizlik, yalnızlık, zamansızlıktır. Ölesiye çalışmak ama insan gibi yaşayamamaktır. Kısaca hayatın zindan edilmesidir.

“İnsan gelişmesinin alanı zamandır” diyor Marks. “Hiçbir boş zamanı olmayan,

patronlara satılmak, iş cinayetlerinde ölmek, hepsinin “kaderi” adeta. Bu çocuklar, ebeveynlerinden daha kötü koşullarda yaşıyor, daha erken yaşlanıyor ve daha erken ölüyorlar.

Asgari ücret, açlık değil artık ölüm sınırında!

Türkiye’de çalışanların yaklaşık yarısı asgari ücret ve civarında ücret alıyor. Bu da yaklaşık 11.5 milyon kişiye denk düşüyor. Bu sayı her geçen yıl artıyor. **Türkiye asgari ücretli oranıyla Avrupa’da açık ara birinci durumunda.**

Türk-İş dahil, sendikaların araştırma merkezlerinin yayınladığı “açlık ve yoksulluk sınırı” raporlarında Temmuz 2026 itibarıyla dört kişilik bir ailenin açlık sınırı 36 bin civarında görülüyor; yoksulluk sınırı ise yaklaşık 120 bin! Bilindiği gibi

edebildiğimizi alırız. İstemlerimizde ne kadar yetingen olursak, hükümetler de vermekte o kadar yetingen olur.”

Türkiye’de nüfusun en az yarısı “açlık sınırı”nın, ezici çoğunluğu ise “yoksulluk sınırı”nın altında yaşıyor. Nüfusun neredeyse yüzde 90’ı, yüzde 10’u zevkusefa içinde yaşasın diye çalışıyor. Servet dağılımı da bunu gösteriyor zaten. **En zengin yüzde 10, servetin yüzde 70.8’ine sahip.** Geriye kalan yüzde 90, -yani işçi-emekçi kesimler- servetin yüzde 30’u ile geçinmek zorunda. Keza en çok kazanan yüzde 10’nun ortalama yıllık geliri, en az kazanan yüzde 50’lik kesimin gelirinden 23 kat daha fazla! Bugün **bir milletvekilinin maaşı bile asgari ücretlinin 22 katı!** Aradaki uçurum her geçen gün büyüyor. Oysa tüm serveti işçi-emekçi yaratıyor. Ama varlık içinde yokluğu da onlar çekiyor.

Açlıktan ölümlerin yaşandığı yerdeyiz

Yaşanan artık yoksulluğun ötesine geçmiş durumda. Açlık ve ölümle karşı karşıyayız. **Açlık, hiç yememek değildir; ekmekle, makarnayla, çorbayla karnını şişirmektir.** Nitekim obezitenin en fazla yoksul kesimlerde görülmesi boşuna değildir.

Ne enflasyon duruyor, ne fiyatlardaki artış son buluyor. TÜİK’in Haziran 2026 verilerine göre enflasyon yıllık bazda yüzde 32.11 artmış. Bu TÜİK’in tıraşlanmış rakamları üstelik. Bağımsız iktisatçıların kuruluşu ENAG’a göre yüzde 53,13!

Merkez Bankası enflasyon oranını sürekli güncelliyor, “hedef enflasyon” bir türlü tutmuyor! Bu yılın başında hedefi yüzde 16 açıklamışlardı, şimdi yıl sonu enflasyon hedefini yüzde 24’e çıkardılar. Ama işçiye, memura, emekliye “hedef enflasyon” diye uydurdıkları yüzde 16’lık zam yaptılar. Aradaki fark bile ücretlere, maaşlara yansıtılmadı.

Üstelik halkın enflasyonu her zaman bu rakamların çok çok üzerinde. **“Enflasyon eşitsizliği” diye bir durum var. Enflasyon da sınıfsal duruma göre değişkenlik gösteriyor.** (Bir araştırmaya göre, yoksulların enflasyonu, orta-üst ve yüksek gelirli hanelerin maruz kaldığı enflasyondan yaklaşık 6,6 puan daha yüksek) Farklı gelir gruplarının farklı tüketim kalemleri oluyor çünkü. Örneğin yoksul kesimler, gıda enflasyonundan çok daha fazla etkileniyor. Yoksullar gelirlerinin yüzde 40’ını gıdaya harcarken, zenginler yüzde 15’ini harcıyor. Bu, zenginlerin daha kötü beslendiği anlamına

Yoksulluk en büyük şiddettir!

bütün hayatı kapitalist hesabına çalışması tarafından yutulan bir insan, bir yük hayvanından daha aşağıdır. O, başkaları hesabına zenginlik üreten, fizik bakımından ezilmiş ve entelektüel bakımdan alıklaştırılmış basit bir makinedir.”

Kapitalizmde işçilerin sürekli yoksul kalması, artı-değer sömürüsünün doğal sonucudur. **Bu aynı zamanda işçi ve emekçilerin cehalete mahkum edilmesidir. Yoksulluk, yoksunluğu doğurur çünkü.** Yoksul insanlar, sağlık, eğitim, spor, kültür, sosyal hayat vb. hepsinden yoksun kalırlar. Bu yoksunluk içinde cahil bırakılan bir toplumu yönetmek her zaman daha kolaydır.

Yoksul ailelerin çocukları da yoksul doğar, yoksul yaşar ve yoksul ölür. **Bu gün artık yeni kuşak, bir önceki kuşaktan daha kötü koşullarda yaşamak zorunda kalıyor.** Eğitim olanağı sayesinde “sınıf atlama”yı bırakalım, daha iyi yaşama koşulları bile kalmadı. Her yıl binlerce genç, üniversiteyi parasızlık yüzünden bırakıyor. Zaten doğduğu andan itibaren dezavantajlı olan yoksul çocukların iyi bir eğitim alması mümkün değil. Çocuk yaşta çalışmak, MESEM’lerde

“açlık sınırı” dört kişilik bir ailenin sadece beslenmesi için gerekli olan minimum harcama miktarı. Buna eğitim, sağlık, barınma, ısınma, ulaşım gibi “olmazsa olmaz” ihtiyaçlar eklendiğinde “yoksulluk sınırı” ortaya çıkıyor.

Son rakamlar, asgari ücretin 5 ay içinde 7 bin civarında eridiğini gösteriyor. Buna karşın Temmuz ayında asgari ücrette zam yapılmadı! Sendikaların da bu doğrultuda herhangi bir eylemi yok!

Asgari ücret, yakın zamana kadar “açlık sınırı” üzerinden konuşuldu. Şimdi belirlendiği anda “açlık sınırı”nın altına düşüyor. Emeklilerin durumu daha vahim. Onlar uzun süredir “ölüm sınırı”nda yaşıyor. Üç-dört emekli biraraya gelerek bir otel odasında kalıyorlar var. Buna karşın birçok sendika veya parti *“en düşük emekli aylığı açlık sınırında olsun”* diyor. İnsanca yaşayabilmenin sınırı en hafifinden “yoksulluk sınırı”dır. **Asgari ücret de, en düşük emekli aylığı da “yoksulluk sınırı”nın aşağısında olmamalıdır.**

Lenin’in dediği gibi, *“doğru bulduğumuz her şeyi ilke olarak istemeliyiz. Ve ancak gücümüz daha çoğuna yetmezse elde*

Kapitalizmde işçilerin sürekli yoksul kalması, artı-değer sömürüsünün doğal sonucudur. Bu aynı zamanda işçi ve emekçilerin cehalete mahkum edilmesidir. Yoksulluk, yoksunluğu doğurur çünkü. Yoksul insanlar, sağlık, eğitim, spor, kültür, sosyal hayat vb. hepsinden yoksun kalırlar. Bu yoksunluk içinde cahil bırakılan bir toplumu yönetmek her zaman daha kolaydır.

gelmiyor tabii ki; aksine yoksuldan çok iyi beslendikleri halde gelirlerinin çok yüksek olduğunu gösteriyor. Yoksullar aynı besinleri tüketseler bile, daha kötüsünü ve ucuzunu almak zorundalar. Onların fiyatları da sürekli yükseliyor. Öyle ki, işçi ve emekçilerin bugüne dek en fazla harcama kalemi olan gıda, son aylarda düşüşe geçmiş; buna karşın konut ve kira harcamalarında yükselme görülmüş. 2024 yılında konut ve kira harcama payı yüzde 26 iken, 2025 sonunda yüzde 29,3'e çıkmış. **Halk gıdasından bile keserek, başını soktuğu derme-çatma evlerde barınmaya çalışıyor.**

Zaten sağlıksız beslendiği gıdadan kısmak, daha çok hastalık ve ölüm demek. *"Bu memlekette kimse açlıktan ölmez"* denilirdi önceden. Halk arasında dayanışma daha güçlü, gıda daha ucuz, ücretler görece yüksek, kırsal kesimle bağlar kuvvetli iken açlıktan ölmüyordu tabii. **Kapitalizm insanları bireyselleştirdi, tarımı tekelleştirdi, köy nüfusunu yok denecek düzeye getirdi, ücretleri "açlık sınırı"nın altına çekti. Ve şimdi açlıktan ölümlerin, özellikle bebek ölümlerinin yaşandığı bir ülke haline geldik.** "Türk Aile Hekimleri"nin yaptığı bir çalışmaya göre her dört çocuktan birinin kilosunu düşük. Çocukların çoğu bodurluk yaşıyor. Okulda açlıktan bayılanlar oluyor.

Yoksul çocuklarının önemli bir kesimi ya düşük ücretle ve kötü koşullarda çalışmak, ya da mafyatik çetelere karışıp suçlar işlemek, hapse düşmek ile karşı karşıya. Yoksulluğun ve yoksunluğun bedellerini, işçiler-emekçiler ve onların çocukları en ağır şekilde ödüyorlar.

İşsizliği ve yoksulluğu yaratan ücretli kölelik düzenidir

Bütün sömürücü toplumlarda ezilen-sömürülen kesimler yoksulluk yaşamıştır. Fakat köleci toplumda bile "karın tokluğuna" çalıştırılırken, kapitalizmde bu da ortadan kalktı. Bir işçi, işgücünü satabildiği oranda hayatta kalabilme imkanına sahiptir. O da artık "yaşamak" değil, nefes alıp-vermeye indirgenmiş durumda.

Bir de işgücünü satamayan ve işsiz kalan milyonlar var. Ve bu sayı her geçen ay artıyor. DİSK-AR'ın Haziran 2026 tarihli "geniş tanımlı işsizlik" oranı, yüzde 31, işsiz sayısı ise, 12 milyon 627 bindir. Bunların büyük çoğunluğu işsizlik sigortasından da yararlanmıyor. (İŞKUR'un Mayıs 2026 verilerine göre yüzde 84,4'ü işsizlik ödeneği alamıyor) Çünkü işsizlik sigortasından yararlanma koşulları zorlaştırıldı, buna karşın amacı dışında her şeye kullanılıyor; patronlara teşvikler veriliyor mesela...

İşsizlik kapitalizme özgüdür ve sadece ekonomik değil, ciddi toplumsal sorunların

da kaynağıdır. *"İşçinin emeğinin ürettiği sermaye işçiyi ezer, küçük mülk sahiplerini yok eder ve bir işsizler ordusu yaratır"* diyor Lenin.

İşsizlik, yoksulluk, açlık, sadece Türkiye'de yaşanmıyor. Emperyalist-kapitalist dünyanın tümünde işçi ve emekçiler gidecek daha kötü koşullarda çalışıyor ve yaşıyor. 1980'den itibaren her açıdan geriye gidiş söz konusu. Örneğin **dünya genelinde 1980'de nüfusun en zengin yüzde 10'unun servetten aldığı pay yüzde 30 düzeyinde iken, 2022 yılında yüzde 50'den fazlaya çıkmış.** Bu makas her yıl açılıyor ve yoksulluk oranı sürekli artıyor. Sözde "çözüm" adına da, emekliliği 70 yaşa çıkarmak, eş ve çocukların sağlık sigortalarını kaldırmak, sosyal hakları budamak üzerine planlar yapılıyor.

Türkiye'de olduğu gibi tüm dünyada '80'li yıllar "beyaz terör yılları"dır. Askeri-sivil darbelerle yükselen halk hareketinin bastırıldığı, komünist ve devrimci örgütlere darbeler vurulduğu, sermayenin işçi sınıfına büyük bir saldırıya geçtiği dönemdir. '80'lerin sonunda "sosyalist blok"un yıkılışıyla iyice rahatlayan emperyalist burjuvazi, bir yandan kazanılmış hakları gaspetti, diğer yandan düşük ücret-ucuz işgücü-uzun saatler ve esnek çalışma gibi yöntemlerle daha ağır sömürü koşullarını dayattı.

Bugün dünyada yaklaşık 1 milyar insan açlık çekiyor! Her gün 18 bin insan açlıktan ölüyor! Dünya Sağlık Örgütü WHO'ya göre, Avrupa'da 6 kişiden 1'i, yaklaşık 155 milyon kişi akıl sağlığı sorunları yaşıyor.

Kısacası kapitalizmin yarattığı işsizlik ve yoksulluk, hem fiziksel hem ruhsal sağlığını bozuyor!
* * *

Egemenler ve sözcüleri sıkça "yoksullukla mücadele"den dem vuruyorlar. Yoksulluğun müsebbibi kendileri değilmiş gibi, yoksulluktan yakınıyor, yoksulluğun gerçek nedenini gözlerden saklıyorlar.

Onların "yoksullukla mücadelesi" daha fazla "sadaka toplumu" yaratmaktır. "Sosyal yardım" adı altında insanları aşağılamaktır. *"Siz yardım edilmiş yoksullar istiyorsunuz; biz ise ortadan kaldırılmış yoksulluk"* diyor Victor Hugo.

Bir insan için yoksulluktan daha acı olanı, sadaka ile geçinmek zorunda kalmak, aşağılanmak, yaşamın boş ve anlamsız hale gelmesidir. *"Yoksulluğun nedeni, özel mülkiyetçi ve başkasının emeğinin ürününe el koyan zenginliktir."* O halde **yoksullukla değil, yoksulluğu yaratan sistemle mücadele edilmelidir.** Marks'ın "ücretli kölelik düzeni" olarak tanımladığı kapitalizm yok edilmeden, insan onuruna yaraşır bir biçimde yaşamak bile imkansızdır.

Deniz Göktaş tutuklandı

Yıllardır stand-up gösterileriyle siyasi hicivler yapan Deniz Göktaş hakkında, Haziran ayının son günlerinde "Cumhurbaşkanına hakaret" ve "Halkın bir kısmının dini değerlerini aşağılayarak kin ve nefrete sevk ettiği" iddiasıyla yakalama kararı çıkartıldı. O sırada yurtdışında olan Göktaş, ülkeye döneceğini söyledi ve 2 Temmuz'da indiği İstanbul Havaalanı'nda gözaltına alındı. Ama ters kelepçeli görüntüleri servis edilerek "yakalandı" şeklinde gösterildi. Bu görüntülerin 5 kez tekrarlanıp çekime alındığı sonradan öğrenildi.

3 Temmuz'da savcılığa çıkartılan Göktaş, tutuklandı. İstanbul Çağlayan Adliyesi'nde toplanan yüzlerce kişi, Göktaş'ın tutuklanması protestosuna çıktı.

Deniz Göktaş'ın gözaltı kararı 1 Haziran'da Harbiye Açık-hava Tiyatrosunda sahnelediği "Ölü Deniz" adlı gösteriden dolayı verilmişti. Bu gösterinin videosu youtube platformuna 24 Haziran'da yüklendi. Video, çok kısa sürede milyonlarca kişi tarafından izlenince, neredeyse bir ay sonra Deniz Göktaş hakkında dava açıldı ve tutuklandı. İzleyicisi milyonları bulan bir komedyeni "180 kişi CİMER'e şikayet etmiş" diyerek de bunu meşrulaştırmaya kalktılar.

Göktaş'ın tutuklanma nedeni olarak, Erdoğan'a "diktatör" demesi gösteriliyor. Göktaş'ın ifadesinde de belirttiği gibi bu bir hakaret değil, siyasal bir niteleme. Deniz Göktaş'ın gösterilerinde **Erdoğan'ın büyük oğlu Burak Erdoğan'ın trafik kazasında bir kadını öldürdüğü halde, dosyanın üstünün kapatılmasına bir atıf da var.** Göktaş gösterisinde babasının iyi bir baba olduğunu söylüyor, *"fakat trafikte birini öldürsem beni kurtarmaz"* diyor. Ardından *"Erdoğan iyi bir baba"* diye ekliyor. Bu olayın hatırlatılması, Göktaş'a karşı hiddetin çok önemli bir nedeni. Ki Erdoğan o sıralar İstanbul Belediye Başkanı'ydı. Göktaş'ın sorgulamasında bu esriye hiç girmiyorlar; belli ki konunun gündemde kalmasını istemiyorlar. Hatta espriyi paylaşım olayı hatırlatan siteleri kapatıyorlar.

Diğer suçlama "dini değerleri aşağılama" ki, Göktaş'ın konuyla ilgili esprisinde bir aşağılama yok! Sözler aynen şöyle: *"İlk üç kitap iyiydi, dördüncüde çeviri zayıf. Dört kitap arasında en iyisi o bence, bir kere iddialı bir çıkış 600'lü yıllarda. Yazan için de çok zor, aklına yeni bir fikir gelse 'son kitap dedik.'"*

Fakat faşizmin eleştiriye de mizaha tahammülü yok! "Faşizm kültürün kışdır" sözünü bir kez daha kanıtlarcasına sanatçılara dönük saldırılarını sürdürüyorlar. Daha önce de Erdoğan'ın karikatürlerinden dolayı Leman dergisine davalar açılmış, Leman dergisi şeriatçıların saldırısına uğramıştı. Birçok muhalif sanatçıyı gözaltına aldılar, kimisinin itibarını sarsmak için "uyuşturucu" testine soktular. Deniz Göktaş'ın alınış tarzıyla hiç ilgisi olmadığı halde ona da bu testi yaptıkları sonradan öğrenildi. Üstelik **Göktaş'ı "yüksek güvenlikli" dedikleri kuyu tipi cezaevine hapsedtiler.** Öfkeleri bu kadar büyük!

Diğer yandan Göktaş'ın babasının Çorum katliamı sırasında bir polisi öldürdüğü, yasadışı örgüte üye olduğu gibi haberlerle ona dönük sempatiyi yok etmeye çalıştılar. Ama başaramadılar! Göktaş'ın tutuklanmasına birçok kesimden tepkiler geldi. İstanbul Barosu, Oyuncular Sendikası, birçok parti başkanı, kınama mesajı yayınladı. Keza birçok sanatçı da Göktaş'a destek verdi. Bunların arasında Cem Yılmaz ve Yılmaz Erdoğan'ın bulunmayışı gözden kaçmadı.

Deniz Göktaş savcılık soruşturmasında iken, CHP'nin kayyumu Kılıçdaroğlu da ziyaret etmişti. Oysa o sırada avukat görüşü bile yaptırılmıyordu. Göktaş görüşmeyi istemediği halde Kılıçdaroğlu'nu karşısında bulunca, *"milyonlarca genç adına CHP'yi bir salın"* dediği ortaya çıktı. Kılıçdaroğlu'nun basın sözcüsü bu sözleri yalanladı, fakat Göktaş'ın avukatı teyit etti.

Deniz Göktaş, suçlamaların hepsini reddetti ve **dik bir duruş sergiledi.** Şu anda kuyu tipinde olmasına rağmen moral olarak iyi olduğunu gösteren espriler yapmaya devam ediyor. Sanatçıların faşizmi sadece eleştirmekle kalmayıp faşist saldırılar karşısında dik durması, görüşlerinden taviz vermemesi çok önemli. Bu sadece sanatçılara değil, topluma da güven veriyor. **Erdoğan yönetimi, tüm baskı ve şiddetine rağmen muhalefeti bastıramıyor.** NATO gözaltıları ve Deniz Göktaş tutuklaması, bunu bir kez daha kanıtladı.

NATO Zirvesi ve yasaklar

güvenlik vb hariç) kapatıldı; personel idari izne çıkartıldı.

Fransa

Cumhurbaşkanı Macron'un koşu yapabilmesi için Seğmenler Parkı halka kapatıldı.

Zirve'ye katılacak heyetlerin geçiş yollarında çok kapsamlı bir makyajlama çalışması yapıldı. Kaldırımlar, asfaltlar yenilendi, çiçeklendirme yapıldı, detaylı biçimde temizlendi. Bazı binaların dış cephesi boyandı. Gecekondu bölgesi ise devasa paravanlarla kapatıldı. Böylece "ayıplı bölge", yabancıların göremeyeceği biçimde gizlendi. Gösteriş ile çelişen derin yoksulluk, "yok" edildi!

Zirve bölgesindeki tüm yüksek binaların çatılarına keskin nişancılar yerleştirildi ve bölge halkının pencereye-balkona çıkması, hatta perdelere yaklaşması engellendi. Bu konuda doğrudan binalara bildirim yapıldı. Keza Zirve heyetlerinin geçiş güzergahlarında da aynı önlemler uygulandı.

Zirve bölgesinde çok yüksek düzeyde sinyal kesici ve frekans karıştırıcı kullanıldı. İnsanların cep telefonlarından akıllı ev sistemlerine kadar çok geniş bir kapsamda günlük kullanım aletleri kullanılamaz hale geldi.

Zirve bölgesinde ikamet edenlerin özel barkodlu giriş kartı alması zorunlu kılındı; bu karta sahip olmayanlar bölgeye giriş çıkış yapamadı. Keza Zirve boyunca bu binalarda yatılı ya da günlük misafir yasağı da vardı.

Zirve'den günler önce başlayarak Ankara'ya giriş-çıkış noktaları ve kent içinde sürekli GBT, araç arama, üst arama vb. yapıldı. Bazı yerlerde her adım başı polis çevirmesi görülüyordu.

Geçiş güzergahında ve Zirve bölgesinde her türlü inşaat, dış cephe tadilatı durduruldu.

50 binden fazla sahipsiz hayvan toplatılarak barınaklara kapatıldı.

Başta Esenboğa Havalimanı yolu olmak üzere pek çok ana arterde günlerce dükkan önüne park yasağı getirildiği için ticari faaliyet neredeyse tamamen durdu.

Protokol yolu üzerinde paravanlar ve demir bariyerlerle kapatılan bölgelerde ise dükkanlara tamamen erişilemez haldeydi.

Ankara Valiliği bu süreçte zarar gören esnafa ve insanlara herhangi bir tazminat ödemeyeceğini önceden duyurdu.

Zirve boyunca F-16'lar Ankara üzerinde kesintisiz devriye uçuşu yaptı.

NATO için "halkların katili" tanımını kullanıyoruz. Bugüne kadar yaptığı saldırılar, işgaller ve

katliamlarla bu tanımı fazlasıyla hak ediyor. Ama birakalım saldırılarını, NATO'nun varlığı bile halklar üzerinde bir zorbalık ve baskı oluşturuyor. Zirve öncesinde ve sürecinde Ankara halkının yaşadıkları bunu bir kez daha kanıtladı.

Diğer taraftan, Trump'a yaranma, "meşruiyet arama" çabaları da had safhaya çıkartıldı. 4 Temmuz günü (yani daha NATO Zirvesi bile başlamamış, Trump Türkiye'ye gelmemişken), ABD'nin 250. kuruluş yıldönümü nedeniyle, İstanbul'daki ikinci köprü ile Ankara'da Atakule tam da bir "sömürge psikolojisi" ile, ABD bayrağının renkleriyle aydınlatıldı. Zirve günü Trump'ın askerleri selamladığı sahiyelerde Türkiye jetleri Saray'ın üzerinden uçarak gösteri gerçekleştirdi.

Zirve günlerinde görev yapmak üzere özel atlı birlikler oluşturuldu. Atların yeleleri bile kuaför elinden geçti; boyalı-örgülü haliyle ilgi odağı oldu. Ve zirve döneminde Ankara'daki taksicilerin tek tip kıyafet giymesi, taksiye binenlere lokum ve kolonya ikramı zorunlu kılındı.

Zirve'nin maliyeti

Zirve sadece kitleler üzerinde baskıdan ibaret değildi. Zirve'nin maliyeti de emekçilerin sırtına binen ayrı bir yükü.

"İtibardan tasarruf olmaz" diyerek, lüks yaşamlarını meşrulaştıranlar, Zirve sırasında da aynı yaklaşımı sürdürdüler. Bir taraftan gecekondu görnüşüne diye önlerine yüksek paravanlar çekerek "ayıp"larını örttüler, diğer taraftan büyük, şatafatlı bir ağırlama gerçekleştirdiler.

Daha Zirve başlamadan önce, altyapı, çevre düzenlemesi ve güvenlik hazırlıkları için 12 milyar lira harcadığı söyleniyor. Mesela sadece protokol yollarına, Konya, Elazığ, Manisa gibi kentlerden ağaç ve fidan getirme ve dikme maliyeti 1 milyon liranın üzerinde.

Bu rakama, hazırlanan abartılı sofralar, oteller, kullanılan otomobiller, Zirve bittikten sonra bütün başkanlara hediye olarak verilen üzerinde kendi isimleri yazılı silahlar (bir silah niye hediye verilir, ayrı tartışma konusu) dahil değil.

Bu ülkede asgari ücret açlık sınırının altında. Ve nüfusun yaklaşık yarısı asgari ücret ve civarında ücret alarak hayatta kalma mücadelesi veriyor. Bu ülkede çocuklar okula gitmek yerine MESEM adı altında, neredeyse bedavaya denecek ücretlerle patronların sömürsüne sunuluyor; iş cinayetlerinde katlediliyor. Bu ülkede maden işçileri bir yıl çalışıp sadece 3 ay ücretlerini alabiliyor; ödenmeyen ücretleri için aylarca eylem yapmak zorunda kalıyorlar. Bütün dünyada gıda enflasyonu düşerken, Türkiye, gıda enflasyonu en yüksek 4 ülkeden biri. Diğerleri Venezuela, Güney Sudan, İran gibi doğrudan savaş ve ambargo içindeki ülkeler.

Zirve hazırlıkları sırasında harcanan 12 milyar lira, yaklaşık 430 bin asgari ücret anlamına geliyor. Halkların katili NATO'nun temsilcilerini ağırlamak için, milyonlarca işçinin ücretine denk bir harcama yapıyor.

Bütün bu hazırlıklara, engelleme çabaları rağmen protesto eylemlerini durduramadılar. Bütün parlatma çabalarına rağmen NATO'nun "halkların katili" olduğu gerçeğini örtemediler.

İki günlük NATO Zirvesi boyunca, Batılı emperyalistler kapalı kapılar ardında dünya hegemonyalarını güçlendirme planları yaparken, Ankara, adeta bir açık hapishane görünümündeydi.

Devrimciler, muhalifler ve antiemperyalistler için 13 gün boyunca (28 Haziran-10 Temmuz arası) eylem ve etkinlik yasakları, gözaltı-tutuklama saldırısı, X hesaplarının erişime engellenmesi vb. Zirve'nin en doğrudan sonuçlarından biriydi. Keza Zirve yasakları Ankara ile sınırlı kalmadı. Adana, Antalya, Bolu, Elazığ, Eskişehir, Karabük, Konya, Mersin, Niğde ve Sakarya'da en az 9 gün süreyle eylem ve etkinlikler yasaklandı.

Ancak **engel, yasak ve kısıtlamalar sadece Zirve'yi protesto edecek olanları değil, sıradan halkı da hedef aldı; iki gün boyunca Ankara'da hayatı cehenneme çevirecek kararlar alındı.**

Zirve'nin yapılacağı bölgenin tamamı (Saray, ATO Congresium ve Zirve katılımcılarının kalacağı otellerin bulunduğu alan "hassas bölge" ilan edildi) ve ek olarak kimi ana arterler (mesela Zirve'ye katılacak yabancı başkanların geçiş rotaları) trafiğe ve araç parkına kapatıldı. Bunun doğrudan sonuçları oldu. İnsanlar işe, eve gidemedi, en temel ihtiyaçlarını karşılamak için saatlerce yol yürümek zorunda kaldı, park kısıtlamaları nedeniyle bölgedeki araç sahipleri araçlarını bölgeden çıkarmak, bunun ek yüküne katlanmak zorunda kaldılar.

Öğrencilerin yurtları gaspedilmeye çalışıldı. Yazokulu ve staj gibi nedenlerle yurtlarda kalan öğrencilerin yurtları boşaltması istendi. ODTÜ öğrencilerinin direnişi sayesinde bunu uygulayamadılar; ancak diğer KYK ve üniversite yurtlarındaki öğrenciler, Zirve boyunca yurtlara giremediler.

İşçilerin sendikal hakları da NATO yasaklarına takıldı. Kamu personeli 6-12 Temmuz tarihlerinde izinli olacağı için Çalışma Bakanlığı'ndaki işleyiş de durduruldu. Sendikaların işyerlerindeki TİS hakkı için yaptıkları yetki tespiti başvurularının yanıtları ertelendi. Öğretmenler Sendikası'nın başlattığı açlık grevi bile NATO yasakları içinde yer aldı.

Toptan gıda sevkiyat araçları, sadece belirli saatlere ve özel bir rotaya sıkıştırıldı, bu da ayrı bir yük yarattı. Zirve bölgesindeki kafe-restoran türü yerlerde ise gıda tedariki tamamen durdu, stok ürünleri kullandılar.

Zirve bölgesine motokuryelerin girişi engellendi; sipariş vermekten iş takibine kadar pek çok iş, salt bu nedenle aksadı. Keza scooter türü elektrikli araçların kullanımı da yasaklandı.

Zirve bölgesinde sadece protesto eylemleri değil, mesela düğünler de yasaklandı; kaymakamdan alınacak özel izne tabi tutuldu.

İki gün boyunca 55 bin kolluk görev yaptı. Ayrıca kent genelinde anlık takip için 6 bin güvenlik kamerası aktif olarak devreye alındı. Bu arada TC polislerinin sırtına NATO logosunun yerleştirilmesi ayrıca çarpıcıydı.

Altındağ, Çankaya, Etimesgut, Gölbaşı, Keçiören, Mamak, Pursaklar, Sincan ve Yenimahalle ilçelerindeki kamu kurumları (sağlık,

Maden işçileri direndi, kazandı

Edirne-Uzunköprü'de Kiremitçiler Grup'a bağlı Özşen Madencilik'te çalışan işçiler, **aylardır ödenmeyen ücretleri, tazminat hakları ve gaspedilen mesai ücretleri için 20 Mayıs'ta direnişe başladılar**. 16 Haziran günü patron işçilerin taleplerini ve sendikayı kabul edince direniş kazanımla sonuçlandı.

Bağımsız Maden-iş sendikası öncülüğünde direnen işçiler, bir yıldır mesai ücretlerini, Şubat'tan beri de ücretlerini alamıyorlar; emekli olanların ya da haklı gerekçe ile işten ayrılanların tazminatları verilmiyordu. Bu süreçte, alacakları için direnen işçilerin 21'i, tazminatsız biçimde işten çıkarıldı. Keza tıpkı diğer maden ocakları gibi, Özşen'de de maden ocağında işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirleri uygulanmıyor. Üstelik şirket konkordato ilan ederek, işçilerin durumu tamamen belirsiz hale geldi.

Bu koşullarda işçiler, sendika ile birlikte direnişe başladılar. İşçiler direnişin ilk günü, maden ocağının önüne çadır kurdular. Patron işçileri yıldırım için yemekhaneyi ve mescidi kapatınca, madenci aileleri dışarıdan yemek getirmeye başladı. Direnişin 6. günü Kavacık Köyü'nden Uzunköprü'ye, Atatürk Meydanı'na kitlesel bir yürüyüş yaptılar. Patron yürüyüşü polis barikatı ile engellemek istedi; ancak işçilerin kararlı mücadelesi sonucunda barikat aşıldı, yürüyüş tamamlandı. Bir hafta sonra, direnişin 15. günü Tekirdağ'daki Kiremitçiler şirket merkezine yürüyüş başlatan işçilerin önünde yine jandarma barikatı vardı. Edirne'de bir cami açılışına Erdoğan'ın geleceğini duyan işçiler, taleplerini dile getirmek için oraya gitmek istediler; ancak bu da engellendi. Direnişin 24. gününde işçiler madenin giriş-çıkışlarını tamamen kapattı; alanı ablukaya alarak üretimi ve sevkıyatı durdurdu.

3 haftadan uzun bir süre çeşitli eylemlerle seslerini duyurmaya çalışan işçiler, direnişin 25. gününde (13 Haziran) yerin **1200 metre altına, maden ocağının içine indiler ve kendilerini ocağa kilitlediler**. İşçiler burada açlık grevine başladıklarını duyurdular.

14 Haziran günü, işçiler yeraltında iken maden sahasında bulunan **işçi ailelerine ve sendika yöneticilerine silahlı saldırı gerçekleştirildi**. İşçiler yeraltına indikten sonra şirket iletişim hatlarını kesmişti. Özellikle acil bir durum olduğunda işçilerin seslerini duyurma olanağını tümünden ortadan kaldıran bu tutum üzerine, işçi aileleri ve sendika yöneticileri tepki gösterdi. Şirket yetkilileri ise alaycı ve hakaret dolu söylemlerle karşıladılar ailelerin çabalarını. Ve içlerinde kadın ve çocukların da bulunduğu kitlenin üzerine, idari binadan ateş açıldı. Sendika, ateş açanlardan birinin patron Bekir Kiremitçi olduğunu açıkladı. Arkasından, idari binadan çıkan ve daha önce maden sahasında hiç görülmemiş-tanınmayan 15-20 kişilik bir grup, kolluk kuvvetlerinin gözü önünde, işçilere ve sendikacılar pervasız bir saldırı düzenledi. Silahlı saldırıda bir yaralanma olmadı; ancak maden işçileri ve ailelere saldırıya büyük tepki gösterdiler. Bu silahlı saldırı, patronun ne kadar gözü dönmüş halde olduğunun da göstergesi oldu.

Tüm bu sürecin ardından, **direnişin 27. gününde (16 Haziran) patron geri adım attı ve kazanım gerçekleşti**. Sendika ile patron arasında imzalanan protokole göre, işçilerin birikmiş tüm ücret, tazminat ve fazla mesai alacaklarının ödeneceği ayrıca üretimin yeni-

den başlamasının ardından işçilere birer maaş ikramiye verileceği belirtildi; işçilerin direnişte geçen 27 günlük sürenin tamamının sigortalı sayılacağı ve patronun sigortayı ödeyeceği kararlaştırıldı. Ayrıca patronun sendikayı tanıyacağı, işyerinde bir sendika temsilcilik odası açılacağı belirtildi.

Bursagaz işçileri direniyor

Bursagaz işçileri, **düşük ücretler, güvencesiz çalışma ve ağır çalışma koşullarına karşı 9 Haziran'da direnişe başladılar**.

Bursa'da bulunan Aksa Doğalgaz'a bağlı şehiriçi doğalgaz hizmeti satan Bursagaz şirketinin işçileri, **DİSK'e bağlı Enerji-Sen'de (Devrimci Enerji İşçileri Sendikası) örgütlendiler**. Patron sendika düşmanlığını daha yetki gelmeden gösterdi. Sendikanın Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na yaptığı başvuru ile yetki almasına rağmen, patron ve işbirlikçi TES-İş eş zamanlı yetki itirazında bulundular. Yapılan bu itirazlardan kaynaklı toplu sözleşme görüşmeleri de başlayamamış oldu. Hızını alamayan patron sendikal örgütlenme faaliyeti yürüten 13 işçiye de işten çıkardı.

Patron direnişi kırmak için her tür yolu devreye sokuyor. **İşçileri, TES-İş'in örgütlü olduğu Aksa Doğalgaz'a bağlı Koni adlı diğer şirkete geçmeye zorluyor**, "geçmezseniz işten çıkarırım" tehdidinde bulunuyor. Sorunsuz, istediği gibi bir sözleşmeyi TES-İş'le yapabildiğini bildiği için TES-İş'i öne sürüyor.

İşçiler direnişi Aksa Doğalgaz şirketi önünde sürdürüyorlar. Yanısıra Aksa'ya bağlı tüm işletmelerin direniş alanı olacağını söylüyorlar. İşçilerle dayanışma eylemleri de devam ediyor.

Direnişi karalılıkla sürdüren işçilerin talepleri şöyle;

İşten çıkarılan tüm enerji işçilerinin derhal işe geri iade edilmesi.

Yönetimin sendikal çoğunluğa yaptığı yetki itirazını geri çekmesi.

İşçilerin iradesinin tanınarak Toplu İş Sözleşmesi masasına oturulması.

Temel Conta işçileri grevde

İzmir Kemalpaşa'da bulunan Temel Conta işçilerinin sendikalaşma mücadelesi sürüyor. 10 Aralık 2024'te başladıkları grev, artık 580 güne yaklaşıyor.

Petrol-iş sendikasında örgütlenen işçiler, Çalışma Bakanlığı'ndan yetki belgesi almalarına rağmen, Temel Conta patronu işçilerin sendika hakkını tanımadı ve sendikaya karşı yetki itirazında bulundu. Ancak patronun tüm itirazlarına rağmen, mahkeme işçilerin lehine sonuçlandı ve sendika yetkiyi aldı. Buna rağmen patron sendikayı tanımayınca, işçiler greve çıktı.

Çoğu kadın işçiler fabrikanın önünde grev çadırını kurarak direnişe başladıktan sonra patron grev kırıcılığına girişti; içeride üretimi devam ettirmeye çalıştı. İşçiler hem patronun grev kırıcılığına karşı fiili direniş gösterdiler hem de dava açtılar. Geçen süre içinde işçiler fabrika önünde çadır direnişini sürdürürken ayrıca Yaşar Holding ve Temel Conta merkez binaları önünde kitlesel eylemler ve basın açıklamaları yaptılar.

Grev 1 yılı doldurduktan sonra patron fabrikadaki makinaları ve kalıpları, polisin yardımıyla Torbalı'daki yeni tesise taşımaya çalıştı. İşçiler tırların ve vinçlerin önüne geçerek engel olmaya çalıştılar. Ancak polis saldırısı ile işçiler darp edildi, gözaltına alındı ve makinalar taşındı. İşçilerin direnişi devam ederken, Nisan 2026'da patronun "huzuru bozuyorlar" şikayetiyle işçiler sabaha karşı evleri basılarak gözaltına alındılar.

Mahkeme süreçleri her aşamada işçilerin lehine sonuçlandı. Yetki davasını kazandılar; grev kırıcılığı davasında mahkeme patronun "sistemik grev kırıcılık" yaptığını tespit etti. Buna rağmen patronun sendikayı tanımama tavrı sürüyor.

Türkiye'nin ilk conta fabrikası olan Temel Conta'nın iki fabrikası bulunuyor. Biri Kemalpaşa da diğeri Pınarbaşı'nda. Kemalpaşa'daki işyerinde petrokimya ürünleri üretilirken, Pınarbaşı'nda ise conta üretiliyor. Burada üretilen ürünler Ford, Tesla, Roketsan, Türk Traktör ve BMC gibi firmalara gönderiliyor.

İşçiler, tüm baskılara ve bir buçuk yılı aşan süreye rağmen grevlerini karalılıkla sürdürüyorlar. İşçi temsilcisi Sinem Kaya'nın ifadesiyle *"direne direne kazandık demeden bitmeyecek"*.

İşçi ve emekçiler NATO'ya ve emperyalizme karşı mücadeleye...

NATO, başını ABD'nin çektiği Batılı emperyalistlerin uluslararası askeri gücü, savaş örgütüdür. Sosyalizm tehdidine karşı kurulan NATO'nun tarihi, katliamlar, işgaller ve darbelerle doludur. NATO, emperyalistlerin çıkarlarına göre sömürge yarı-sömürge ülkeler başta olmak üzere darbeler, katliamlar yapan, sabotajlar, suikastlar düzenleyen bir yapılandır. Bu yüzden uluslararası olduğu kadar, içsel bir olgudur da.

NATO'nun son zirvesi Türkiye'de yapılacak. Zirve için hazırlıklar tüm hızıyla sürüyor. Emperyalist efendilerine şirin görünmek ve yeni bir görev almak için baskı ve saldırıları arttırdılar. **Türkiye'de 11 ilde eylem-etkinlik yasağı getirildi. Yoğun gözaltılar, tutuklamalar gerçekleştirildi.**

Diğer yandan şehrin görünümünü değiştirmek ve gelenleri lüks biçimde ağırlamak için makyajlama işlemleri yapıldı. **İşçiler açlık sınırının altında ücret alırken, zirve için milyarlar harcandığı söyleniyor.** Elbette bu yapılan masraf, bütçeden karşılanacak, yeni bir yük olarak işçi ve emekçilere faturası edilecek.

Hal böyleyken işçi ve emekçiler "NATO bizi ilgilendirmez" diyebilir mi?

NATO hakkındaki yanılgılar

Emperyalistler ve onların işbirlikçileri **NATO gibi saldırgan, halkların katili bir örgütü "savunma örgütü" gibi tanıtabiliyor.** Hatta "üye ülkeleri koruyan uluslararası bir birlik" şeklinde propaganda ediyorlar.

Türkiye'de ABD ve NATO karşıtlığı baskın olmakla birlikte, işçi ve emekçiler arasında bu tür demagojilerden etkilenenler çıkıyor. "NATO ve emperyalist savaş karşıtı birlik" in faaliyetleri sırasında **"NATO bizi koruyor"** diyenler oldu mesela. Tam da ABD'nin İran'a saldırdığı günlerde bu tür ifadelerle karşılaştık. Egemen sınıf sözcülerinin ve burjuva medyanın sıkça tekrarladığı **"İran'dan Türkiye'ye fırlatılan füzelerin NATO tarafından etkisiz hale getirildiği"** sözleri, sınıf bilincinden yoksun bazı işçileri etkilemiş görünüyor.

Üstelik füzelerin İran tarafından atılıp atılmadığı bile belirsizken... ABD Türkiye'yi savaşa sokmak, halkı buna ikna edebilmek için bu tür provokasyonlar yapabilir. Daha önceki yıllarda bunun örnekleri yaşandı.

Diğer yandan füzeleri İran'ın fırlattığını varsay-sak bile, asıl mesele bizim topraklarımızda ABD başta olmak üzere emperyalist üslerin varlığıdır. **O üslerden kalkan uçaklar, çocuk-kadın demeden halkların üstlerine bomba yağdırıyor.** Keza İran'ın İsrail'e ve ABD işbirlikçisi Körfez ülkelerine attığı füzeler, yine bizim ülkemizde konuşlanan ABD füzesavarları tarafından engelleniyor.

Türkiye işçi ve emekçileri, kendi topraklarının bu şekilde kullanılmasına izin vermemelidir. **Bir halkın**

Türkiye işçi ve emekçileri, kendi topraklarının bu şekilde kullanılmasına izin vermemelidir. Bir halkın katledilmesine, yağma ve talan edilmesine en hafifinden "yardım ve yataklık" yapılamaz.

katledilmesine, yağma ve talan edilmesine en hafifinden "yardım ve yataklık" yapılamaz. Bir ülkenin emperyalistler tarafından işgal edilmesinden işçi ve emekçilerin hiçbir çıkarı yoktur. Aksine halkların bağımsızlığının ve iradesinin gaspedilmesi, tüm işçi ve emekçilerin üzerindeki sömürü ve baskının artması demektir.

Emperyalist savaşlarda ölen de, baskı gören de, ağır sömürüye tabi tutulan da, her zaman işçi ve emekçiler, ezilen halklardır. Savaşın tüm yükü, bu kesimlere yüklenir. "Savaş ekonomisi" uygulanarak ücretler düşürülür, sosyal hakları tırpanlanır.

Türkiye doğrudan savaşa girmeyip topraklarını savaş alanlarına açması bile, daha fazla silahlanması; bütçeden daha fazla payın savaşa ayrılması demektir. **Türkiye'de savaş sanayisine ayrılan pay, 2024 yılında 90 milyardan 165 milyara çıkarıldı. 2025'te ise 1 trilyon 608 milyar liralık rekor bütçeye ulaştı.** Ayrıca ABD, NATO üyesi olan ülkelere daha fazla katkı istiyor. Yüze 2 olan payın yüzde 5'e çıkarılmasını dayatıyor.

Savaş sanayisine bütçeden ayrılan pay her yıl fahiş düzeyde artarken, savunma sanayisinde çalışan işçilere, yüzde 16 civarında zam teklif ettiler. Silahlanmaya ayrılan payda bu kadar cömert davranan devlet, işçiye gelince açlık sınırı altında ücret veriyor.

Türkiye de yapılan hak gasplarının, sömürünün arka planında emperyalistler ve onların örgütleri var. IMF'si, Dünya Bankası, NATO'suyla saldırıyorlar. Özelleştirmeler emperyalist politikalarından bağımsız değil. **Eğitimin, sağlığın özelleştirilmesi, sosyal güvenliğin tasfiyesi, ücretlerin bu denli düşürülmesi, yeraltı-yerüstü kaynaklarımızın yağma edilmesi vb. hepsi, emperyalist tekellerin ve işbirlikçilerinin bitmeyen kar hırsından kaynaklanıyor.**

NATO'nun Türkiye'deki "sabıkası" da oldukça kabarık. 12 Eylül darbesinin arkasında NATO vardı. **İşçi ve emekçiler en büyük hak gaspını 12 Eylül döneminde yaşadı.** Keza Sivas, Çorum, Maraş,

1 Mayıs katliamlarının arkasında yine NATO'yu görüyoruz.

Özcesi NATO bizi korumuyor! Tam tersi üsleriyle komşu halklara ölüm saçıyor ve halkımızı "hedef" haline getiriyor. NATO'ya bağlı kontra örgütlerle katliamlar, cinayetler işliyor. Daha fazla silahlanma ile ağır vergiler, düşük ücretler dayatıyor.

Sendikalar sessiz

NATO Zirvesi sürecinde, 4 konfederasyonun tutumu oldukça zayıftı. 4 Temmuz günü DİSK'in AKM'de Dolmabahçe'ye yürüyüşünü bir kenara bırakacak olursak; 4'lü zirve öncesinde basın açıklamaları dışında kayda değer bir eylem örgütlememi, sokaktan uzak durdu; en son Emek Demokrasi Güçleri olarak 5 ve 7 Temmuz'da yapılan kitlesel eylemlere katılımları da sınırlı kaldı. Sendikalar adına yapılan tek sokak eylemi, Gebze Sendikalar Birliği'nin Gebze Meydanı'ndaki kitlesel yürüyüşü oldu. Türk-İş ise zaten tamamen sessizdi.

Oysa sokak eylemleri bir yana, **fabrikalarda, işyerlerinde işçileri NATO'ya karşı bilinçlendirme faaliyeti yürütmek; NATO'nun işgalci-karanlık yüzünü işçilere emekçilere anlatmak, NATO'ya karşı örgütlemek, harekete geçirmek gerekiyor.**

Buna karşın işbirlikçi bürokrat sendikacılar, bu görevlerini yerine getirmediği gibi, olabildiğince geriden aldılar, NATO'yu işçilerin gündemine sokmaktan uzak durdular.

Sonuç olarak

Türkiye burjuvazisi NATO'ya üye olabilmek için ABD adına savaşacak binlerce yoksul çocuğu, fersah fersah uzakta olan Kore'ye yolladı. Yüzlerce yoksul halk çocuğu ABD'nin çıkarı için öldü, yaralandı...

Ankara'da yapılacak zirve, yeni savaş planları hazırlayacak; Türkiye'ye bu savaşta yeni görevler verilecek. Kore Savaşı'nda olduğu gibi yoksul çocuklar ölüme yollanacak. "Savaş ekonomisi" yürürlüğe sokularak işçi ve emekçiler üzerindeki baskı ve sömürü artacak...

Devrimci öncü işçiler, bu sürecin pasif izleyicisi olamaz. Fabrikalarda, işyerlerinde emperyalist savaşa ve NATO'ya karşı mücadeleyi yükseltmek gerekiyor. İşçiler NATO konusunda bilgilendirilmeli, işçi sınıfı içinde anti-emperyalist bilinç geliştirilmelidir.

NATO'ya ve emperyalist sisteme karşı çıkmak, geleceğimize, doğamıza, haklarımıza sahip çıkmaktır. Onun için işçi ve emekçiler NATO'nun dağıtılmasını, üslerin kapatılmasını daha güçlü biçimde haykırmalıdır. Kavel'leri, 15-16 Haziran'ları, Tarih, Tekel direnişlerini, Metal fırtınalarını yaratan işçi sınıfı, emperyalizme ve emperyalist savaş politikalarına da güçlü bir direniş sergilemelidir.

Öğretmenler talepleri için eylemde

Özel sektör eğitim emekçileri ve mülakat mağduru öğretmenler, Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası çatısı altında mücadelelerini birleştirmiş ve 1 Haziran'da Ankara'da Milli Eğitim Bakanlığı önünde bir açıklama yaparak; 1611 mülakat mağduru öğretmenin atamasının yapılmasını ve özel sektör eğitim emekçilerinin temel taleplerinin yerine getirilmesini istemişti. Talepleri karşılanmadığı takdirde 14 Haziran'da Ankara'da olacaklarını duyurmuşlardı.

14 Haziran sabahı ülkenin çeşitli şehirlerinden özel sektör eğitim emekçileri ve mülakat mağduru öğretmenler Ankara'da bulundu. Saat 11:00'da Milli Eğitim Bakanlığı önünde bir açıklama yapılarak Meclis'e yürünecekti. **11:00'a doğru Güvenpark'ta toplanmaya başlarken ilk müdahale gerçekleşti.** 7-8 Temmuz NATO Toplantısı'nın provası, eğitim emekçileri üzerinde yapıldı.

Polis Güvenpark'ta toplanmaya başlayan eğitim emekçilerini ve ailelerini ayrı ayrı ablukalarda işkenceyle gözaltına almaya başladı. Saldırı sırasında el parmağı, ayak bileği çatlayan arkadaşlarımız oldu. Bir arkadaşımız kafa travması geçirdi. Bir arkadaşımızın sıkı takılan kelepçesi, polis tarafından bıçakla kesilirken arkadaşımızın bileği kesildi. Gözaltına alınanlar yerlerde sürüklendi, üstlerine basıldı, kıyafetleri yırtıldı, ters kelepçe yapıldı. 40'ın üzerinde arkadaşımız darp edilerek gözaltına alındı.

Ablukalardan çıkmayı başaran eğitim emekçileri ve aileleri Güvenpark'tan Sakarya Caddesi'ne sloganlarla yürüdüler. Kızılay fiili bir eylem alanına dönüştü. Sakarya Caddesi'nde Çankaya Belediyesi önünde yaklaşık 2 saat süren bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Kolejlerde ve kurs merkezlerinde çalışan öğretmenler, rehabilitasyon merkezi emekçileri, vakıf üniversiteleri akademisyenleri, mülakat mağduru öğretmenler, öğretmenlerin aileleri, desteğe gelen dost kurumlar, öğrenciler ve milletvekilleri tek tek söz alarak mücadelelerini anlattılar ve dayanışma mesajlarını iletiler.

Basın açıklamasının ardından, gözaltındaki arkadaşlarımızı beklemek üzere Mithatpaşa Caddesi'nde bulunan Öğretmen Sendikası Ankara Temsilciliği'nin önüne gittik. Sendikaların ve dost kurumların ziyaretleri burada da devam etti. Gözaltına alınan arkadaşlarımız gruplar halinde bırakıldı ve her gelen grup sloganlarla karşılandı. Son grup da serbest bırakılınca sendika binası önünde bir açıklama gerçekleştirerek "Mücadelemizin devam edeceğini" vurgulayan bir konuşma yapıldı.

Aynı günün gecesinde bir kısım arkadaşımız Ankara'da kalırken çeşitli illerden gelenler illerine geri döndü. Ankara'daki saldırı, aynı gün İstanbul'da ve İzmir'de protesto edildi.

Gözaltılar Kadıköy'de protesto edildi

İstanbul'da saat 18'de Öğretmen Sendikası'nın çağrısıyla Süreyya Operası önünde yapılan eylemde "Mücadele dersini öğretmenler veriyor", "Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldıramaz" sloganları atıldı. Yapılan açıklamada gözaltına alınanların

serbest bırakılması, öğretmenlerin taleplerinin karşılanması istendi. Ayrıca DEM Parti Milletvekili Kezban Konukçu, Sosyal-İş Sendikası, PDD, BDSP, DGB, EHP ve İletişim Sendikası adına konuşmalar yapıldı. Eylem sloganlarla bitirildi.

Kurtuluş Parkı'nda polis saldırısı

15 Haziran için Ankara'da Kurtuluş Parkı'na bir çağrı yapılmıştı. Çeşitli illerden gelip Ankara'da kalan arkadaşlarımız, konakladıkları otelde polis ablukasına alındı. Otelden çıkmalarına ve Kurtuluş Parkı'na gitmelerine izin verilmedi.

Kurtuluş Parkı'nda toplanan kitle bir basın açıklaması gerçekleştirdi ve ablukaya alınan arkadaşlarımız Kurtuluş Parkı'na gelene kadar eylemi devam ettireceklerini açıkladı.

Ardından **Kurtuluş Parkı'nda toplanan kitleye saldırı başladı. Biber gazı sıkıldı. Eğitim Sen Genel Başkanı Kemal Irmak da dahil olmak üzere, eğitim emekçileri işkenceyle, yere yatırılıp ters kelepçeyle gözaltına alındı.**

İlerleyen saatlerde parkta gözaltına alınmayan öğretmenler ve dost kurumlar Sakarya Caddesi'nde bir basın açıklaması gerçekleştirerek yaşanan polis işkencesini anlattılar, mücadelenin devam edeceğini yinelediler.

Konakladıkları otelde abluka altında bulunan arkadaşlarımız da bir açıklama gerçekleştirerek "*Talepleri karşılanana kadar süresiz açlık grevine başladıklarını ve Ankara'yı terk etmeyeceklerini*" duyurdular.

Polis ablukası kalktıktan sonra sendika temsilciliği önüne giderek gözaltından çıkan arkadaşlarımızı karşıladılar ve açlık grevini sendika binası önünde sürdüreceklerini duyurdular.

15 Haziran'daki saldırı üzerine İstanbul'da da bir eylem kararı alındı. Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası ve İstanbul Emek Demokrasi Güçleri olarak saat 20.00'da Kadıköy Boğa Heykeli'nde buluştuk. Polis yürütmek istemedi. Ama kitlenin yürüme iradesini kıramadı. **Bahariye Caddesi'nden Kalkedon Meydanı'na sloganlarla, ajitasyon konuşmalarıyla yürüdük.** Yüzlerce kişiydik. Halkın eyleme yoğun ilgisi oldu. Geçtiğimiz caddelerde, sokaklarda halkın alkışlarıyla, destek konuşmalarıyla ilerledik. Kalkedon Meydanı'nda özel sektör eğitim emekçileri ve kamu eğitim emekçileri konuşmalar yaptılar. Eğitim-İş Sendikası da eyleme destek vererek bir konuşma yaptı. 14 Haziran'daki Ankara eylemini ve taleplerimizi anlatan basın açılımı okunarak

"Mülakat mağduru öğretmenlerin atama müca-
delesinin ve başta taban maaş hakkını almak
olmak üzere özel sektör eğitim emekçilerinin
mücadelesinin devam edeceği" vurgulandı.

Ankara'da açlık grevine başlayan arkadaşlarımıza destek mesajları gönderildi.

Aynı saatlerde İzmir'de de sendika tarafından bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

İstiklal Caddesi'nde eylem ve gözaltı

Ankara'daki eylem ve açlık grevi devam ederken, **İstanbul'da 20 Haziran günü Taksim'de bir eylem gerçekleştirdik.** Önlüklerimizi giyip pankartımızı açtık ve İstiklal Caddesi'nde sloganlarımızla yürüme-ye başladık. Hedefimiz İstiklal Caddesi Odakule'de bulunan, özel sektör eğitim patronlarının derneği TÖZOK'tu.

Yürüyüşümüzün ardından TÖZOK önünde eyleme devam ettik. Eğitim emekçilerinin mücadelesini, Ankara'daki açlık grevini, TÖZOK, TÖDER, ÖZDER, ÖZDEBİR gibi patron derneklerinin, öğretmenlerin taleplerinin karşılanmamasında ana etken olduğunu anlatan ajitasyon konuşmaları yaptık. İstiklal Caddesi'nde eylemi izleyen yoğun bir kalabalık oluştu. Halk öğretmenlere desteğini gösterdi.

Biz sloganlarla eylemi bitirdiğimizde sivil polislerin saldırısı gerçekleşti. Boğazlarımıza sarıldılar, yerlerde sürüklediler, üstümüze bastılar. İşkencelere sloganlarla karşılık verdik. Polis işkencesi eylemi takip eden basın emekçilerine de yansıdı. Görüntü almalarını engellemeye, alandan çıkarmaya çalıştılar.

Eylemi izleyen halk polisin saldırısına yoğun tepki gösterdi. Polisler yuhalandı uzun süre.

Çevik kuvvet geldikten sonra ablukaya alındık. Saldırı ablukada da devam etti. Kol kola girdik, hiçbir arkadaşımızı vermedik. Sloganlarımız devam ediyordu. Bir süre sonra polisler ablukayı açtı. Halkın yoğun tepkisinden ve eğitim emekçilerinin mücadelesinin kamuoyundaki desteğinden çekinerek gözaltına alamadılar.

İstiklal Caddesi'ndeki eylemin ardından Karaköy'de, eyleme katılan, ancak ablukanın dışında kalan arkadaşlarımızla buluştuk. **Eylemden 2 saat sonra evlerimize dağılırken GBT bahanesiyle durdurdular; sendika üyesi 4 kişi gözaltına alındık.**

Gözaltı yaklaşık 5 saat sürdü. Eylemde yaşadığımız işkenceleri darp raporuna ve tutanaklara geçirttik. İfade vermedik ve tutanakları imzalamadık. Gece 02:00'da hastaneden serbest bırakıldık.

Bakırköy'de yürüyüş

Ankara'da öğretmenlerin 21 Haziran akşamı Madenciler Anıtı önüne yapmak istediği yürüyüşe dönük pervasız polis saldırısı, İstanbul ve İzmir'de protesto edildi.

Polis önce öğretmenlerin anıta yürümesine izin vereceğini söylemiş; yürüyüş başladıktan sonra ise kitlenin önü kesilmiş, polis biber gazı ile saldırmış, tekmelemiş, yerlerde sürüklemişti. Polisin arkadaşlarımıza yaptığı işkence ve yerlerde sürüklenme görüntüleri büyük bir tepki oluşturdu.

Bu saldırıyı protesto etmek için 22

Haziran'da Öğretmen Sendikası'nın çağrısıyla, **Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda toplanan kitle, İstanbul Caddesi'ne kadar sloganlar ve ajitasyon konuşmaları ile yürüdü.** Konuşmalarda polis işkencesi, verdikleri sözleri tutmayan bakanlar, bürokratlar protesto edildi.

Eylemde Eğitim-İş, Eğitim-Sen, mülâkat mağduru öğretmenler, Sosyal-İş adına konuşmalar yapıldı, milletvekilleri de söz aldı. Basın açıklamasının sonrası sloganlarla ve **23 Haziran'da İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğü önünde yapılacak eylem çağrısı ile eylem bitti.**

Yaklaşan NATO Zirvesi nedeniyle Ankara'daki eylem-etkinlik vb yasakları, öğretmen eylemini de engelledi. 27 Haziran'da *"açlık grevini bitirdiklerini ve eyleme ara verdiklerini"* açıklayan arkadaşlarımız Ankara'dan ayrıldılar.

Öğretmenler yine Ankara'da

14 Temmuz günü Öğretmen Sendikası olarak yeniden Ankara'daydık.

Sabahın erken saatlerinde çeşitli illerden gelen 100 kadar özel sektör eğitim emekçisi ve mülakat mağduru öğretmen, sendikanın Ankara il temsilciliğinde buluştuk. **Saat 11.00'da Meclis Parkı'nda eylem kararı almıştık.** Saat 15.00'da Eğitim Komisyonu, öğrenci afları temel gündemiyle toplanacaktı. Biz de yapacağımız eylem ve komisyonda görevli muhalefet partileri vekilleriyle, taleplerimiz olan taban maaş ve mülakat mağduru öğretmenlerin atanması konularını komisyonun gündemine sokmaya çalışacaktık.

Saat 10.00 gibi sendika temsilciliği abluka altına alındı. Bu sırada eğitim emekçilerinin bir kısmı sendikanın içinde bir kısmı Meclis Parkı'na yakın çeşitli yerlerde bekliyordu.

Saat 12.00 gibi polisle yapılan görüşme sonucu, eylem alanı Madenciler Anıtı olarak değiştirildi. Saat 14.00'da sendikanın Ankara il temsilciliği binasından Madenciler Anıtı'na doğru yürüyüşe geçtik. Karanfil Sokağı'na kadar slogsız, ajitasyon-suz, önlüksüz, flamasız yüründü. Karanfil Sokağı'na girildiğinde önlüklerimizi giydik, flamalarımızı açtık ve sloganlarımızla yürümeye başladık.

Madenciler Anıtı'nda saat 19.00'a kadar kaldık. Yaklaşık 5 saat boyunca sendikanın ve mülakat mağduru öğretmenlerin temel talepleri anlatıldı, ajitasyon konuşmaları, sendikanın birimleri adına konuşmalar yapıldı, şarkılar, marşlar söylendi. Ayrıca eyleme desteğe gelen siyasi kurumlar ve sendikalar söz aldılar, dayanışma mesajlarını yinelediler.

Saat 16.00 gibi üç arkadaşımızı Eğitim Komisyonu toplantısını takip etmesi için Meclis'e gönderdik. Eğitim Komisyonu toplantısı da tartışmalı geçti. Komisyon'daki DEM ve CHP vekilleri öğretmenlerin taleplerini komisyon toplantısında gündeme getirdiler. Öğretmenlerin mücadelesini ve taleplerinin haklılığını, meşruluğunu anlattılar. Öğretmenlerin talepleri gündeme gelince AKP'liler gündemi değiştirmeye ve üstünü kapatmaya çalıştılar. AKP vekilleri istifaya çağrıldı. AKP vekilleri tepkiler üzerine Komisyon toplantısından ayrıldı. Toplantıya bir süre ara verildi. Sonrasında öğrenci afları ve ödenek gündemiyle toplantı devam etti.

Saat 19.00 itibarıyla Madenciler Anıtı'ndaki eylemimizi "mücadelemizin devam edeceğini" yineleyerek sonlandırdık. Geldikleri şehirlere dönen arkadaşlarımızı yolcu ettik ve konaklayacağımız noktalara geçtik.

Yeniden polis saldırısı

15 Temmuz günü TOBB Eğitim Meclisi binası önünde eylem yaptıktan sonra, 16 Temmuz günü Ankara'da eylem yerimiz bu defa Hazine ve Maliye Bakanlığı önü oldu.

Öğlen saatlerinde Bakanlık önündeydik. Özel sektör eğitim emekçileri, mülakat mağduru öğretmenler, öğretmen çocukları söz aldılar ve yaşadıkları sorunları anlattılar. Taban maaş hakkının tekrar yasalaşmasının ve mülakat mağduru öğretmenlerin atanmasının önündeki engeller teşhir edildi. Milli Eğitim Bakanlığı'nın, Çalışma Bakanlığı'nın, Maliye Bakanlığı'nın, TBMM Eğitim Komisyonu'nun tutumu teşhir edildi.

Buradaki basın açıklamasının ardından, öğretmen sorunlarının başlıca muhatabı olan Milli Eğitim Bakanlığı'na yürüyüş çağrısı yapıldı.

Yürüyüşe geçtiğimiz esnada önümüze barikat kuruldu. Uzun süre kalkanları aşmak ve ablukaya alınmamak için direndik. Direndiğimiz esnada bir öğretmen arkadaşımızın annesi polis tarafından yere atıldı. Anneyi polislerin elinden kurtarmayı başardık. Sonrasında teker teker gözaltına almaya başladılar. **Tekmelerle, yumruklarla, küfredilerek, yerlerde sürüklenerek ve ters kelepçe işkencesine maruz kalarak gözaltına alındık. Gözaltı esnasında yaralanmayan arkadaşımız kalmadı.**

Dört polis kollarımdan ve bacaklarımdan tutup havaya kaldırarak abluhanın içinde arkadaşlarımdan ayırdı. Ablukanın dışına çıkartıldığımızda yüzüstü yere atıldılar, bir polis sırtıma çıktı, bir başka polis ters kelepçe yaptı ve gözaltına aracına doğru sürüklendim.

Maksimum 4 kişilik gözaltına aracına 11 kişi atıldı. Aracın camı yoktu, kliması çalışmıyordu. Hepimiz kan ter içindeydik. Kelepçelerimiz çok sıkılmıştı. Sağ elim morardı ve his kaybı yaşandı. Bir süre aracın kapısını tekmeledik. Sonunda açtılar ve

kelepçelerimizi gevşettirmeyi başardık.

Kızılay'dan Pursaklar Devlet Hastanesi'ne götürüldük. Yaklaşık 1 saat süren yolda nefessiz gittik. Bu da işkencenin bir türüyü. Muayenede yaşadığımız işkenceyi rapora eklettik.

Muayenenin ardından ifade işlemleri için emniyete götürüldük. İfade vermedim ve imzadan imtina ettim. İfade işlemleri tamamlanınca, gözaltına alınan 52 öğretmen 13 kişilik 4 grup halinde Pursaklar Devlet Hastanesi'nden serbest bırakıldık.

Herkes serbest kaldıktan sonra sendika temsilciliği önünde basın açıklaması gerçekleştirdik ve yaşadığımız işkenceyi teşhir ettik.

Öğretmenlerin mücadelesi devam edecek.

DSB'li bir eğitim emekçisi

Direnen öğretmenlere Antakya'da destek

Antakya'da Öğretmen Sendikası üyeleri ve "Emek ve Demokrasi Platformu" bileşenleri, Ankara'da direnen öğretmenler için basın açıklaması yaptılar.

16 Haziran Salı günü KESK Koordinasyon Merkezi önünde yapılan açıklamada, Öğretmen Sendikası adına bir metin okundu. *"14 Haziran Pazar günü Ankara Güvenpark'ta, yıllardır verilen sözlerin tutulmasını talep eden mülakat mağduru öğretmenler ve özel sektör öğretmenleri olarak ortak mücadelemizi büyütmek için bir araya geldik. Ancak daha ilk andan itibaren en temel demokratik haklarımızı kullanmamızı engellemeye yönelik sert bir polis müdahalesiyle karşı karşıya kaldık" diye başlayan açıklamada, "baskılar bizi susturamaz" denildi. Mülakat mağduru öğretmenlerin haklarının teslim edilmesi ve Öğretmen Sendikası ile yetkili kurumların ortak toplantısının bir an evvel gerçekleşmesi istendi.*

20 Haziran Cumartesi günü ise Emek ve Demokrasi Platformu, Necmi Asfuroğlu Lisesi önünde bir açıklama yaptı. Öğretmenlerin açlık grevinin 6. gününde yapılan açıklama, *"Antakya'dan sesimizi yükselterek Ankara'da haklarını savunan emekçi dostlarımıza selam gönderiyor, sözlerini buradan duyuruyoruz" denildi.*

Açıklamanın sonunda ise şunlar vurgulandı: *"AEDP bileşenleri olarak Hatay'dan sesleniyor; öğrencisi, velisi, esnafı, sağlık emekçisi, işçisi, işsizi... bilcümle hepimiz, öğretmenlerimizin çıkardığı bu sesi kendi sesimiz olarak haykırıyoruz. Çünkü örgütlü bir halkı hiçbir kuvvet yene-
mez ve sarayın ve sömürü düzeninin dayattığı açlık ve yokluk emin olunsun ki hepimizi daha da örgütlemektedir.*

Yaşasın öğretmenlerin ortak mücadelesi, yaşasın dayanışma!"

Antakya PDD

NATO Zirvesi Fransa'da protesto edildi

Uluslararası savaş örgütü NATO toplantısının bu yıl 7-8 Temmuz tarihlerinde Türkiye'de yapılacak olması, Avrupa'nın pek çok yerinde birliklerin kurulmasını ve bu yönde faaliyetlerin yapılmasını doğurdu.

Sosyalizm tehdidine karşı kurulan NATO'nun tarihi katliamlar, işgaller, darbeler tarihidir. Yüzbinlerce insan bu katliamlarda can vermiştir. "Ülke savunması" adı altında savaş sanayisine her yıl milyonlarca dolar ayrılmaktadır. Türkiye'de bu ülkelerden biridir. İşbirlikçi hükümetlerin ekonomi politikaları yüzünden halkın alım gücü sürekli düşmüş, milyonlarca kişi açlık sınırı altında bir ücretle yaşamaya terk edilmiştir.

Bunu bilince çıkarmak ve NATO'ya karşı mücadele etmek, dünya işçi ve emekçileri açısından elzemdir. Şimdi ise "Zirve" adı altında yapılacak toplantıya milyonlarca para harcanıyor. Bunlara sessiz kalmayan muhalefet güçlerine karşı her gün gözaltı ve tutuklama yapılıyor. Ülkede oluşturulan "NATO ve emperyalist savaş karşıtı birlik" faaliyetlerini yürütenlere karşı saldırılar aralıksız sürüyor. İşçi ve emekçiler öncüsüz bırakılmaya çalışılıyor.

Biz yurtdışında yaşamaya maruz kalan başta göçmen halklar olmak üzere, devrimci demokratlar, anti-emperyalist, anti-kapitalist yerli halklarla birlikte "NATO ve emperyalist savaşa karşı" bir araya geldik. Bir eylem birliği oluşturduk.

4 Temmuz'da Avrupa çapında birçok ülke ve şehirde aynı saatte yapılan miting ve yürüyüşlere biz de Paris'te katılmaya karar verdik. Paris özgülünde katılım ve bileşenleri arttırmak için yapılan toplantı güçlü oldu. Fransız kurumları da oluşumda yerlerini aldılar. Görev dağılımı çerçevesinde Türkçe ve Fransızca bildiri, afiş ve pankart hazırladık. Bildiriler şehrin en kalabalık saatlerinde dağıtıldı, afişler asıldı. Bunun yanı sıra ev ziyaretleriyle çağrılar güçlendirilmeye çalışıldı. Yaklaşık 34 kurum imzacı ve destekçi olarak 4 Temmuz eylemine katıldılar.

Eylem, Republique(Cumhuriyet) Meydanı'nda başladı. Sabahın ilk saatlerinde Kürdistan mücadelesi içinde tanınmış bir emekçi arkadaşımızın ani ölüm haberi, başta yoldaşları olmak üzere ailesini ve bizleri derinden sarstı. Ayrıca Alevi hareketi ve kadınların yürüyüşünün aynı gün ve saatle çakışması, katılımı düşürdü.

Gençlerin yoğunlukta olduğu miting, sloganlarla başladı. Fransız gençlik örgütlerinden arkadaşlar, eylemin güncelliği ile ilgili bir konuşma yaptılar. Kadın arkadaşlar Türkçe ve Fransızca platformun bildirisini okudu. Sonra ülkedeki çalışmalarda gözaltına alınıp tutuklanan tüm özgür tutsaklar selamlandı. Ardından kitle sloganlar atarak yürüyüşe geçti.

Yürüyüş güzergahı Chatle les Halle gibi özellikle gençlerin ve turistlerin yoğun olarak bulunduğu cafe-restoran gibi işletmelerin olduğu bir güzergahtı. Yol boyunca atılan sloganlara duyarlılık gösterip katılanlar oldu. Siyonist İsrail devletinin Filistin halkına uyguladığı vahşeti protesto eden sloganlarımıza, haddini bilmeyen bir İsrail yanlısı müdahaleye kalkışınca, arkadaşlar cevabını vermekte gecikmediler.

Canlı, coşkulu ve disiplinli biçimde hareket eden yürüyüş kolu, eylemin son bulacağı meydana gelindiğinde, uluslararası işçi marşımız ENTERNASYONAL, yakılan sis bombaları eşliğinde ve yumruklar havada okundu. Eylemin biteceği bir sırada Fransız gençlik yapılarından bir arkadaşımız polis tarafından alınmak istendi. Arkadaşı sahiplenme ve direniş karşısında polis çaresiz kaldı.

Paris'te "NATO ve emperyalist savaşa karşı birlik" çalışmalarını uzun zamandır ilk defa bu kadar çok Türkiyeli, Kürdistanlı ve Fransız halkını bir araya getirdi. Ortak çalışma, dayanışma ve sahiplenme duygusuyla hareket edildi.

YAŞASIN DEVRİMCİ DAYANIŞMA!

EMPERYALİST SAVAŞ AYGITI NATO DAĞITILSIN!

Fransa PDD

Emeklilere toplu sözleşme hakkı!

Emekliler Dayanışma Sendikası (EDS) "Emeklilere toplu sözleşme hakkı" için imza kampanyası başlattı. Kampanya, başta emeklilerin oturduğu kahveler, mekanlar, meydanlar olmak üzere merkezi yerlerde sürüyor. Yanı sıra internet üzerinden de imza toplanıyor.

Emeklilere toplu sözleşme hakkı, emekli örgütlerinin yükseltmesi gereken temel taleplerden biridir. Sadece emekli aylıklarının artırılması talebinden çıkarak, emeklilerin aylıkları dahil her tür hakkın kendi örgütleriyle belirlenmesini, yani "toplular sözleşme hakkı"nı yükseltmek gerekir. Bu talep ekonomik mücadele ile siyasi mücadelenin içiçeliğini göstermek bakımından da önemlidir.

EDS imza kampanyasına, bu talebi doğru bulan herkesin katılmasını istiyor. "Emekliler açlık ve yoksulluk sınırı altında belirlenen, sadece altı ayda bir enflasyon oranında güncellenen emekli aylığı ile zorunlu ihtiyaçlarını karşılamıyor."

Ekonomik, sosyal yaşamdan soyutlanmış; değişen ekonomik sosyal koşullar karşısında kendilerini savunma olanağından yoksun ve çaresiz durumdadır.

Biz aşağıda imzası bulunanlar; emeklilerin ekonomik sosyal haklarını korumak, geliştirebilmek için toplu sözleşmeli sendika hakkını kullanabilmelerini, işvereni olan Sosyal Güvenlik Kurumu ile toplu sözleşme masasına oturmalarını ve ekonomik

sosyal sorunlarına çözüm üretebilmelerini sağlayacak bir yasal düzenleme yapılmasını talep ediyoruz."

Emekliler olarak toplu sözleşme hakkı talep ediyoruz!

Korteks grevi satışla sonuçlandı

Korteks grevi daha ikinci günündeyken satışla sonlandı. Kendilerine sorulmadan atılan imzaya öfkelenen işçiler sendikacıların üzerine yürüdü, sendikacılar çareyi fabrikaya sığınmakta buldular.

Bursa'da bulunan Korteks tekstil fabrikasında TİS sürecine işçilerin yüzde 25 ücret zammına karşı patronun yüzde 13 teklifte ısrar etmesi üzerine işçiler greve çıktılar. 6 Temmuz günü başlayan grev ikinci günündeyken TEKSİF sendikası genel başkanı ve şube yöneticileri patronun yüzde 13.5 telifine imza atarak satış sözleşmesini imzalandılar.

Grevin ikinci gününde fabrikaya gelen TEKSİF Genel Başkanı Nazmi İrgat işçilere "görüşme yarın olacak, isteyen işçiler evlerine gidebilir. Patronla sadece çay içeceğiz" diyerek içeri girip sözleşmeyi imzaladılar. Sözleşmeyi fabrika önünde açıklamaya çalışan Bursa Şube Başkanı Nihat Şeker'e işçiler tepki gösterdi. İşçiler, "satılmış sendika, Nazmi buraya, TEKSİF istifa" sloganları atarak sendikacıların üzerine yürüdüler. Sendikacılar fabrikaya sığındı.

Fabrikaya çevik kuvvet polisi girdi. İşçilerin tepkisini yatıştırmak için patron açıklama yapmak zorunda kaldı. Patron yaptığı açıklamada daha fazla ücret vermek istediğini, fakat imkanlarının olmadığını, sendikası işyerleri ile rekabet edemediğini söyledi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde işçilere açıklama yapan Bursa Şube Başkanı Nihat Şekerci, kendilerini aklamak için geçmiş dönem TİS'lerini öne sürdü, "şeffaf davrandıklarını, Türkiye'deki en yüksek ikinci saat ücretine ulaştıklarını" iddia etti. İşçiler sendikacılar istifaya çağırılan sloganlarını atarak dağıldılar.

Gürkan Türkoğlu yaşamını yitirdi

Kuyu tipi hapishanelere karşı 266 gün açlık grevi yapan Gürkan Türkoğlu, 5 Temmuz günü hayatını kaybetti. Avukatları, Türkoğlu'nun 13 Nisan'da hastaneye sevk edildiğini ve zorla müdahalede bulunduklarını söyledi. Türkoğlu üç aydır yoğun bakımdaydı.

Halkın Hukuk Bürosu yaptığı açıklamada, "Gürkan'ın katilleri Adalet ve Sağlık Bakanlığıdır; kuyu tipi hapishaneleri inşa eden siyasal iktidardır" dedi. Çağdaş Hukukçular Derneği de "kuyu tipi hapishanelerin kapatılması için mücadeleyi sürdüreceğiz" dedi.

Kuyu tipi cezaevleri, genellikle tek kişilik hücrelerden oluşuyor. Pencereleri havalandırma boşluğuna açılıyor. Tutsakların gökyüzünü görmesi bile engelleniyor. Onun için adına "kuyu tipi" deniyor. Gerek mimarisi gerekse uygulamalarıyla tutsaklar tam bir tecrit ve izolasyonda tutuluyor.

İnsanlık dışı bu cezaevlerinin kapatılması için yıllardır tutsaklar açlık grevi yapıyorlar, dışarıda ise, devrimci, demokrat kesimler çeşitli faaliyetlerle, eylemlerle kitlelerin dikkatini kuyu tiplerine çekmeye çalışıyor. Buna karşın kuyu tipleri halen kapatılmış değil ve can almaya devam ediyor. Kuyu tipleri kapatılana kadar içerde-dışarda mücadeleyi yükseltmeli, yeni ölümleri önlemeliyiz!

İsviçre'de Gürkan Türkoğlu anması

İsviçre'nin Basel kentinde yapılan eylem ile Gürkan Türkoğlu anıldı. PDD'nin de bileşeni olduğu Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Platformu'nun çağrısıyla yapılan anma saygı duruşu ile başladı. Platform adına yapılan konuşmada, devletin tecrit ve izolasyon politikası teşhir edildi; Türkoğlu'nun katilinin devlet olduğu, kuyu tipleri kapatılana kadar mücadelenin devam edeceği belirtildi. Ardından Halk Cephesi de bir konuşma yaptı. Atılan sloganlar ve devrimci marşlarla eylem sonlandırıldı.

Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Platformu'nun Gürkan Türkoğlu anması için hazırladığı açıklamayı yayınlıyoruz:

Kuyu tipi hapishanelerde dayatılan ağır tecride ve insanlık dışı uygulamalara karşı 266 gün ölüm orucu direnişi yürüten devrimci tutsak Gürkan Türkoğlu, 13 Nisan'da hastaneye sevk edilerek iradesi dışında zorla müdahaleye maruz bırakıldı. Üç ay boyunca yoğun bakımda tutulan Türkoğlu, yaşamını yitirerek ölümsüzleşti.

Gürkan Türkoğlu'nun yaşamını yitirmesi, kuyu tipi hapishanelerde sürdürülen tecrit politikalarının ve zorla müdahalenin bir sonucudur. Gürkan'ın yaşamını yitirmesinin sorumlusu Adalet ve Sağlık Bakanlığı ile kuyu tipi hapishaneleri hayata geçiren siyasi iktidardır.

Kuyu tipi hapishaneler, tutsakları mutlak tecrit altında tutmayı hedefleyen insanlık dışı bir infaz yasasıdır. Tek kişilik hücrelerde, gökyüzünü dahi görmeleri engellenen tutsaklar ağır izolasyon koşullarında yaşamak zorunda bırakılmaktadır. Yıllardır bu uygulamaya karşı sürdürülen direnişlere rağmen kuyu tipi hapishaneler kapatılmamıştır. Gürkan Türkoğlu'nu anmak, tecride karşı sesimizi yükseltmek ve kuyu tipi hapishanelerin kapatılması talebini büyütmek için tüm duyarlı kamuoyunu anmamıza çağırıyoruz.

İsviçre PDD

Fransa'da yoldaşımız Veli Yeşilçay'ı kaybettik!

Fransa'da 33 yıldır İhtilalci Komünistlerle birlikte yürüyen Veli Yeşilçay, uzun süredir kanser hastalığı ile savaşıyordu. 16 Haziran günü hayatını kaybetti.

O, inşaatlarda çalışan bir işçiydi. Aynı zamanda **hayatını işçi sınıfının kurtuluşuna adanmış, o uğurda mücadele eden bir proleter devrimciydi**. Son yıllarda hastalığı depresyona dek mücadeleden hiç kopmadı. O haldeyken bile yüreği hep devrimden yana attı.

Birçok eylemde birlikte yürüdük, birçok zorluğu birlikte omuzladık.

Yıllarca memleketinden uzak yaşamak zorunda kaldı. Ağır işlerde çalıştı. Bu zorlu yaşam, onun aramızdan erken ayrılmasına yol açtı.

"Haziran'da ölmek zor" demişti şair. Veli Yeşilçay da Haziran'da yaşamını yitiren devrimcilerin, komünistlerin yanına adını yazdırdı. Cenazesi 17 Haziran'da Entercomunal Creteil Hastanesi'nde kaldırılacak, 19 Haziran Cuma günü Türkiye'de getirilerek Antalya'da toprağa verilecektir. Tüm sevenlerine, yakınlarına, dostlarına başsağlığı diliyoruz.

Anısı mücadelemizde yaşayacak...

Fransa PDD

Veli Yeşilçay'ı sonsuzluğa uğurladık

Fransa'da 16 Haziran günü yitirdiğimiz Veli Yeşilçay yoldaşı sonsuzluğa uğurladık. Fransa'dan Türkiye'ye getirilen cenazesi 19 Haziran Cuma günü toprağa verildi.

Saat 12'de Antalya Zeytinköy Cemevi'nde

düzenlenen cenaze törenine ailesi, akrabaları,

mahalleden tanıdıkları, devrimci, demokratlar ve yoldaşları katıldı. Akrabalarının arasında onu hiç görmemiş olanlar da vardı. Çünkü Veli Yeşilçay uzun yıllardır ülkesine gelemiyordu. Akrabalarının çoğu onu tanıyamamış olmanın üzüntüsünden ve özleminden sözetti.

Veli yoldaşın büyüdüğü yer olan Zeytinköy Mahallesi'nden cenazeye katılanlar da, onun devrimci yaşamına olan saygılarını ifade ettiler. **Zeytinköy Mahallesi, 90 yıllık geçmişe sahip olan ve halen gecekonduların bulunduğu bir yer. Halen imar izinlerinin verilmemesi sorunları ile uğraşıyorlar.** Cenazeye katılanlarda, geçmişteki devrimci mücadeleye olan özlemlerini görmek mümkündü. Çelengi görenler ve merak edenler de ayrıca sohbetlere katıldılar.

Törene katılanlar, Veli Yeşilçay'ın fotoğrafını ve "Unutmayacağız" yazılı kokartları göğüslerine taktılar. Veli Yeşilçay'ın büyük boy fotoğrafının yer aldığı fotoblok ise mezarının başına konuldu. Cenaze töreninde Adnan Yücel'in "Yeryüzü aşkın yüzü olacak" şiirinden bir bölüm okundu.

Veli Yeşilçay, Zeytinköy Aile mezarlığına defnedildi.

Cenazeden önce polislerin Cemevi'ne gelerek aileye ve Cemevi yönetimine, cenaze töreninin kitlesel olmaması hızlı bitirilmesi konusunda baskı yaptığı öğrenildi. Aile ve Cemevi yönetimi, cenazeye devrimcilerin de katılacağını, Fransa'dan da bu şekilde uğurlandığını söylediler. Mezar yerinde de polisler görüldü. Bir kez daha devrimcilerin cenazesinden bile korktuklarını gösterdiler.

Veli Yeşilçay'ı Unutmayacağız!

İsviçre'nin Basel kentinde Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Platformu, Türkiye'deki tutsaklar için, 23 Haziran Salı günü, saat 19'da Claraplatz'da eylem yaptı.

NATO Zirvesi protestoları ve kurulan birlikler

NATO Zirvesi, öncesinde yaşanan yoğun gö-zaltı ve tutuklamalara, eylem yasaklarına rağmen NATO karşıtı faaliyetler ve protestolarla geçti.

Devletin aldığı tüm önlemler, NATO karşıtlarını durduramadı. Zirve öncesi başlayan faaliyetler, Zirve yaklaşıtkça daha da arttı ve Zirve günle-rinde Ankara, İstanbul, İzmir başta olmak üzere pek çok yerde protesto gösterileri yapıldı. **Başını “NATO ve emperyalist savaş karşıtı birlik”lerin çektiği devrimci, demokrat kurumlar, bu süre boyunca bağımsız ve birlikte birçok eylem gerçekleştirdiler.**

Zirve'nin toplanacağı Ankara, günler öncesin-den adeta yarı-açık cezaevi haline getirildi. Buna karşın **Ankara**'da Zirve'nin yaklaştığı günlerde NATO karşıtı birçok eylem yapıldı. 27 Haziran günü “NATO’ya Hayır Koordinasyonu”, DİSK, KESK, TMMOB ve ATO Sakarya Caddesi’nde yür-rüdü. Zirve'nin ilk günü 7 Temmuz'da ise, gruplar halinde Kurtuluş Parkı'nda toplandılar, aralarında bazı milletvekillerinin de bulunduğu kitleye polis saldırdı, birçokunu gözaltına aldı.

İzmir'de “NATO’ya Hayır Koordinasyonu” Zir-ve öncesi eylemlere başladı. Zirve'nin başladığı 7 Temmuz'da Şirinyer İzban önünde buluşan kitle, NATO karargahına yürüdü.

Adana'da, “NATO ve Emperyalist Savaş Kar-şıtı Birlik” 19 Haziran'da Atatürk Parkı'ndan İnönü Parkı'na kadar sloganlarla yürüdü. 22 Haziran'da ise İnönü Parkı'nda basın açıklaması ve bildiri da-ğıtımı gerçekleştirdi. 6 Temmuz'da Adana Emek ve Demokrasi Platformu, hem NATO'yu hem de eylem yasaklarını, gözaltı ve tutuklamaları protes-to eden bir gösteri gerçekleştirdi.

Antakya'da “NATO ve Emperyalist Savaş Karşıtı Birlik”, 20 Haziran'da Balıkçılar Çarşısı ile Perşembe Pazarı'nda kitleye NATO karşıtı ajitasyon çekerek bildiri dağıttı. Yoğun gözaltılar üzerine Antakya Emek ve Demokrasi Platfor-mu 4 Temmuz günü “NATO’ya karşı ayakta-yız!

Gözaltılar serbest bırakılsın!” pankartıyla kitlesel bir açıklama yaptı.

Bu illerin yanı sıra **7 Temmuz'da Malatya, Eskişehir ve birçok şehirde NATO karşıtı yürü-yüşler gerçekleşti.** Eskişehir'deki eyleme polis saldırarak birçok kişiyi gözaltına aldı.

Eylemlerde talepler şöyle sıralandı:

- Tüm NATO üsleri kapatılsın!
- NATO'dan derhal çıkılsın!
- Emperyalist savaş örgütü NATO dağıtılsın!
- Emperyalist savaşlar ve silahlanma yarışı son bulsun!

- Eğitim, sağlık, barınma başta olmak üzere bütçe temel ihtiyaçlara ayrılsın!

- NATO ve emperyalizme karşı çıkmak suç değildir! Tutuklananlar serbest bırakılsın!

İstanbul'da “**NATO ve Emperyalist Savaş Karşıtı Birlik**”in önemi, rolü ve faaliyetleri NATO Zirvesi'ne karşı mücadelenin ana göv-desini İstanbul'da “NATO ve Emperyalist Savaş Karşıtı Birlik” oluşturdu. Hem bağımsız yürüttüğü faaliyetler ve eylemleriyle, hem de NATO karşıtı güçlerle oluşturduğu “Koordinasyon” ve çeşitli platformlarla birlikte eylemler yaparak bu sürecin motoru oldu.

Birlik, kendisini 28 Şubat 2026 tarihinde deklare etti. Fakat birliği oluşturma toplan-tıları Aralık 2025 tarihine kadar uzanıyor. Bu toplantılarda Birlik'in bileşenleri son halini aldı, hedefi-amacı netleşti. NATO toplantısının 7-8 Temmuz'da Ankara'da yapılacak olması, biraraya gelişinin temelini oluşturdu. Yanı sıra **COP-31'in (BM İklim Zirvesi) Kasım ayında Antalya'da toplanacak olması, onu da içine alan bir faaliyet süresini belirledi.** Bu süre içerisinde anti-emperyalist bilinci yeniden canlandırmak ve kitleleri emperyalizme karşı mücadeleye çekmek için bir dizi ajitasyon-propaganda, eylem biçimi belirlendi, hayata geçirildi.

Birlik'in ilk eylemi, 1 Mart tarihinde Kadıköy'de ABD'nin İran'a saldırısı-nı protesto etmek oldu. Ardından 15 Mart tarihinde ABD konsolosluğu önüne yürüyüşlü bir eylem ger-çekleşti. Kitlesel yürüyüş-lerden biri de NATO'nun kuruluş yıldönümü olan 4 Nisan günü yapıldı. **4 Nisan'da Taksim'den Dolmabahçe'ye yüründü.** 1 Mayıs'ın yaklaşmasından

dolayı Birlik, NATO karşıtı kampanyasını yazılı açıklamalarla sürdürdü.

1 Mayıs'tan sonra **6 Mayıs'ta Deniz'le-rin idamının yıldönümünde Taksim'den Dolmabahçe'ye yürüyüş yapıldı.**

Emperyalist savaş ve NATO karşıtı eylemlerin birleşik ve güçlü geçmesi için Birlik bir heyet oluş-turarak tüm devrimci demokrat kurumlarla, siyasi partilerle, DİSK, KESK gibi sendikalarla görüş-meler yürüttü. DİSK görüşme talebine geri dönüş yapmadı; KESK “*olumlu baktıklarını değerlendirip geri döneceklerini*” söyledi, fakat dönmedi. Diğer siyasi parti ve kurumların tutumu ise, NATO'ya ilişkin kendi bağımsız faaliyetlerini yürütmek, Zirve yaklaşırken biraraya gelmek oldu.

Bu koşullarda **20 Haziran'da “NATO’ya Hayır Koordinasyonu” kendisini deklare etti.** Sonra 27 Haziran'da Trump AVM önünde kitlesel bir eylem ve 5 Temmuz'da Kadıköy'de kitlesel bir yürüyüş yapıldı. **27 Haziran'da Koordinasyon bileşenleri İstanbul, İzmir ve Ankara'da eş zamanlı eylem yaptılar.**

7 Temmuz'da İstanbul Emek Demok-rasi Güçleri olarak Taksim AKM'den Dolmabahçe'ye yürüyüş oldu.

Devlet, Zirve'den yaklaşık bir ay önce devrimci kurumlara saldırıya geçti. **12 Haziran'da başla-yan gözaltılar, Zirve günlerine kadar devam etti.** O günlerde, eylem yapılan bütün illerde gözaltılar oldu. Zirve öncesi gözaltına alınanların nerdeyse hepsi tutuklandı.

Birlik her gözaltı operasyonuna karşı so-kakta ve adliyelerin önünde protesto eylemi yaptı. Gözaltılara karşı 16 Haziran Mecidiyeköy, 18 Haziran Çağlayan Adliyesi önü, 23 Haziran Kadıköy, 8 Temmuz Kadıköy (İEBDG olarak) pro-testo eylemleri yapıldı.

Birlik Mecidiyeköy, Avcılar, Haramidere, Sö-ğütlüçeşme metrobüs durakları, İçmeler Tersane köprüsü, Kartal Meydan, Sarıgazi, Eminönü ve Kadıköy'de (Kadıköy en az 4 kez) ajitasyon eşliğinde bildiri dağıtımları yaptı. Bu dağıtımların bir kısmı sokak sokak yürüyerek yapıldı. Nurte-pe, Güzeltepe, Esenyurt, Mecidiyeköy, 1 Mayıs Mahallesi, Samandıra Akpınar Mahallesi Anadolu yakası E-5 yolunun bazı yerlerine afişler yapıştı-rıldı.

Birlik'in en çok zamanını alan gündemle-rinden biri “uluslararası sempozyum” oldu. Onca zamana ve emeğe rağmen 13-14 Haziran günlerinde iki günlük sempozyum, ne yazık ki vasat geçti, gereken etkiyi yaratmadı. 13 Hazi-ran'daki toplantıya yurtdışından konuşmacılar gelemedi; “online”e dönüştürülen seminer, çeviri

sorunları başta olmak üzere çeşitli nedenlerden dolayı zayıf kaldı. Birlik bileşenlerinin ağırlıklı ola-rak konuştuğu 14 Haziran'daki toplantı ise katılım yönüyle düşük oldu.

Genel olarak Birlik'in yurtdışı ilişkileri zayıftı. Fransa, İsviçre, Almanya gibi ülkeler-de Zirve'nin yaklaştığı günlerde çeşitli Birlik'ler kuruldu, faaliyetler ve eylemler gerçekleşti. Fakat bunların hepsi son günlere sıkışan ve kitlesellik bakımından cılız eylemler olarak kaldı. Sadece yurtdışı değil, ülke içinde de Birlik'lerin kurulması hem gecikti, hem de sınırlı oldu.

Birlik, İstanbul merkezli olarak kurulmuştu. Fa-kat diğer illerde de aynı şekilde Birlik'ler kurulma-sı hedeflendi. Ankara, İzmir, Adana, Antakya'da yerel birlikler oluştu. Bu Birlikler, kendi bölgelerin-de bildiri dağıtımı gerçekleştirdi, afişler astı, basın açıklamaları ve yürüyüşler yaptı. Buna karşın gerek il düzeyinde gerekse ilçe-mahalle düzeyin-de yerel birliklerin oluşması zayıf kaldı.

Yerellerin yanı sıra alanlara dönük Birlik'ler de kuruldu. Örneğin Gençlik Birlikleri, önce İstanbul'da, sonra Ankara ve İzmir'de oluştu. **Gençlik, başta İstanbul olmak üzere kuruldu-ğu yerlerde hem bağımsız faaliyetleriyle, hem de ortak yapılan eylemlerde militan özellikle-riyle öne çıktı.** 7 Temmuz'da Kadıköy'deki “meş-ru” gösterileri polis saldırısına rağmen gerçekleşti.

Çalışmaların sendikalar ayağı ise eksik kaldı. Sarı, uzlaşmacı sendikaları bir tarafa koyalım; “mücadeleci sendikalar” kendi içlerinde “NATO karşıtı birlik” oluşturmayı başaramadılar. Bu yönde hedef koydukları halde Birlik kurama-dıkları gibi, ortak eylemlere katılımları da çok düşük oldu.

Birlik başından beri Zirve günlerinde mer-kezi olarak Ankara'da olma hedefiyle çalışma yürüttü. Diğer kurumlarla görüşmeyi de bu ek-sende yaptı. Koordinasyon içindeki bazı kurum ve partiler Zirve günlerinde Ankara'da olmayı doğru bulmadıklarını söylediler; kimisi yarım ağız “olur” dedi, çok sınırlı biçimde Ankara diyenler de vardı. Zirve günleri yaklaştığında Birlik içinde Ankara'ya nasıl gidileceği bir türlü netleşmedi. “*Ankara'dakilerin planını öğrenip ona göre değer-lendirelim*” denilerek ertelendi. **Devletin operas-yonları, kitlesel gitmenin zorlukları, Ankara'nın**

açık bir hapishaneye çevrilmesi, bu konuda netleşmeyi geciktiren faktörlerdi.

Zirveye sayılı günler kala Birlik bileşenlerinin çoğu, **Ankara'ya kitlesel gitmenin koşullarının**

olmadığı, herkesin bulun-duğu yerde güçlü eylemler yapması yönünde görüş be-lirttiler. “*Başta Ankara olmak üzere her yerde NATO'ya kar-şı sokakta olacağız*” şeklinde bir karar alındı ve açıklama yapıldı. Birlik dışında Koordi-nasyon bileşenleri çoktan bu görüşü benimsemişlerdi.

Ankara'ya toplu biçimde gitmenin koşulları yoktu gerçekten. Ankara'ya gitmek üzere toplanılan yerlerde veya yolda gözaltına alınma ihtimali

çok yüksekti. Buralarda gözaltılar olduğunda, Zirve'nin gerçekleştiği 7-8 Temmuz'da illerde eylem yapılamayacak veya daha cılız geçecekti. Ankara'ya bireysel ve grupsal gidişler olsa bile, Ankara'da kitlesel bir eylem gerçekleştirmek mümkün olmayacaktı. Nitekim öyle de oldu. **Zirve'den günler önce Ankara'ya gitmeye ça-lışanların bir kısmı yolda gözaltına alındı, bir kısmı da Ankara'ya vardı ama yine Zirve baş-lamadan önce gözaltına alındı.** Tek tük kişiler olarak gitmek elbette mümkündü ve öyle yapanlar da vardı; ancak kitlesel-grupsal bir gidiş olmadığı sürece, bir fark yaratması sözkonusu olmazdı.

Elbette Zirve günlerinde Ankara'da olmak önemliydi, fakat bu ilkesel bir konu değildi; koşullar değiştiğinde hedefler de değişebilir. Bizim de katıldığımız çoğunluk kararıyla Birlik bileşenleri 7-8 Temmuz'da bulundukları yerlerde eylemler gerçekleştirdiler. Asıl önemli olan bu eylemlerin nasıl örgütlendiği-ydi.

İstanbul'da Birlik, Zirve'nin başlayacağı 7 Temmuz günü Levent'te eylem kararı almıştı. 6 Temmuz günü Kadıköy eylemi sonrası DİSK'in ayaküstü bildirimi ile eylemin Levent yerine Dolmabahçe'ye alınması doğru değildi. **Birlik'in iradesinin yok sayıldığı bu dayatmaya boyu-neğmesi, Birlik'in “ortaklaşma” adına verdiği en ciddi taviz oldu.** Son anda flama yasağını kaldırılmayı başarması, bunun ciddi bir geri adım olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor.

Sonuç yerine

Ankara'da yapılan 7-8 Temmuz NATO Zirvesi'nin, **tüm baskılara, engel-lere, kitlesel gözaltı ve tutuklamalara rağmen birçok yerde eylemlerle protesto edilmesi önemli bir başarıydı.** Elbette 2004 yılında İstanbul'daki NATO Zirvesi'ne karşı ortaya koyulan eylem düzeyi ve kitlesellik yakalanamadı. İstanbul NATO Zirvesi'nde

hem devletin baskıları aylar öncesinden ve bu yoğunlukta olmamıştı, hem de -daha önemli-si- devrimci hareketlerin gücü, eylem kapasitesi bugünkünden daha yüksekti.

Bu farklara rağmen tabi ki daha güçlü eylemler yapılabilirdi. Eksiklikler ve zaafılar olduğu muhak-kak. Bunları ortaya koymalı ve aşmanın yollarını tartışmalıyız. Fakat yapılanları da asla küçümse-memeli, inkarcı bir yaklaşım içine girmemeliyiz.

En başta bu süreci örgütleyen “NATO ve Em-peryalist Savaş Karşıtı Birlik”i değerlendirikten bu kriterler esas alınmalıdır.

Emperyalist savaşa bakışta farklı görüş-ler olmasına rağmen 30'dan fazla kurumun biraraya gelmesi ve Zirve'den 7 ay öncesinden toplantılara başlaması önemli bir adımdı. Ku-ruluşunu ilan ettiği günden itibaren ise, bildirileri, afişleri, eylemleri ile Zirve'yi ve NATO'yu gün-deme sokmayı başardı. Keza NATO karşıtı tüm kurumlarla ortak faaliyet ve eylemleri organize etmesi, bazılarıyla “Koordinasyon” çatısı altında biraraya gelmesi, olumlu adımlardı.

Bununla birlikte yukarıda sıraladığımız eksik-leri, zayıflıkları da oldu. En başta yerel birliklerin kurulması yönünde yeterince çaba sarfedilmedi. **İşçi-emekçi kitlelere ulaşma yol ve yöntem-leri daha fazla zorlanabilirdi.** Örneğin merkezi yerlerde bildiri dağıtımlarının yanı sıra, yine toplu biçimde emekçi semtlerde, işçi havzalarında, fabrika önlerinde dağıtımlara daha fazla ağırlık verilebilirdi. Buralarda konuşmalar, kahve toplan-tıları, panel-seminer vb. örgütlenebilir, kitlelerle doğrudan temas edilebilirdi.

NATO karşıtı tüm kurumları biraraya getirmek, ortak eylemler yapmak önemliydi, fakat onla-ra tabi olmak doğru değildi. “Koordinasyon”da yeterince inisiyatifli davranamadı. **Özellikle Zirve günlerinde DİSK, KESK gibi konfederasyon-ların, “Emek-Barış-Demokrasi Güçleri”nin dayatmacı yaklaşımlarına boyun eğilmesi yanlıştı.**

Bu eksikliklerine rağmen Birlik olarak önemli bir misyonu yerine getirdiği açıktır. Şimdi önün-de COP-31 Antalya Zirvesi'ne hazırlık görevi duruyor. Sonrasında ise, kendine yeni hedefler koyarak, yeni bir yön çizerek devam etmesi, birleşik mücadelenin örgütlü bir şekilde sürmesi bakımından yararlı olacaktır. Elbette NATO Zirve-si sürecindeki eksiklerini, yanlışlarını, zayıflıklarını ortaya koyup, aşma yönünde adımlar atarak...

Şair Ahmet Telli yaşamını yitirdi

Ahmet Telli Nisan ayından beri hastanede tedavi görüyordu. 78'liler Federasyonu, şairin 8 Temmuz günü entübe edildiğini duyurdu. Usta şair 10 Temmuz'da yaşamını yitirdi.

Ahmet Telli 2 Aralık 1946'da Çankırı'da doğdu. İlk şiirini 1961'de yayınladı. 1960 sonrasında toplumcu gerçekçi şiirin önemli temsilcilerinden biri oldu. 1970'li yıllarda daha çok deneme ve kitap tanıtım yazıları yazdı; 1979'dan sonra kitaplarını yayınlamaya başladı.

Gazi Eğitim Enstitüsü'nde öğretmen olarak görev yaparken, 1981 yılında tutuklandı; TCK'nın 141, 142, 146. maddelerinden yargılandı. Cigerhun'un şiirleri üzerine yazdığı bir yazıdan dolayı 142. maddeden hüküm giydi. 1993'te mahkeme kararıyla öğretmenliğe geri döndü.

Ahmet Telli "hüzünle isyanı, sevdıyla direnişi aynı potada eriten bir şair" olarak bilinir. Başlıca şiir kitapları arasında Yangın Yılları (1979), Hüzünün İsyan Olur (1979), Dövüşen Anlatsın (1980), Saklı Kalan (1981), Su Çürüdü (1982), Belki Yine Gelirim (1984), Nida (2010) ve Veda Divanı gibi eserler yer alıyor.

Şiirleri devrimci müzik grupları tarafından bestelenen, okunan bir şairdir Ahmet Telli.

"Su Çürüdü" şiiri 12 Eylül döneminin işkence ve baskılarını, yalnızlığını ve direnişi çarpıcı imgelerle anlatmaktadır. Eserleriyle, kattıklarıyla unutulmayacaktır...

"Yetmiş iki gündür bir dolapta kilitliyim. Yalnızca anahtar deliğinden hava giriyor ve ölü bir ışık sızıyor içeri. Yalnızlık hiç de tanrısal değil, görkemli değil. O yalnızca geçmişle gelecek, ölümle yaşam arasında kocaman bir karanlık nokta. Geçmiş ve geleceği olmayan, ölümle yaşam arasında irinli bir leke yalnızlık denilen. Şimdi ne varsa, anahtar deliğinden sızan havayla ışıktadır... (Farkına varsalar, kapatırlar mıydı onu da?) Bütün belleğimdekileri yokettim. Elektrikli bir aygıtla yaktım, jilette kazıdım. Çiğliklerin aralığından uçurdum hepsini, kül edip savurdum. Adımdan gayrısını bilmiyorum."

KESK'e saldırı Kadıköy'de protesto edildi

KESK, üyelerinin KHK'larla ihraç edilmesinin 10. yılında, 17 Temmuz günü Ankara'da Adalet Bakanlığı önünde ve Güvenpark'ta açıklama yaptı. Açıklamanın ardından KESK Genel Merkezi önünde 24 saatlik oturma eylemi yapmak isteyen kamu emekçilerine polis saldırdı. Bina önü polis tarafından ablukaya alındı, gaz sıkıldı ve 20 kişi gözaltına alındı. Saldırıya rağmen oturma eylemine devam edildi. Gözaltına alınanlar gece yarısı serbest bırakıldı.

Ankara'daki polis saldırısı birçok yerde protesto edildi. KESK İstanbul Şubeler

Platformu 18 Temmuz'da Kadıköy Süreyya Operası önünde, saat 19'da eylem yaptı. "KHK'lar gidecek biz kalacağız", "Zafer direnen emekçinin olacak" sloganlarının atıldığı eylemde, KHK'lar kalkana ve emekçiler görevlerine dönene kadar mücadelenin devam edeceği vurgulandı.

Arnavutluk'tan izlenimler...

Bugün Tiran'a ikinci gelişim. Çok büyük bir kitle eylemi ile sarsılıyor Arnavutluk'un başkenti.

"Ayağa kalk, Arnavutluk!"

"Sesini bir çentik yükselt!"

"Büyük küçük duysun bizi!"

Bugün yüzbinlerce insan bu sloganla yürüdü Başkent Tiran'ın sokaklarında. "Flamingo Devrimi" adı verilen eylemlerin 45. günü. 14 Temmuz günü yapılan bu yürüyüşe biz de katıldık.

Kitleler sahil kenarındaki değerli arazilerin Amerikalılara 50-100 yıllığına kiralanmasına büyük tepki duyuyor. Bu araziler deniz kenarında, uzun ve geniş yamaçları da olan, dolambaçlı sahil kıyıları şeklinde değerli araziler, gözde bölgeler. Kamuya ait bu araziler, halkın kullanımına açık ve çok geniş bir kesim yararlanıyor bu durumdan. Arazilerin bir kısmı, önceden çeşitli biçimlerde parça parça yerel bazı kesimlere satılmış (ya da kiralanmış) zaten. Şimdi hem onların kullanımındaki araziler, hem de kamuya açık araziler olmak üzere, bütün sahil hattı satılıyor.

Eyleme katılanlarla ve çevredeki esnaflarla sohbet etmeye çalışıyoruz.

Bazıları (özellikle esnaf olanlar) bu satışı onaylıyor; ülkenin tek gelirinin turizm olduğunu, Amerikalıların buraya yatırım yapmasının turizmi kalkındıracağını ve halkın bundan yararlanacağını söylüyor. Kendilerinin yapacağı satışı düşünüyorlar herhalde. İşbirlikçi hükümetin çıkardığı yasalarla uzun vadeli kiralama zaten yapabildiğini, bunun normal olduğunu söyleyenler de var. Ama eylemdeki kitle "Amerika defol" diyor, "Arazilerimizi vermeyiz" diyor, bu satışın kesinlikle iptal edilmesini istiyor.

Biz de konuştuğumuz insanlara kapitalizmin halklara faydalı bir şey yapmayacağını, "turizm patlar, size de faydası dokunur" gibi söylemlerin doğru olmadığını, emperyalistlerin iyilik meleştiğini görünümüne aldanmamak gerektiğini, girdiği her yerde sömürü politikalarını izlediğini anlatmaya

çalışıyoruz. ABD'nin girdiği ülkenin bütün kaynaklarını, elementlerini, değerli her şeyini gaspettiğini, neyi varsa çöktüğünü, bir şey vermek değil hep aldığı, alacak bir şey kalmadığında kolunu koparıp, kafasını kesip bir ülkeyi yokettiğini söylüyoruz. Arnavutluk bugün rüşvetçiliğin, kara para aklamanın merkezine dönüşmüşse, tam da bu kapitalist hegemonya ve çok uluslu baronlar nede niyle oluyor. İşçi ve emekçiler tek vücut olarak birlikte hareket ettiğinde, güçlü, kararlı ve sürekli sokak eylemleri gerçekleştirdiğinde, bedel ödemeyi göze aldığı belli kazanımlar elde edebilir. En

azından ikili anlaşmaları iptal ettirebilir.

Bu elbette ki kolay olmayacaktı. Eylemlerin ülke geneline yayılması da gerekiyor. Oysa başkent Tiran'da eylemler sürüyor ama Vlore ve diğer şehirlerde sessizlik var. Başka şehirlerdeki kitle Tiran'a mı geliyor, yoksa duyarsız mı kalıyor bilmiyoruz. Ancak bunu toplumun geneline mal etmek zorunlu.

Bir de sokaklar şimdi yasaklanmıyor, ancak kararlılık devam ettiğinde süreç giderek sertleşecektir. Militan, kararlı, doğal öncülerin biraraya gelmesi, ülke genelinde örgütlenmesi büyük önem taşıyor. Başlayan eylemlilikte olumlu bir sonuç alınmadığı koşulda, daha kötü saldırılar arkadan gelebilir. Daha şimdiden halkın nasıl bir yoksulluk içinde yaşadığını görüyoruz; ama bir tarafta da çok zengin bir kesim var.

Eylemde konuştuğumuz insanlar, resimlerini çekmemizi istemediler. Kaygılarını anlattılar, ısrar etmedik. Ancak kitledeki coşkuyu, kararlılığı görmek çok güzeldi.

Ülke içinde kesintisiz sürdürdükleri eylemlerin yurtdışı ayağı da oluşmaya başlamış. Eylemlerin 42. gününde, 11 Temmuz Cumartesi günü ABD'de bulunan Birleşmiş Milletler önünde toplanmış Arnavutlar. Michigan, Pensilvanya, Massachusetts, Connecticut, Washington DC, Virginia, New Jersey ve New York'tan, ayrıca Arnavutluk'tan gelen Arnavutlar, kendi ülkelerindeki eylemi destekleyen bir gösteri yapmak için gelmişler.

Amerika'daki Arnavutlar, Arnavutluk halkı ile dayanışma içinde durmuşlar. Kitlenin talebi olan aşağıdaki maddeleri desteklemişler:

- 2024 Yasa No. 21/2024'de korunmuş alanlar hakkındaki değişikliklerin iptal edilmesi,
- Stratejik Yatırımlar Yasası ve diğer yasaların iptal edilmesi,
- Korunmuş alanlar ve kültürel miras üzerindeki etkisini etkileyen yasal çerçevenin iptal edilmesi,
- Başbakanlık görevi için anayasaya iki dönem sınırlaması getirilmesi,
- Seçim reformu ve siyasi finansman konusunda daha fazla şeffaflık kurulması ve yeni anayasanın referandumla onaylanması.

Arnavutluk halkı, bu talepler etrafında direnmeye devam ediyor.

Avrupa'dan bir PDD'li

Arnavutluk bir ayı aşkın süredir eylemlerle sarsılıyor. Önce **bir çevre hareketi olarak başlayan eylemler, hızla hükümet protestolarına dönüştü**. Eylemlerde yolsuzluklar başta olmak üzere hükümetin pek çok politikasına tepki gösteriliyor, Başbakan Edi Rama'nın istifası isteniyor.

Nüfusu yaklaşık 2.3 milyon olan Arnavutluk'ta, özellikle hafta sonu eylemlerinde katılım 100 binleri aşıyor. Başkent'in meydanlarında gösteriler yapılıyorlar, Başbakanlık konutunu kuşatıyorlar; polis'in biber gazlı tazyikli sulu saldırılarına karşılık, molotoflar, havai fişekler ve taşlarla kendilerini savunuyorlar.

“Flamingo” protestoları nasıl başladı?

Arnavutluk'un “doğal sit alanı” niteliğindeki ve devlet koruması altındaki sahil bölgelerinin (Zvernec, Pishhe Poro ve Sazan Adası) ABD Başkanı Trump'ın kızı Ivanka Trump ve damadı Jared Kushner'e satılması, tepkileri yükseltti. Bu bölge, Arnavutluk'un güneybatısında ve Adriyatik kıyısında, flamingoların uğrak yeri olan ve biyoçeşitliliği yüksek bir bölge.

Mayıs ayı sonlarında sözkonusu sahillerin dikenli tellerle çevrilerek kapatıldığı ve iş makinelerinin çalışmaya başladığı görüldü. **Sahili kullanamaz hale gelen halk, 23 Mayıs günü ilk eylemi yaparak süreci başlattı**. Bölgenin doğal yapısına dikkat çekmek için flamingo resimlerini taşıyor olmaları, sonrasında bu eylemlere “Flamingo devrimi” adı verilmesine neden oldu.

Küçük çaplı ve asıl olarak çevreci bir nitelik taşıyan eylemler, 30 Mayıs günü nitelik değiştirdi. Alanı görüntüleyen bir grup, şirketin özel güvenlikçilerinin şiddetli saldırısına maruz kaldı, bir kişi kumsalda sürüklenerek dövuıldı. Bu sırada **polis, güvenlikçilerin saldırısını ve halkın darpedilmesini seyreliyordu. Bu görüntüler internette yayılınca, büyük bir öfke patlamasına neden oldu**.

31 Mayıs gününden itibaren artık eylemler başkent Tiran'da ve genel olarak hükümet politikalarına karşı yürütülüyor. **Yıllardır devletin yolsuzluklarına, yozlaşmasına, mülkiyet gaspına karşı biriken öfke, bu olayla birlikte patlamıştı**. Eylemlerin başlangıcındaki “Flamingoları koruma” talebi, “Arnavutluk satılık değildir” sloganına dönüştü. Sahili koruma çabası, Başbakan Edi Rama'nın istifasına yöneldi. Çevrecilerin ve bölgedeki köylülerin başlattığı hareket, başkentte işçi ve emekçilerin, gençlerin devasa kitle gösterilerine evrildi.

Hatta eylemler Arnavutluk sınırlarını aştı, Yunanistan ve İtalya'dan da kitlesel destek eylemleri yükseldi.

“Arnavutluk satılık değildir!”

Eylemlerde bu slogan öne çıkıyor. Kitlelerin tepki duyduğu çok fazla şey var.

En başta ABD emperyalizmi ile kurulan ilişkiler rahatsız ediyor halkı. Onyıllar boyunca sosyalizmi yaşamış olan bu halk, şimdi topraklarının ABD emperyalizmine peşkeş çekilmesini kabullenmiyor. Sözkonusu sahil bölgesi doğrudan satışa çıkarılmadığı için, hükümet “mülkiyet ve uzun vadeli kullanım haklarının devri” gibi ara bir formül oluşturuyor. Ardından Arnavutluk Parlamentosu, çevre koruma

Arnavutluk halkı isyanda!

yasalarında önemli değişiklikler yapıyor. Bu değişiklikler, koruma altındaki alanların satışına, kullanım devrine olanak sağlıyor. Sözkonusu sahil projesinin asıl sahipleri Trump'ın damadı ve Katarlı ortakları olduğu halde, tepkileri azaltmak için Hollanda merkezli paravan bir şirket kullanılıyor. Ve Arnavutluk hükümeti bu tür şirketlere “stratejik yatırımcı” statüsü veriyor.

Trump'ın Gazze'de savaşın kalıntıları üzerinde bir lüks plaj inşa etme projesi çok tartışılmıştı. Filistin halkının kanı-canı üzerine ve onların topraklarını gaspederek zenginlere bir sayfiye yeri kurma niyeti; bu niyetteki vahşi ve insanlıkdışı yaklaşım, tüm dünya halklarının tepkisini çekmişti. Şimdi Trump ailesi, Arnavutluk sahillerine, adalarına göz dikmiş durumda. Hükümet ise, jet hızında geçirilen yasalarla ona her türlü kolaylığı sağlıyor. Bu arada halkın sahile, kamusal alanlara erişimi kapatılıyor; bölgedeki balıkçıların geçim kaynakları elinden alınıyor.

Eylemlerin hedefinde Arnavutluk hükümetinin İsrail ile olan ilişkileri de bulunuyor. Trump ailesinin sözkonusu sahil projesinin İsrail sermayesiyle bağlı olduğu düşünülüyor. İsraililerin, paravan şirketler aracılığı ile ülkede arazi satın alacakları, projeler yürütecekleri konusunda haberler çıkıyor.

Arnavutluk halkının İsrail tepkisinin nedeni, toprak satın almalarından ibaret değil. **Gazze'de katliam sürerken Filistin'le dayanışma eylemleri yapmak istediklerinde, Edi Rama Hükümeti açık İsrail yanlısı bir tutumla protestoları engellemişti**. Filistin halkının yaşadığı katliam bütün dünyada tepki çekerken Arnavutluk yönetimi İsrail ile “stratejik ortaklık” açıklamaları yapmıştı. İran savaşı nedeniyle İsrail'e tepkiler çok yükselmışken, Mayıs 2026'da İsrail ile “Siber Güvenlik Zirvesi” gerçekleştirilmişti.

Hükümet, 2022'de Arnavutluk'un siber saldırıya uğramasının sorumluluğunu da İran'a yıkmıştı. O tarihten itibaren İran ile diplomatik ilişkilerini kesmiş, siber savunmasını tamamen İsrail şirketlerine bırakmıştı. Dahası, bu sahil projesinin protesto edildiği günlerde, Arnavutluk ile İsrail arasında, “tarım, teknoloji ve gıda güvenliği”ni kapsayan yeni bir “Muta-bakat Zaptı” imzalanmıştı. **Edi Rama Hükümeti, son bir ayda yaşanan protestoların da “kökü dışarıda” ve “İran kaynaklı” olduğunu iddia ederek, halkın tepkilerini hiç dikkate almadığını gösteriyor, İsrail**

ile askeri ve ekonomik ilişkilerini güçlendirecek adımlar atıyor.

Tüm bunlardan dolayı, Haziran ayı başında

Tiran'da oynanan Arnavutluk-İsrail maçı sırasında İsrail milli marşı, stadyumdakilerin tamamı tarafından ıslıkla protesto edildi. Ayrıca eylemlerde “İsrail-ABD dışarı” sloganı, en fazla atılan sloganlardan biri oldu.

Arnavutluk halkı için sorun sadece dış ilişkiler değildi. **İçeride 13 yıllık hükümetin ekonomik**

ve siyasi baskısının yarattığı birikimler çok

daha büyük. 2013'ten bu yana 4 genel seçimi kazanan ve 13 yıldır ülkeyi yöneten Edi Rama

hükümetleri döneminde kitleler, büyük bir yoksullaşma, yüksek enflasyon, adam kayırmacılık, yoksuzluk, liyakatsizlik gibi, her biri diğerinden kötü uygulamalarla karşı karşıya kaldı. Yönetime güven öylesine düşük ki, gençler kitlesel halde yurtdışına göç ediyor. Üstelik bu sorunlara karşı gösterilen tepkiler, yapılan eylemler devletin şiddeti ile karşılanıyor, siyasi baskılar artıyor.

Eylemler tüm bu ekonomik-siyasi baskıların, toplumsal birikimlerin üzerinden patlamış durumda. Ve devletin bütün saldırılarına rağmen eylemler bitmiyor; dahası, yurtdışına gitmiş kimi Arnavutların dönerek eylemlere katıldığı ileri sürülüyor.

Arnavut halkı yeniden ayakta!

Arnavutluk, II. Emperyalist Savaş döneminde devrimini yapmış ülkelerden biriydi. Arnavutluk'u işgal eden İtalyan faşizmine ve işbirlikçilerine karşı yürüttükleri ulusal kurtuluş savaşını devrimle taçlandırıdılar. Ardından sosyalizmin inşasına yönelen bir ülke oldu.

Sovyetler Birliği'nde geri dönüş süreci başladıktan sonra Sovyet sosyal emperyalizmine, Çin sosyal emperyalizmine, Avrupa revizyonizmine karşı mücadelenin öncülüğünü yaptı. **Enver Hoca'nın başında bulunduğu Arnavutluk Emek Partisi, dünya komünist hareketinin başını çekti**.

Arnavutluk halkı, yaklaşık 40 yıl boyunca sosyalizmin yarattığı toplumsal refahı yaşadı. Belki lüks tüketim malzemeleri yoktu; ancak ayrıcalıklı zengin sınıfları yaşamlarından çıkarmışlardı. Sağlık, eğitim, konut, ulaşım gibi temel ihtiyaçların giderildiği, kendine yeterli bir ekonomiye sahiptiler.

1980'lerin sonunda “Doğu Bloku”nun yıkılma süreci, Arnavutluk'u da etkiledi; sonrasında ABD ve AB emperyalistlerinin pervasızca yağmaladığı bir ülke halini aldı.

Emperyalist-kapitalist yağmanın hızla sürdüğü 1990'lardan bugüne, Arnavutluk pek çok defa kitlesel eylemlerle yönetime tepki gösterdi, haklarını talep etti. Mesela 1997 yılında, ülke nüfusunun büyük bir bölümü “saadet zinciri” dolandırıcılığı ile tüm varlığını kaybetti ve buna karşı kitlesel eylemler gerçekleştirdi, devletin, ordunun depolarının yağmalandığı, halkın silahlı olarak direndiği bir ayaklanma yaşandı. 2008 yılında dönemin başbakanı Sali Berişha'nın yolsuzluklarına karşı haftalarca süren eylemler yapılmıştı. Keza Aralık 2018'de üniversite harçlarına zam yapılmasının ardından, büyük gençlik eylemleri yaşanmıştı.

Bugün yine Arnavutluk halkı sokaklarda. Bir kez daha emperyalist işgale karşı direnişe geçti. Elbette direniş, sistem değişikliğine yol açmadığı sürece, emperyalistlerle ilişkinin tümünden kesilmesi mümkün olmayacak. Fakat **Arnavut halkı, tarihinden aldığı güçle direnmeye devam edecek...** Ta ki, emperyalizmi ve işbirlikçilerini tümünden ülkesinden kovana dek...

Kavganın şairi ADNAN YÜCEL

“Kavganın ve aşkın şairi” dediler ona. Şiirleri dilden dile yayıldı... Gezi Direnişi’nden 19 Mart’a, işçi eylemlerinden 1 Mayıs’a nereden direniş varsa orada, meydanlarda, mitinglerde okundu... Şarkı oldu, milyonlar tarafından söylendi... Büyük şair Adnan Yücel’den bahsediyoruz...

Adnan Yücel, 1953 yılında Elazığ’da doğdu. Babası bir karayolu işçisiydi. Sonraki yıllarda soyadından dolayı “Can Yücel ile bir akrabalığınız var mı” diye soranlara; “Onun babası bakan, benimkisi işçi” derdi.

İlk ve ortaöğrenimini Elazığ’da tamamladı. 1975 yılında Diyarbakır Eğitim Enstitüsü Türk Dili ve Edebiyat bölümünü bitirdi. Burada daha yakından tanıdığı Kürt halkını ve direnişini, sonraki yıllarda “Ateşin ve Güneşin Çocukları” kitabında, destansı bir şekilde dizelere dökcekti.

1979 yılında Ankara Üniversitesi Güzel Sanatlar Bölümü’nü bitirdi ve Çağdaş Türk Edebiyatı üzerine yüksek lisans yaptı. Elazığ ve Ankara’da birçok lisede Edebiyat Öğretmeni olarak görev aldı. 1987’den ölümüne dek Çukurova Üniversitesi Eğitim Fakültesi’nde Türk Dili Öğretmeni olarak çalıştı. Gençlere edebiyatı ve şiiri sevdirdi. Lise ve üniversitelerde şiir etkinliklerinin düzenlenmesine önayak oldu, genç şairlerin yetişmesine katkı sundu.

Adnan Yücel, çocuk yaşlarından itibaren şiir yazardı. 1974 yılında “Yeni Adımlar” dergisinde ilk şiiri yayınlandı ve hemen dikkat çekti. Ardından birçok sanat dergisinde ve gazetelerde şiirleri, yazıları çıktı.

İlk şiir kitabı “Kavgalara Sözlendi Sevd” 1979 yılında yayınlandı. 12 Eylül yıllarında “Soframda Kaval Sesi”, “Bir Özlem, Bir Türkü”, “Acıya Kurşun İşlemez” adlı şiir kitaplarını çıkardı arka arkaya. Bu kitaplarda, yenilginin karamsarlığını değil, direnişin gücünü ve umudu işledi. “Acıya Kurşun İşlemez” adlı kitabında şu dizeleri yazmıştı:

“Aç ve kavruk bir memeden / Direnmeyi yudum yudum emen / Bir çocuk gibi öğrendik / Ve direndik... / Ordular kurduk türk renklerinden / Bütün ağıtları bir hücumda yendik / Acıya kurşun işlemez artık / Biz yaşamayı zulümsüz sevdik...”

Aynı kitapta, 12 Eylül faşist cuntasını “hücum” diyerek karşılayan ve “12 Eylül’e sıkılan ilk kurşun” olan Osman Yaşar Yoldaşcan’ı “Sen yürürsün rüzgar yürür” şiiriyle betimledi...

Adnan Yücel’in şiirdeki zirvesi ve kendisinin de en çok sevdiği kitabı, “Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek”tir. 1986’da yayınlanan bu kitap, 12 Eylül’ün aylarca süren en vahşi işkencelerinde adlarını bile söylemeyen komünistleri anlatır. Sokakta, işkence, zindanda, ölüm oruçlarında, içerde-dışarda direnenler, Adnan Yücel’in destansı anlatımıyla kitlelere ulaşır. Teslim olanların yanında direnenlerin de olduğunu ve geleceği onların temsil ettiğini bilinçlere nakşeder.

“Bir bir çekilirken teslim bayrakları / Ve kaçmalarla uzarken / Göçmelerle tozarken Avrupa yolları

Durdu bir avuç yiğit / Bir tutam kır çiçeği / Ölüm dediğiniz ne ki / Gözümüzde hainler kadar küçük / Ve zafere inancımız ölümsüzleşen ölümler kadar büyük” dizelerinde olduğu gibi...

1984 Ölüm Orucu’nda kaybettiğimiz Mehmet Fatih Öktülmüş’ü “Kutup Yıldızı” olarak betimlemiş ve “Rüzgarla Bir” şiir kitabında şu dizelerle ölümsüz kılmıştır.

“Ne kopmuştur hiç bir zaman / Kök saldı kutsal yerden / Ne de boyun eğmiştir / Ölüm kusan hiçbir karanlık önünde / Nasıl susulursa / Bin yıllık zamana karşı okyanus dilinde / Aynen öyle parlamıştır / Tüm gecelerin gökyüzünde / Aynen öyle”...

Ve 1984 Ölüm Orucu’nda bilincini yitiren Aysel Zehir’i “Direnc Çiçeği” şiiriyle selamlar. “Askıda-falakada / Her mevsimde dört açan / Hücrede-zindanlarda / Güneşsiz ışık saçan / Günleri utandırır / Gözündeki söz senin / İçindeki öz senin...”

Adnan Yücel bu şiirleri yazmadan önce, şehitleri yoldaşlarından, yakınlarından dinlemiş, yaşayanları ise bizzat gidip görmüştür. **Sadece dinlemek ve görmekle kalmaz, onların çalıştığı fabrikaları, bölgeleri gezer, yaşadıkları yerleri dolaşır, teneffüs ettikleri havayı soluyup tüm benliğinde hisseder.** Şiirlerinin bu kadar güçlü olmasında, okuyanları sarsıp derinden etkilemesinde bunun çok büyük rolü vardır.

Sonrasında yazdığı “Ateşin ve Güneşin Çocukları” Kürt halkına ve direnerek yaşamını yitiren yiğit evlatlarına adanmıştır. “Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek” kitabından sonra “nehir şiir” şeklinde yazdığı bu kitapta, derin bir tarihsel araştırmayı da şiir dilinde yansıtır.

“Ateşin ve güneşin topraklarında / Adem’den önce de akardı o nehirler / Adem’in arkasında yürüyen erler / Bütün olanları çok sonradan gördüler” diye başlar kitap... Ve devam eder: “Bir ateş yükseldi gökyüzüne Ninowa’dan / Zulmün karanlıklarını yırtan bir ateş / Yükselen yalımlarla dilendi özgürlük... / Ateşin çevresinde halaylar kuruldu / Sevinçler süzüldü geçmiş havarlardan / O büyük günün adına ‘Newroz’ denildi.”

12 Eylül’ün Diyarbakır zindanındaki vahşi işkencelere karşı direnen “Çağdaş Kawa” Mazlum Doğan’dan “Dörtler”e ve ölüm orucuna uzanan eylemleri şiirsel bir anlatımla unutulmaz kılar.

“Yak artık canlarla yakılan ateşleri / Yak ki açılınsın dünyanın körelmiş gözleri / Yak ki yırtılınsın geceler ışığına / Yak ki tarihi yeniden başlatsın / Kawa’nın üç kibritin ve dörtlerin sözleri / Yak ki yayılınsın dünyaya / Ateşin ve güneşin ölümsüz sesi” dizeleriyle son bulur bu destansı şiir...

Sonraki yıllarda “Çukurova Çeşitlemesi” ve “Sular Tanıktır Aşkıma” şiir kitaplarını çıkardı. Bu kez Çukurova’nın tarihini anlattı ve “bereketli topraklara” can veren ozanları, devrimcileri yazdı. Şüpheli bir trafik kazasında ölen Adana İHD’nin 5 kurucusu “Beşler”e saygı duruşu da vardır bu dizelerde; “teşhir masasına” indirdiği tekmeyle 12

Eylül’ün uygulamasına son veren Remzi Basalak da... Orhan Kemal de vardır Karacaoğlan da...

Çukurova Üniversitesi’nde öğretim üyesi iken, Karacaoğlan üzerine bir tez hazırladı. Daha sonra kitap halinde basılan bu tez, Karacaoğlan hakkında en etraflı inceleme kitabı oldu. Karacaoğlan dışında farklı tezleri ve yazıları da vardır Adnan Yücel’in. Ayrıca **Ankara Yayın Üretim Kooperatifi-AYKO’nun kurucuları arasında yer almış, yönetiminde bulunmuştur.**

Adnan Yücel ölümüne dek yaşadığı Çukurova’ya tutkundu adeta. Çukurova’yı şiirleri ve yazılarıyla ölümsüz kılmaya çalıştı. Ayrıca mücadelesiyle, eserleriyle katkı sundu. Seyhan ilçesinde yeralan “Sanatçılar Parkı”nın kurulmasında büyük bir emeği vardır mesela. Keza Adana İHD başta olmak üzere devrimci-demokrat birçok kuruma desteği olmuştur.

Onu ne yazık ki, erken denilecek yaşta 2002 yılının 24 Temmuz’unda kaybettik. Daha yazacağı çok şiir ve mücadeleye katacağı çok değer vardı. Geride sevenlerini, yoldaşlarını ve tabi ki, eserlerini bıraktı.

Dolu dolu yaşayan ve yaşadığı süre içinde önemli eserler bırakan her büyük insan gibi, ölümünden sonra daha da büyüdü, ünü ülke sınırlarının dışına taşı. **Grup Yorum’dan Kutup Yıldızı’na pek çok müzik grubu ve sanatçı, onun şiirlerini bestelediler.** Gel ki Şafaklar Tutuşsun, Yürek Çağırısı, Osman’ın Türküsü, Direnc Çiçeği gibi pek çok şiiri şarkı olup söylendi milyonlar tarafından. Ve tıpkı Nazım Hikmet gibi, düşmanlarının bile şiirlerini okuduğu bir ozan oldu.

Ama onun şiirleri her zaman direnenlerin dilinde güzeldir. Adnan Yücel direnenleri yüceltti, direnenler de Adnan Yücel’i... “Yazana değil yazdırana bakacaksın” diyecek kadar da alçakgönüllü bir insandı.

Son dönemde en çok bilinen dizeleriyle onu bir kez daha saygıyla, sevgiyle, özlemle anıyoruz.

“Saraylar saltanatlar çöker bir gün / Kan susar / Leylaklar da açılır üstümüze / Menekşeler de güler / Bugünden geriye / Bir yarına gidenler kalır / Bir de yarınlar adına direnenler...”

Bitmedi daha sürüyor o kavga / Ve sürecek / **YERYÜZÜ AŞKIN YÜZÜ OLUNCAYA DEK!...**

12 Temmuz 1949- Dimitrov öldü

Georgi Dimitrov Mihaylov, 18 Haziran 1882'de Bulgaristan'ın Radomir şehrinde doğdu 13 yaşında matbaa işçisi olarak çalışmaya başladı. Bulgaristan'da Haziran 1923'de gerçekleşen askeri darbeye karşı, Eylül ayında ayaklanma başlattı. Tarihteki ilk antifaşist ayaklanma olan bu hareketi Dimitrov Komünist Partisi'nin lideri olarak örgütledi.

Dimitrov III. Enternasyonal'in önderlerinden biri oldu, savaşa ve faşizme karşı mücadelenin dünya ölçeğinde verilmesinde büyük bir rol oynadı. II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sürerken, Bulgaristan devrimine önderlik etti.

Onu öne çıkaran bir diğer yönü ise, 27 Şubat 1933'te Nazi'lerin Alman parlamento binası Reichstag'ı yakıp komünistlerin üzerine atmaya kalktıkları provokasyonu boşa düşürmesi ve mahkemeyi faşizmi yargılayan bir kürsü yapmasıdır. Dimitrov, "Ben sosyalizmi ve kendimi savunmak için buradayım. Sosyalizmin zaferi uğruna mücadelem hayatımın özüdür!" diye haykırıyordu mahkemede. Ona destek için yükselen güçlü kitle eylemleri ve Dimitrov'un yargılanan değil yargılayan tavrı nedeniyle 7 ayın ardından onu tahliye etmek zorunda kaldılar.

☆ 1 Temmuz 1921- Çin Komünist Partisi kuruldu

☆ 2 Temmuz 1993- Sivas katliamı

Pir Sultan Abdal Şenliği etkinlikleri için Sivas'ta bulunan aydınlara, devlet destekli gericiler tarafından planlı bir saldırı düzenlendi. 33 aydın, Madımak Otel'i'nde yakılarak katledildi.

☆ 4 Temmuz 1918- İlk Sovyet Anayasası kabul edildi.

☆ 4 Temmuz 1968- Derby Lastik fabrikası işçileri, bilinen ilk fabrika işgalini gerçekleştirdi.

☆ 6 Temmuz 1995-Aziz Nesin Öldü

Sivas katliamından son anda sağ kurtulan yazar ve şair Nesin, mizah kitaplarıyla ünlüdür. Toplumsal yaşamın aksayan yanlarını geniş halk kitlelerinin hoşlanacağı taşıma biçiminde yazmıştır.

☆ 7 Temmuz 1993- Şair-yazar Rıfat Ilgaz öldü
"Hababam sınıfı"nın yazarı Rıfat Ilgaz, "Kırılacak dal değiliz karayellerde - Savrulacak yaprak değil - Köküz, gövdeyiz ölümsüz - İzimizden gelenlerle" demiştir bir şiirinde. Ve gerçekten de öyle yaşadı ve öldü.

☆ 8 Temmuz 1960- Kongo'da ayaklanma

Belçika sömürgecilerine karşı başlayan ve Kongo halkının büyük katılımıyla desteklediği ayaklanma, kısa sürede başarıya ulaştı. Fakat sonra binlerce Belçika askerinin işgaliyle kanla bastırıldı. Devlet Başkanı Lumumba katledildi.

☆ 10 Temmuz 1991- Vedat Aydın öldürüldü

HEP Diyarbakır İl Başkanı Vedat Aydın kontrgerilla tarafından kaçırılarak öldürüldü. Bu cinayetle birlikte, egemenlerin 'yerinde infazları' sistematik bir politika halini aldı.

☆ 12 Temmuz 1992-

Niyazi Aydın, İbrahim Erdoğan, Hasan Eliuygun'un da aralarında olduğu 12 DS militanı katledildi

☆ 14 Temmuz 1982- Diyarbakır cezaevindeki ölüm orucunda

Kemal Pir, Hayri Durmuş, Akif Yılmaz ve Ali Çiçek şehit düştü.

☆ 14 Temmuz 1889- III. Enternasyonal kuruldu.

☆ 17 Temmuz 1986- Tutsak yakınlarının ve aydınların önderliğinde İnsan Hakları Derneği İHD kuruldu.

☆ 20 Temmuz 2015- Suruç katliamı

Kobane'ye yardım götürmekte olan SGDF'li gençlerin Suruç'ta yaptığı basın açıklaması IŞİD'in bombalı saldırısına uğradı. 33 genç şehit düştü, onlarcası yaralandı. Bu katliam, Kürt kentlerine dönük katliamların ve imha saldırısının başlangıcı oldu.

☆ 24 Temmuz 1968- Öğrenci hareketinin önderlerinde Vedat Demircioğlu 6. Filo eylemlerinden sonra katledildi.

☆ 25 Temmuz 1991- İstanbul Paşabahçe Fabrikasında 640 işçinin işten atılmasına karşı fabrika işgal edildi.

☆ 27 Temmuz 1996- ÖO direnişi sonuçlandı.

Eylemde Osman Akgün, Ulaş Hicabi Küçük, Tahsin Yılmaz, Ayçe İdil Erkmen, Müjdat Yanat, Altan Berdan Kerimgiller,

Hüseyin Demircioğlu, Hayati Can, Ali Ayata, İlginç Özkeskin, Aygün Uğur ve Yemliha Kaya şehit düştüler..

☆ 1 Ağustos 1969- Demirdöküm Fabrikası'nda işgal

İstanbul Silahtar'da Demirdöküm fabrikasında çalışan yaklaşık 2500 işçi üyesi oldukları Türkiye Maden-İş'in işveren tarafından tanınmaması üzerine fabrikayı işgal ettiler. Günlerce süren direniş sonucu sendikalarını kabul ettirmeyi başardılar.

☆ 2 Ağustos 1989- Eskişehir sürgünü

"1 Ağustos genelgesi" olarak bilinen uygulamalara karşı başlatılan açlık grevlerinin 35. gününde işkenceli bir sevkle Aydın'a götürülen tutsaklardan Hüseyin Eroğlu ve Mehmet Yalçınkaya katledildi.

☆ 4 Ağustos 1914- I. Emperyalist paylaşım savaşı başladı.

☆ 18 Ağustos 1944- Ernst Thaelman katledildi

Almanya Komünist Partisi'nin önderlerinden Thaelman, Almanya'da faşizme ve ona yol açan sosyal demokratlara karşı verdiği mücadeleyle işçi ve emekçilerin kalbinde yer etmiştir. Nazi kamplarında direnişi örgütleyen bir önderdi. Kendisinin serbest kalması için Almanya'da ve dünyada kitlesel eylemler gerçekleştirildi. Alman Nazizmi yenilgisinin kesinleşmesiyle Thaelman da 18 Ağustos 1944'de idam edildi.

☆ 6 Ağustos 1945- Hiroşima'ya atom bombası

II. Emperyalist paylaşım savaşında ABD emperyalizmi, Japonya'nın kentleri Hiroşima'ya üç gün sonra Nagazaki'ye atom bombası attı. Bombanın etkileri yıllarca sürdü.

Temmuz Ayında Şehit Düşen İhtilalci Komünistler

29 Temmuz 1980- Kenan Özbilek: Önce sivil faşistlerle, ardından polisle girdiği bir çatışmada ağır yaralı olarak hastaneye kaldırıldı. O haldeyken işkence yapıldı ve katledildi.

29 Temmuz 1991- Yunus Durmaz: Polisle girdiği çatışma sonrası elinden düşen bombanın yakında oynayan çocuklara zarar vermemesi için üstüne kapandı, yaşamını kaybetti.

26 Temmuz 1996- Tahsin Yılmaz

27 Temmuz 1996- Ulaş Hicabi Küçük

27 Temmuz 1996- Osman Akgün: '96 Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleştiler.

☆ 9 Ağustos 1901- Amerika yerlileri olan Kızılderililerin elindeki son topraklara da el kondu.

☆ 9 Ağustos 2009- Filistinli şair Mahmud Derviş 67 yaşında hayata gözlerini yumdu.

☆ 10 Ağustos 1942- Köy Enstitüleri kuruldu.

☆ 12 Ağustos 1999- Şair Can Yücel öldü

☆ 13 Ağustos 1913- August Bebel öldü
Almanya Komünist Partisi'nin işçi kökenli lideridir. "Kadın ve Sosyalizm" eseri ML'ye katkı niteliğindedir.

☆ 14 Ağustos 1956- Bertolt Brecht Öldü
Yazdığı şiirler ve oyunlar, dünyada milyonlarca işçi ve emekçi tarafından, devrimciler tarafından bilinen Brech, Alman faşizmine karşı

mücadele içinde yer alan, sanatla devrim, sanatçıyla parti arasındaki ilişkiyi güçlü bir biçimde tanımlayan bir şairdir. Gerek şiirlerinde, gerekse tiyatro eserlerinde, faşizme karşı mücadele, yeraltı savaşı ve direniş önemli bir yer tutar. Sanatını mücadelenin içinde yoğunlaşarak, gittikçe olgunlaştı

ve faşizme karşı mücadelede şiirlerini bir silaha dönüştürdü. O savaşın yıkımı karşısında direnci, inancı aştı işçilere ve emekçilere. Sade ama son derece güçlü bir anlatıma sahip olan eserleri, bugün de değerinden kaybetmemiştir.

Gelecek olan savaş / İlk savaş değil. / Daha önce / Başka savaşlar da oldu. / En sonuncusu bittiğinde / Kazananlarla yenilenler vardı. / Yenilen yanda yoksul halk / Açlıktan kırıldı. /Kazanan yanda / Açlıktan kırıldı yine yoksul halk.

☆ 15 Ağustos 1975- Gençlik hareketinin önderlerinden Harun Karadeniz yaşamını yitirdi.

☆ 15 Ağustos 1984- Şemdinli ve Eruh baskınlarıyla PKK gerilla savaşını başlattı .

☆ 19 Ağustos 1936- F. Garcia Lorca kurşuna dizildi

Yazdığı şiirlerle faşizme karşı halka direnme gücünü ve bilincini aşlamaya çalışan İspanyol şair Lorca, Franco yönetimi tarafından kurşuna dizildi.

☆ 21 Ağustos 1944- Varşova'da Nazi işgaline karşı ayaklanma başladı

☆ 23 Ağustos 1927- ABD'de işçi önderleri Sacco ile Vanzetti idam edildi.

ABD'nin Boston kentinde yapılan bir soygun sonrasında işçi önderleri Sacco ile Vanzetti tutuklandı. Olayla hiçbir ilgileri olmadığı halde, sadece işçi ve anarşist olduklarından dolayı yargılandılar. Dünyanın dört bir yanında, onların suçsuz olduğunu haykıran mitingler, eylemler, protesto gösterileri yapıldı.

Bu görkemli desteğe rağmen, ABD emperyalizmi bu iki işçiyi elektrikli sandalyede idam etti. Büyük şair Nazım Hikmet,

onların arkasından şu dizeleri yazmıştır:
"Burjuvazi katletti içimizden ikimizi / Bu iki ölü, ölmeyen iki ölümdür / Burjuvazi kavgaya davet etti bizi / Daveti kabulümüzdür."

☆ 25 Ağustos 1944- Paris, Nazi işgalinden kurtuldu.

Fransız Komünist Partisi (FKP) tarafından başlatılan direniş, Sovyetler Birliği'nin Nazi ordusunu püskürtmesi üzerine, büyük bir ayaklanmaya dönüştü ve işgal altındaki Paris kurtuldu. FKP, o dönem verdiği destansı direnişi ve kayıplarıyla "şehitler partisi" olarak anılmaya başladı.

☆ 29 Ağustos 2016- Şair ve yazar, eski TKP'nin önderlerinden Vedat Türkali öldü.

5 Ağustos 1895- Engels öldü

Marks'la beraber, bilimsel sosyalizmin kurucusu olan Friedrich Engels, ML'nin bir bilim olarak ortaya çıkması ve yayılmasında büyük katkıları olmuş bir ustadır. Buna rağmen kendisini, Marks'tan sonraya koyar, "ikinci keman" kabul eder. Askeri konulardaki ilgisi ve yeteneğinden dolayı "General Engels" ismini de taşımaktadır. Lenin 1895 yılında Engels'in ölümünün ardından yaptığı konuşması-na şöyle başlamıştı:

"Nasıl bir zekâ meşalesi söndü / Nasıl bir yürek durdu! 5 Ağustos 1895'te Friedrich Engels, Londra'da öldü.

*Dostu (1883'te ölen) Karl Marks'tan sonra, Engels, bütün uygar dünyanın modern proletaryasının en yetkin bilim adamı ve öğretmeniydi. Kaderin Karl Marks ve Friedrich Engels'i biraraya getirdiği andan bu yana, iki arkadaş yaşamları boyunca çalışmalarını ortak bir davaya adanmışlar. Ve bu yüzden Friedrich Engels'in proletarya uğruna neler yapmış olduğunu anlamak için, çağdaş işçi sınıfı hareketinin gelişiminde Marks'ın öğretisi ve çalışmasının önemi konusunda açık bir fikre sahip olmak gerekir. Marks ve Engels, işçi sınıfı ve onun istemlerinin, burjuvazi ile birlikte kaçınılmaz olarak proletaryayı yaratan ve örgütleyen mevcut iktisadi sistemin zorunlu bir sonucu olduğunu ilk gösterenlerdir. Onlar, insanlığı onu halen ezmekte olan kötülüklerden kurtaracak olanın, yüce duygulu bireylerin iyi niyetli girişimleri değil de, örgütlenmiş proletaryanın sınıf savaşımı olduğunu gösterdiler. Marks ve Engels, bilimsel çalışmalarıyla, sosyalizmin, hayalcilerin bir buluşu olmadığını, ama modern toplumda ki üretici güçlerin gelişmesinin nihai amacı ve zorunlu bir sonucu olduğunun ilk açıklamasını yapanlardır...**

Marks'ın kızı Elenor Marks ise şunları söylemiştir:

"Bu yürekli demircinin örsteki çekiş sesi artık işitilemeyecektir. Usta işçi yıkıldı; güçlü ellerinden düşen çekiş yerdedir ve belki de orada uzun süre kalacaktır. Ama onun döverek yarattığı silahlar yerli yerindedir, sağlam ve pırl pırl... Yeni silahlar yaratmak çoğumuza vergi değilse de, en azından hepimiz üzerimize düşeni yapmalıyız. Bize teslim edilen silahları paslanmaya bırakmamalıyız. Bu silahlar ancak böyle davranmakla, bize zaferi sağlayacaktır ve onun için yapılmıştır."

'96 ÖO'da direniş meşalesi; Osman Akgün

1965 yılında Rize'de doğdu. '80 öncesi yıllarda Kocasinan Lisesi'nde okurken mücadeleyle tanıştı. Henüz genç bir antifaşist iken, 12 Eylül cuntasının gelmesiyle birlikte, tasfiyeciliğin batağına saplananlarla mücadele etti. İhtilalci komünistlerle tanışana kadar kendini ve yakın çevresinin devrimci yapısını korumayı başardı. Derneklerde tiyatro ve halk oyunları öğretmenliği yaptı. Fedakar kişiliğiyle, bulunduğu her alanda öne çıkar, kendini sevdirir ve kabul ettirirdi. O günlerden başlayan bir "Osman dostları" çevresi vardı etrafında.

1990 Temmuz'unda ihtilalci komünistlerle tanıştı Osman. Görüşlerini benimsedi ve kavgada yerini aldı. Osman Yaşar Yoldaşcan Müfrezesi'nin ilk üyelerinden oldu. Aldığı tüm görevleri titizlikle yaptı. Pratik zekasıyla her sorunu halletmeye çalıştı. Yoldaşlarını koruma duygusu ve refleksi çok güçlüydü.

Osman'ın dışarıdaki mücadelesi kısa sürdü. Fakat bu kısa süreye çok şey sığdırdı. Kuruluş yıldönümünde yapılan bir eylemin hazırlığı sırasında polisle

çatışmaya girdi, ağır yaralı olarak yakalandı. Gayrettepe işkencehanelerinden başı dik çıktı. Hapishanelerde de hep özgürlük tutkusuylla yaşadı. '95 yılında yarım kalan özgürlük eyleminin mimarlarındandı. 4 Ocak 1996'da gerçekleşen Ümraniye katliamında da üç gün boyunca barikatların başında oldu.

1998'de tüm hapishanelerde genel direniş başladığı zaman, ölüm orucuna gönüllü olduğunu bildirdi yoldaşlarına. Ölümüne yaklaştığı zamanlarda da yoldaşlarına şunları yazdı: "Ben ölümle ilk kez burada karşılaşmıyorum... Ölümle yüzyüze kaldığım her tarihte ölümün üzerine giderek onu yendim. Ölüm ne ki, önemli olan yüzümüzün düşmana dönük, başımızın dik olmasıdır."

Sayıklamalarında bile düşmanla savaştı, tıpkı kendisine hep örnek aldığı Fatih yoldaşı gibi... Ve 69. gün ölümü yenerek ölümsüzler kervanına katıldı.

NATO Zirvesi'nin gösterdikleri...

Ankara'da 7-8 Temmuz günlerinde 36. NATO Zirvesi gerçekleşti. Zirve'de neler konuşuldu, ne tür kararlar alındı, önümüzdeki dönemde NATO'nun politikası ne olacak gibi, üzerinde durmamız gereken konular var.

Zirve öncesinde NATO Genel Sekreteri Mark Rutte, Zirve'de 3 temel başlığın ele alınacağını açıklamıştı: "Savunma harcamaları, Ukrayna ve NATO 3.0 dönüşümü." Bunlar, Zirve'nin gündemini özetliyordu aslında. Türkiye'ye uygulanan yaptırımlardan İran savaşına kadar pek çok konu, bu başlıklar altında, ikili görüşmelerde ya da toplantılarda gündemleşti, konuşuldu.

Zirve'nin en önemli "başarısı"nın Trump'ın katılımı olduğunu söylemek yanlış olmaz. Çünkü Trump, Zirve'ye katılmayacağını duyurmuştu. İran savaşının başlamasından bu yana, NATO karşıtı pek çok açıklama yapmış, savaşta kendisini desteklemeyen AB emperyalistlerine olan öfkesini çeşitli biçimlerde ifade etmişti. Ancak ABD Başkanı'nın katılmadığı bir NATO Zirvesi, Batılı emperyalistlerin istediği "birlik-beraberlik" havasını yansıtmaya yetmeyecek; NATO'nun iç çelişkileri kendini daha çıplak biçimde ortaya koyacaktı.

Sonrasında Trump, "Erdoğan'ın ricası üzerine" zirveye katılacağını açıkladı ve Erdoğan'ı abartılı biçimde övdü. Görünürdeki kriz aşılmış oldu. NATO'nun kendi iç çelişkileri ise derinleşerek büyüdü.

NATO'nun düşmanı Rusya

Rusya ve İran, "NATO'nun düşmanları" olarak sonuç bildirgesinde açıkça yazılıydı. Rusya için "Avrupa-Atlantik güvenliği ve istikrarına yönelik temel ve uzun vadeli bir tehdit" olarak tanımlaması yapıldı sonuç bildirgesinde. Rusya ile savaşan Ukrayna'ya siyasi ve askeri desteği artıracaklarını; 2026 yılı için 70 milyar euroluk dev bir askeri yardım paketi göndereceklerini ayrıca belirttiler. İran için ise, "İran'ın asla nükleer silaha sahip olmaması", ayrıca Hürmüz Boğazı'ndan geçişler konusunda "uluslararası hukuka uygun davranması" gerektiği (yani Hürmüz'ün kontrolünü bırakması) belirtildi. Ayrıca NATO'nun "üyelerden birine yapılmış saldırı ittifaka yapılmış bir saldırı olarak kabul edilecektir" biçimindeki 5. maddesi de sonuç bildirgesinde özellikle vurgulandı.

NATO'nun Rusya ve İran'ı hedef alması, sadece sonuç bildirgesindeki cümleler olarak kalmadı. Daha Zirve sürerken hem Rusya hem de İran saldırıya uğradı.

Zirvedeki tablo, Rusya-ABD ilişkilerinin 2025'teki görünümünden çok uzaklaşmış olduğunu gösterdi. Trump Şubat 2025'te Beyaz Saray'a çağırdığı Zelenski'yi, basın önünde aşağılamış, ardından Ağustos 2025'te Putin ile Alaska'da bir görüşme gerçekleştirmişti. Bu görüşmede somut bir karar çıkmamış olmakla birlikte, Putin'in inisiyatifinde geçtiği görülmüştü. Trump'ın 2025'teki bu tutumu, bir yanıla ABD'li seçmene verdiği "Ukrayna savaşını bitirme sözü" ile bağlantılıydı; diğer yandan ABD strateji belgelerinde sürekli vurgulanan "asıl düşman Çin; Rusya'ya

Çin'den uzaklaştırmak lazım" politikasının sonucuuydu.

Ancak Trump'ın planları, yaşamın gerçeğine çarptı. Rusya kendisi için hayati önemdeki Ukrayna savaşından geri adım atmadı. ABD ise NATO'nun genişleme ve "Rusya'yı kuşatma" politikasının en önemli halkası olan Ukrayna'da ezici bir yenilgiyi; ayrıca Ukrayna'yı işgal eden Rusya'nın dünyanın başka bölgelerindeki savaşlara daha aktif katılmasını göze alamadı. Bu koşullarda NATO üyesi olmayan Ukrayna Başkanı Zelenski Zirve'ye çağrıldı, Zirve'de Ukrayna'ya devasa askeri destek kararı alındı, NATO'nun Ukrayna'ya "sarsılmaz desteği" açıklandı. Böylece NATO'nun ve ABD'nin "fabrika ayarları"na döndüğü, Rusya'nın "düşman" konumunu pekiştirdiği görüldü.

Bunda AB emperyalistlerinin özel rolünü belirtmek gerekir. AB emperyalistleri için Ukrayna, Rusya ile savaşan, Rusya'nın Avrupa'ya saldırmasını önleyen ülkeye dönüşmüş durumda. Rusya ile AB arasında bir tampon görevi yapıyor; Rusya'yı oyalıyor, güçsüzleştiriyor. Bu nedenle Ukrayna'ya, "Avrupa için güvenlik sağlayan ülke" gözüyle bakıyorlar artık.

Zirve'de Ukrayna'nın artık Rusya ile savaşta "NATO'nun koçbaşı" görevini üstlendiği resmileştirildi. Bunun somut işareti ise, daha Zirve öncesinde ortaya çıkmıştı. Ukrayna Zirve'den yaklaşık 10 gün önce, Rusya'ya ile savaş başladığından bu yana en büyük SİHA saldırısını gerçekleştirdi. Zirve'den iki gün önce ise, Rus topraklarındaki sivil hedeflere ve çok büyük bir SİHA saldırısı gerçekleştirdi. Basında bu saldırının Moskova'ya dönük en büyük saldırı olduğu belirtiliyor.

Zelenski daha Zirve'ye katılmadan önce "Rusya ile savaş" görevindeki sıçramayı gerçekleştirmişti. Bu nedenle Zirve'de özel olarak ödüllendirildi. Danimarka, Estonya ve Hollanda ile SİHA anlaşmaları yapıldı; Danimarka ile Ukrayna'nın ortak üretim yapacağı açıklandı; ABD Ukrayna'ya Patriot füzelelerinin lisanslı üretimi için izin verdi.

Tüm bu tablo, Zirve'de "kazananlar"ın başına Zelenski'yi yazdırıyor. AB'nin Ukrayna ile üyelik sürecini hızlandırması bir yana, Zelenski'nin yaptığı "aslında NATO

Trump kameralar önünde Erdoğan'ı sürrekli övdü, iltifat etti. Rutte de bu övgüleri sürdürdü, Türkiye'deki hak gasplarına ilişkin soruları geçiştirdi. Bu övgüler Erdoğan'ın "başarıları"na değil, "sadakati"neydi tabii ki. Tam da hedeflendiği gibi Erdoğan'ın istediği "meşruiyet"i pekiştirmiş oldu. Kamuoyu önünde yağ çekmede fazlasıyla cömert davranan Trump, perde gerisinde iki şeyi gözlerden gizlemiş oldu. Birincisi, Erdoğan'a "meşruiyet" verdi, ama Türkiye'ye somut olarak hiçbir şey vermedi. İkincisi, Türkiye'den talepleri çok büyüktü, bunları belli oranda aldı.

üyeliğini hakettiği" açıklaması, bunun farkında olduğunu gösteriyor.

İran da NATO'nun hedefinde

NATO'nun diğer düşmanı olan İran da Zirve'yi savaşın içinde karşıladı. **Trump, Türkiye'ye geldiği ve Zirve'nin başladığı gün İran'a yeniden saldırı başlattı** ve "İran'la mutabakat benim için bitti" açıklamasını yaptı. Üstelik saldırı, Hamaney'in yaklaşık bir hafta süren cenaze törenleri sürerken gerçekleştirilmişti. İran ise, ABD'nin 19 Haziran'da imzalanan mutabakatın 4 maddesini ihlal ettiğini belirterek karşı saldırı başlattı ve bölgedeki ABD hedeflerini vurdu. Böylece İran savaşı yeniden ve daha güçlü biçimde başlamış oldu.

Şubat ayı sonunda ABD ve İsrail'in İran'a başlattığı saldırıya NATO üyesi ülkeler destek vermişlerdi. Savaşta geçen aylar boyunca ABD, Avrupalı emperyalistleri savaşa katmak için uğraştı, ancak başaramadı. Avrupalı emperyalistleri tehdit etti, cezalandıracağını söyledi, "aptalca" davranmakla suçladı; tüm bunlar işe yaramadığında "zaten ihtiyacımız yok" dedi... Sonuçta savaş, ABD ve İsrail'in kendi savaşları olarak yürütüldü. Ve bu süre içinde İran karşısında kayda değer bir askeri-siyasi üstünlük kuramadılar. **ABD kolay bir zafer hedefiyle başladığı İran savaşında, önemli kayıplar yaşadı.** Bölgedeki askeri üslerinin İran tarafından vurulması, bu üslerin bulunduğu Körfez ülkelerini "koruma"da başarısız kalması, caydırıcılığının sorgulanması, İran halkının ABD yanlısı bir ayaklanmaya girişmemesi, İran'ın savaş gücünün İsrail'de bile büyük tahribat ve moral bozukluğu yaratması, ateşkes isteyen tarafın İran değil ABD olması... Bütün bunlara ek olarak, bugüne kadar tüm petrol ve ticaret gemilerinin serbestçe kullanabildiği Hürmüz Boğazı'nın İran'ın kontrolüne girmesi, tüm dünyada petrol satışlarını, ticaret ilişkilerini ve ekonomik dengele-ri altüst eden bir unsur oldu.

Savaş öylesine ABD'nin planlarını-hedeflerini aşan bir hale evrildi ki, ABD'nin savaşa ilişkin gerekçesi "Hürmüz Boğazı'nı açmak"a dönüştü. Şubat ayında ABD İran'a saldırmadan önce Hürmüz Boğazı açtı; şimdi ABD savaşı bitirmek için Hürmüz Boğazı'nı açmaya çalışıyor. İran ise, ABD ve İsrail ile onlara doğrudan destek veren ülkelere Hürmüz'ü

ABD kolay bir zafer hedefiyle başladığı İran savaşında, önemli kayıplar yaşadı. Bölgedeki askeri üslerinin İran tarafından vurulması, bu üslerin bulunduğu Körfez ülkelerini "koruma"da başarısız kalması, caydırıcılığının sorgulanması, İran halkının ABD yanlısı bir ayaklanmaya girişmemesi, İran'ın savaş gücünün İsrail'de bile büyük tahribat ve moral bozukluğu yaratması, ateşkes isteyen tarafın İran değil ABD olması... Bütün bunlara ek olarak, bugüne kadar tüm petrol ve ticaret gemilerinin serbestçe kullanabildiği Hürmüz Boğazı'nın İran'ın kontrolüne girmesi, tüm dünyada petrol satışlarını, ticaret ilişkilerini ve ekonomik dengele-ri altüst eden bir unsur oldu. Savaş öylesine ABD'nin planlarını-hedeflerini aşan bir hale evrildi ki, ABD'nin savaşa ilişkin gerekçesi "Hürmüz Boğazı'nı açmak"a dönüştü.

tamamen kapatmış durumda; diğer ülkeler ise, 2 milyon dolar ücret ödemek zorunda; üstelik bu ödemeyi dolar kullanmadan (Çin yuanı vb) gerektiriyor. **İran'ı dize getirmek için başlayan savaş, ABD'nin "petrodolar imparatorluğu"nu da tahrip ediyor.**

ABD savaşta bu kadar geriye düşmüşken, NATO üyesi "müttefikler" bunu seyretmekle yetinmiş, hatta kimileri ağır eleştiriler getirmişlerdi. **Türkiye gibi, İran savaşına ABD safında girmeye hazırlanan ülkeler ise, İran'ın direnişi karşısında temkinli davranarak geri durmak zorunda kalmıştı.**

Ancak geçen aylar içinde ABD bazı önemli adımlar attı. **Zirve'den hemen önce 26 Haziran'da Lübnan ile İsrail arasında imzalanan anlaşma, İran'ın en önemli müttefikleri Hizbullah'ı hedef alıyordu.** Anlaşmaya göre Hizbullah silahsızlandırıluncaya kadar, İsrail'in Güney Lübnan'daki işgali sürecektir, bu süreçte Lübnan hükümeti ile işbirliği yapılacaktır. Keza aynı günlerde ABD'nin Suriye ve Irak Özel Temsilcisi Tom Barrack'ın, Irak'ta Başbakan Zeydi ile yaptığı görüşmenin ardından, Irak, İran'a bağlı Şii milis güçlerinin tasfiyesi yönünde kararlar aldı. Barrack bir görüşmeyi de SDG Komutanı Mazlum Abdi ve Irak Kürdistan Bölgesi Başkanı Neçirvan Barzani ile yaptı. Bu görüşmelerin de İran'ı zayıflatmaya, İran karşıtı cepheyi harekete geçirmeye dönük görüşmeler olduğunu tahmin etmek zor değil. **ABD'nin Suriye'de yönetimde olan HTŞ Başkanı Colani'ye de Hizbullah'ı hedef alması görevi verdiği biliniyor.**

Hemen Zirve öncesine denk gelen bu gelişmeler, bölgede ABD ve İsrail'in İran'a karşı yeni bir kuşatma ve etkisizleştirme politikası olduğunu gösteriyor. Bölge ülkelerinin bunu başarıp başaramayacağı henüz belirsizdir. Ancak bu atmosferde, Avrupalı emperyalistler bugüne kadar uzak durdukları İran savaşına taraf olduklarını, Zirve'nin sonuç bildirgesi ile resmileştirdiler; ABD'nin söylemi ve hedefinde, NATO olarak birleştiler.

Erdoğan kazandı, Türkiye kaybetti

Erdoğan bu Zirve'ye, daha baştan Trump'ın övgüleri ve taltifleri ile girdi. Trump'ın "dostum Erdoğan çok güçlü bir

lider olmasaydı ve zirve Türkiye'de yapılmasaydı belki de katılmazdım. Ona duyduğum saygıdan dolayı geldim", "harika bir lider, çok iyi dostum", "harika bir ordusu var", "sırf bizim gelişimiz için yeni bir terminal inşa etmişler, her şey muazzamdı" vb sayısız övgülerinin arasına zaman zaman "telefon ettim Rahip Brunson'u serbest bıraktı" gibi, övgüden çok uşaklık ilişkisinin göstergesi olan cümleler de karıştı elbette; yine de Trump'ın "niyeti"nin Erdoğan'ı övmek olduğuna şüphe yok.

Bu övgüler Erdoğan'ın "başarıları"na değil, "sadakati"neydi tabii ki. Tam da hedeflendiği gibi Erdoğan'ın istediği "meşruiyet"i fazlasıyla pekiştirmiş oldu. NATO Genel Sekreteri Rutte'nin Türkiye'deki hak gaspları ile ilgili soruları geçiştirerek Erdoğan'a dönük övgü dolu sözleri de bu "meşruiyet"i daha da güçlendirdi. Trump ile Erdoğan'ın kolkola, Rutte ile Erdoğan'ın elele fotoğrafları da tabloyu pekiştirdi.

Kamuoyu önünde yağ çekme konusunda fazlasıyla cömert davranan Trump, perde gerisinde iki şeyi gözlerden gizlemiş oldu. **Birincisi, Erdoğan'a "meşruiyet" verdi, ama Türkiye'ye somut olarak hiçbir şey vermedi. İkincisi, Türkiye'den talepleri çok büyüktü, bunları belli oranda aldı.**

Türkiye'de egemen sınıfların bu Zirve'de öncelikli beklentisi, **CAATSA yaptırımlarının ve F-35 uçakları üzerindeki engelin kalkmasıydı. Zirve sırasında Trump, bu konuda kesin sözler verdi de; ancak hemen ardından belirsiz ifadelerle konuyu ortada bıraktı.**

Türkiye'de 2016 yılında ABD destekli 15 Temmuz darbe girişiminin yaşanmasının ardından, Erdoğan Rusya ile daha yakın ilişkiler geliştirerek ABD'ye karşı Rusya'nın korumasına güvenmişti. Kısa süren bu dönemde, 2017 yılında Türkiye Rusya'dan iki adet S-400 hava savunma sistemi aldı. Bu aynı zamanda Türkiye'nin Suriye'de düşürdüğü Rusya uçağının kefareti anlamına geliyordu. **NATO üyesi Türkiye'yi Rusya'nın savunma güvencesine alan S-400'ler nedeniyle, ABD CAATSA (ABD'nin Düşmanlarıyla Yaptırımlar Yoluyla Mücadele Yasası) yaptırımlarını devreye soktu ve Türkiye'yi F-35 programından çıkardı.** Böylece Türkiye'de F-35'lere ait belli parçaların üretilmesi

programı iptal edildi; Türkiye'nin parasını peşin ödediği 6 adet F-35 uçağının teslimatı yapılmadığı gibi parası da iade edilmedi. Üstelik Türkiye'nin söz konusu S-400'leri kullanmamış, hatta "paketini bile açmamış" olması, çözüm olmadı. ABD S-400'lerin Türkiye'den kesin olarak çıkartılmasını, iade edilmesini ya da üçüncü bir ülkeye satılmasını dayattı.

Zirve'de Trump önce bu yaptırımların kalkacağı müjdesini verdi; sonrasında belirsiz bıraktı. Çünkü öncelikle, CAATSA yaptırımlarının kalkması Trump'ın karar verebileceği bir konu değil; Kongre onayı gerekiyordu. Fakat Trump, kendi yetkisini kullanarak, parası peşin ödenen 6 adet F-35 uçağını teslim edebilir; keza Türkiye'nin yeni ürettiği "Kaan" adlı uçaklarında kullanılmak üzere F-110 jet motorlarının satışı önündeki engeli de kaldırabilir. Ancak F-35 üretim programına dönmeyişinin artık çok zor olduğu anlaşıldı.

Hepsinden önemlisi, **tüm bu yaptırım ve engellerin kaldırılmasının, öncelikle S-400'lerin Türkiye'den çıkartılmasına bağlı olduğu belirtiliyor.** Çünkü S-400'ler Rusya'nın, F-35'ler ABD'nin savaş sistemlerine bağlı unsurlardır. Mesele sadece bu silahları satın almak değil, o emperyalistin çıkarlarına bağlı biçimde savaşın bir parçası olmaktır. Silah sistemlerinin tümünde artık belirleyici unsur "yazılım" olduğu için, bir emperyalistin silahı onun izin vermediği birini "düşman" olarak tanımaz ve ona ateş etmez. Uçağın pilot kabininde kimin oturduğu değil, uçağın yazılımının kime ait olduğu önemlidir. F-35 uçakları Türkiye'ye gönderilse bile, ABD ve İsrail izin vermediği koşulda uçamaz.

Bu nedenle Erdoğan bugün S-400'lerin Türkiye'den çıkartılmasına odaklanmış durumda. **Bir Körfez ülkesine gönderilmesi gibi seçenekler tartışılıyor. Rusya'nın buna onay vermesi ise çok tartışmalı bir konu.** Çünkü sorun basitçe satın alınan bir ürünün iade edilmesi ya da başkasına satılmasından ibaret değil. Türkiye'nin Rusya ile kuracağı dostluk ya da savaş ilişkisinin göstergesi. Zaten Kremlin Sözcüsü Peskov "süper hassas bir konu" diye açıklama yaptı, Zirve'nin hemen ardından. S-400'ler bu yanı sıra Rusya'nın güvencesi rolünü de oynuyor. **S-400'ler Türkiye'de bulunduğu sürece, Türkiye'nin NATO adına Rusya ile açık bir çatışmaya girmesi**

ihtimali oldukça düşük. S-400'lerin varlığı NATO karşısında kısmi de olsa bir koruma kalkanı oluşturuyor. Bu nedenle S-400'lerin Türkiye'de kalmasını istiyor Rusya. Keza, üçüncü bir ülkeye (Körfez ülkelerine mesela) satışı da önemli bir sorun. Türkiye'de S-400 sistemi kutusundan bile çıkartılmamış, ama gönderilecek ülke, ABD ile ilişkilerine bağlı olarak bu sistemi incelemek, teknolojisini öğrenmeye çalışmak gibi girişimlerde bulunabilir. Bu da Rusya'nın savunma sistemlerini genel olarak riske atar.

Tüm bu tablo aslında Türkiye'ye dönük yaptırımların o kadar kolay kalkmayacağını göstermeye yetiyor.

Türkiye'ye yeni görevler

NATO'ya girişinden bugüne Türkiye, "NATO'nun ileri karakolu" rolünü üstlenmişti. **Bugün Türkiye'nin rolü yeniden tanımlanıyor, pekiştiriliyor. Bulunduğu bölgenin dört bir yanındaki savaşlarda aktif görev alması isteniyor.** Kitleler nezdindeki meşruiyetini kaybeden, ülke ekonomisini yerle bir eden, baskı ve zorbalık dışında bir yönetme gücü ve olanağı kalmayan Erdoğan da, bu göreve dört elle sarılıyor.

Türkiye'nin hem güneyinde İran'da hem de kuzeyinde Rusya'da NATO ülkelerinin doğrudan dahil olduğu iki savaş söz konusu. Zirve'nin sonuç bildirgesinde hem İran hem de Rusya "düşman" ve "hedef" olarak tanımlanırken Erdoğan'ın itiraz etmemesi ve belgeyi imzalaması, bu ülkelerde yürütülen savaşlarda artık doğrudan taraf olacağını kabullenmesi anlamına geliyor. Oysa **bugüne kadar, Rusya ile savaşan Ukrayna'ya bir yandan SİHA satarken, diğer taraftan Rusya ile ilişkileri korumaya çalışıyordu.** Hatta Zirve'den 15 gün önce Moskova'ya giden Dışişleri Bakanı Hakan Fidan, "Rusya'nın yerini hesaba katmayan bir Avrupa güvenlik mimarisinin eksik kalacağını" söylemişti. Keza **İran konusunda da temkinli davranıyordu.**

Türkiye'nin, İran ve Rusya ile ilişkilerini bu şekilde ikili sürdürmesinin ekonomik boyutu da söz konusu. **Rusya ve İran, Türkiye'nin en önemli doğalgaz tedarikçileri. Türkiye yıllık toplam doğalgaz tüketiminin yaklaşık yüzde 14'ünü (yaklaşık 8 milyar metreküp) İran'dan; yüzde 40'ını (20-25 milyar metreküp)**

NATO'ya girişinden bugüne Türkiye, "NATO'nun ileri karakolu" rolünü üstlenmişti. Bugün Türkiye'nin rolü yeniden tanımlanıyor, pekiştiriliyor. Bulunduğu bölgenin dört bir yanındaki savaşlarda aktif görev alması isteniyor. Kitleler nezdindeki meşruiyetini kaybeden, ülke ekonomisini yerle bir eden, baskı ve zorbalık dışında bir yönetme gücü ve olanağı kalmayan Erdoğan da, bu göreve dört elle sarılıyor. Türkiye'nin hem güneyinde İran'da hem de kuzeyinde Rusya'da NATO ülkelerinin doğrudan dahil olduğu iki savaş söz konusu. Ve Erdoğan, Zirve'nin sonuç bildirgesini imzalayarak, bu savaşlarda artık açıktan taraf olduğunu gösteriyor.

Rusya'dan sağlıyor. Ancak şimdi ABD, Türkiye'ye alternatif kaynaklar yaratmayı hedefliyor. Mesela Erdoğan'ın Eylül 2025'te ABD'ye yaptığı ziyaret sırasında ABD'li enerji şirketleriyle 20 yıllık, yılda yaklaşık 4 milyar metreküp (Türkiye'nin yıllık ihtiyacının yaklaşık yüzde 7'si) doğalgaz eşdeğeri LNG anlaşması imzaladı. **Rusya, İran ve Azerbaycan'dan boru hatları ile kolayca aldığı doğalgazı, dünyanın öbür ucundan, ABD gemileriyle getirmek için bir anlaşma...** Üstelik ihtiyacı olmayan bir tutarda... Bunun ekonomik bir tercih değil, ABD'nin hegemonya dayatması olduğu çok açık.

Şimdi Erdoğan, **bunu daha da ileri götürmek, ABD'nin savaşlarının "ucuz askeri" olmak için uğraşılıyor. Adana'da Çokuluslu NATO Kolordusu Karargahı, İstanbul'un Karadeniz'e açılan kapısı olan Beykoz'da ise NATO-Müttefik Deniz Unsur Komutanlığı kuruluyor.**

Beykoz'daki karargah Rusya için tehdit anlamına geliyor. Bu karargah, NATO'nun Karadeniz üzerindeki etkisini artırmayı, gerektiğinde Türkiye üzerinden savaşa girmeyi, fırsatını yaratabilirse Montrö Sözleşmesi'ni (Montrö, Karadeniz'e kıyısı olmayan ülkelerin savaş gemilerinin girişini çok ayrıntılı kurallara bağlıyor) hiçe sayarak Karadeniz'de NATO savaş gemilerini artırmayı olanaklı kılacak bir ön hazırlık anlamına geliyor. Adana'daki karargah ise bugün doğrudan İran'ı tehdit etmenin yanı sıra, Ortadoğu genelinde önemli bir savaş üssü oluşturuyor.

Üstelik bu planlar çok açıktan yapılıyor. **NATO Zirvesi "düşmanlar"ını belirliyor, Türkiye bunun altına imza atıyor, karargahlar kuruluyor ve Türkiye, bölgesindeki savaşların en önemli aktörüne dönüşüyor.**

ABD uşağı yorumcular bu tabloyu, "Türkiye bugüne kadar 'kanat ülke' olarak tanımlanıyordu, artık 'merkez ülke' oldu" diye güzellemeye çalışıyorlar. Oysa tablo, tıpkı Türkiye'nin 1952'de NATO'ya girebilmek için Kore Savaşı'na asker göndermesi ve yaklaşık bin askerin ölümü pahasına NATO üyeliğini elde etmesi gibi, NATO için vurucu güç haline getiriyor. Dönemin ABD Dışişleri Bakanı Dulles'in TC askeri için "en ucuz asker burada, bir erin aylık maliyeti 23 cent" sözleri hafızalarda. Şimdi yine onların "23 centlik" dediği askerler, emperyalist hegemonya savaşına kurban edilmek isteniyor.

Ancak Erdoğan bununla da yetinmiyor. Ülke içinde kendisine karşı olan ekonomik-siyasi-toplumsal öfkeyi bastırabilmek için savaş çıkartmaya o kadar çok ihtiyacı var ki, daha kurulmamış cepheyi büyütmeye çalışıyor. Yaptığı konuşmada “360 derecelik güvenlik anlayışı” ifadesini kullanan Erdoğan, Suriye’den Azerbaycan’a, İran’dan Rusya’ya, Ortadoğu’dan Orta Asya’ya, Afrika’ya kadar çok geniş bir alanda görev üstlenmek istediğini belirtiyor.

İlk adım olarak da, NATO adına “Hürmüz Boğazı’ndaki mayınları temizleme görevi”ne aday oldu. Bunu “insani bir görev” olarak tanımlıyor Erdoğan. Ancak Hürmüz’deki mayınlar, İran’ın Hürmüz’ü ABD saldırılarına ve geçişlerine kapatma politikasının sonucu olduğuna göre, mayınları temizlemek İran’a karşı savaşmak anlamına gelecek.

NATO’nun çıkarları doğrultusunda cengaverce hareket edeceğini gösteren Erdoğan, Zirve’nin sonuç bildirgesine “terörizmin tüm biçimleriyle mücadele etme” ifadesini ekleterek, Irak ve Suriye’deki Kürt örgütlenmelerini hedefe çakmayı da ihmal etmedi.

Türkiye’nin Zirve’de itiraz ettiği tek konu, Kıbrıs’ın gündeme gelmesi oldu. NATO, Türkiye’nin KKTC’de süren işgalinin bitmesini, “Türkiye’nin garantörlüğü” ısrarından vazgeçmesini; bunun yerine “NATO’nun garantörlüğü”nü kabullenmesini istiyor. Ancak bu, Türk egemen sınıflarının (en azından şimdilik) taviz verebileceği bir konu değil. Çünkü bir bütün olarak Kıbrıs konusu, Doğu Akdeniz’de ekonomik (yeni bulunan doğalgaz yatakları), askeri (Ortadoğu’daki tüm savaşlarda Kıbrıs önemli hale geliyor) siyasi açılardan stratejik önemde bir konu. Ve Türkiye bu haklarından vazgeçmek istemiyor.

Diğer taraftan Türkiye’ye savaşın asıl yükü yüklenirken, “savaş sonrası ganimet paylaşımı” gündeme geldiğinde, emperyalistlerin sofrasında kırıntılarla ancak yetinebiliyor. Mesela Suriye’de savaş sürerken ve sonrasında Colani’nin iktidarı ele geçirmesinde Türkiye’nin çok önemli bir rolü oldu. Ve bugün Türkiye’den ticaret ve inşaat firmaları heyetleri yeniden inşa sürecine dahil olabilmek için Colani’nin kapısını aşındırırken, tam da Zirve öncesinde Macron Suriye’ye gitti ve önemli anlaşmalar imzaladı.

Birinci dönemde tüm emperyalistler kolektif biçimde NATO’da aktif görev alırken, ikinci dönemde bazı emperyalist devletlerin geri çekildiği, NATO’nun askeri yükünün asıl olarak ABD’nin üstüne kaldığı, zaten savaşları da asıl olarak ABD’nin çıkardığı ve yürüttüğü bir süreç yaşandı. Sonuçta NATO 1.0 olarak tanımlanan dönem, NATO’nun SB ve sosyalizme karşı emperyalist dünyayı birleştirdiği dönem iken, NATO 2.0 dönemi gerçekte “baş düşman yıkılınca”, NATO’nun iç birliğinin bozulduğu, kendi içindeki çelişkilerinin derinleştiği, varlık nedeninin sorgulandığı, çeşitli üyeleri tarafından “işlevsizliği”nin vurgulandığı bir dönem oldu.

NATO 3.0 başlarken

NATO 3.0 söylemi resmi bir söylem değil; ancak NATO’nun politik hattındaki farklılaşmanın somut bir ifadesi olarak kullanılıyor.

NATO 1.0 denilen dönem, NATO’nun kuruluşundan Sovyetler Birliği’nin 1991’de dağılmasına kadar geçen süreyi ifade ediyor. Bu dönem, ABD merkezli olmak üzere Batılı emperyalistlerin Sovyet sosyalizmine ve dünyadaki komünist-devrimci hareketlere karşı savaştığı dönemdir. İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sürecinde, dünyanın üçte birinin, Avrupa’nın yarısının koparak “sosyalist kamp”a dahil olması, emperyalist-kapitalist sistemi en fazla rahatsız eden bir gelişmeydi. NATO bu nedenle kuruldu, ilk döneminde bu göreve odaklandı.

NATO 2.0 olarak tanımlanan dönem ise, biraz daha karmaşık. 1990’lar Sovyetler Birliği’nin dağılması sonrasında ABD’nin dünya hegemonyasını ilan ettiği dönemdir. Tüm dünyada “beyaz terör” dalgası eserken, “sosyalizmin yıkıldığı”, “proletaryanın bittiği” teorileri ortalığı kaplamıştı. NATO’nun güç ve etkinliğini artırdığı, eski SB coğrafyasında hegemonya kurduğu, Yugoslavya’yı parçaladığı, Rusya’nın sınırlarına kadar genişlediği bir dönemdi bu. 2000’lerden itibaren ise Çin’in yükselişi, Rusya’nın kendini toparlaması karşısında ABD’nin bocaladığı ve “Önleyici Vuruş Konsepti” adı altında Üçüncü Emperyalist Paylaşım Savaşı’nı başlattığı bir döneme girildi. Irak ve Afganistan işgalleri bu dönemde başladı. 2011’de Tunus’tan başlayıp Kuzey Afrika’yı ve diğer bölgeleri sarsan kitle ayaklanmaları, NATO için tüm Ortadoğu’yu savaş alanına çevirme olanağı yarattı.

Birinci dönemde tüm emperyalistler kolektif biçimde NATO’da aktif görev alırken, ikinci dönemde bazı emperyalist devletlerin geri çekildiği, NATO’nun askeri yükünün asıl olarak ABD’nin üstüne kaldığı, zaten savaşları da asıl olarak ABD’nin çıkardığı ve yürüttüğü bir süreç yaşandı.

Sonuçta NATO 1.0 olarak tanımlanan dönem, NATO’nun SB ve sosyalizme karşı emperyalist dünyayı birleştirdiği dönem iken, NATO 2.0 dönemi gerçekte “baş düşman yıkılınca”, NATO’nun iç birliğinin bozulduğu, kendi içindeki

çelişkilerinin derinleştiği, varlık nedeninin sorgulandığı, çeşitli üyeleri tarafından “işlevsizliği”nin vurgulandığı bir dönem oldu.

NATO 3.0 dönemi, Trump’ın ikinci başkanlık dönemi ile başlatılıyor ve NATO’nun bileşenleri tarafından “ABD’nin askeri yükü azalttığı, Avrupa müttefiklerinin kendi savunma sorumluluklarını üstlendiği ve kolektif dirençliliğe odaklandığı yeni dönem” olarak özetleniyor. ABD, NATO üyelerinin askeri bütçelerini yüzde 2’den yüzde 5’e çıkarmalarını dayatıyor. Kendisi askeri gücünü Avrupa’dan çekerek Asya-Pasifik hattına (yani Çin’i kuşatmaya) aktarmak istiyor. (NATO üyesi olmadıkları halde Güney Kore, Japonya, Avustralya ve Yeni Zelanda’nın Zirve’ye çağrılmalarının nedeni de ABD’nin Çin’i kuşatma politikasının bir parçasıydı.) Üye ülkelerin savaşa doğrudan girmeyen ama NATO’nun güvenlik olanaklarından yararlanan yapısına tepki gösteren ABD, NATO’nun savaş gücü yüksek ve savaşa hazır bir yapıya dönüşmesini istiyor. Ve özellikle Çin’in teknolojik üstünlüğü karşısında NATO’nun da yapay zeka destekli komuta yöntemleri, siber güvenlik, insansız sistemler ve hava savunması konularında güçlenmesini savunuyor.

Stratejistler bu durumu, “NATO artık ‘barış dönemi güvenlik kulübü’ olmaktan çıkmalı, gerçekten savaşçı yapısını kazanmalı” olarak ifade ediyorlar.

Çizilen tabloya bakıldığında “NATO 3.0” ile amaçlananlar, gerçekçi ve hayata geçebilir görünmüyor. En başta, kuruluş aşamasında üyeleri birleşmeye ve savaş gücünü artırmaya zorlayan bir “sosyalizm tehdidi” vardı; bu tehdit ortadan kalkınca üyelerin iç birliğini sağlamak çok kolay olmuyor.

Üstelik bu “iç birlik”, İkinci Emperyalist Savaş’ını kazanmış ABD’nin, yenilmiş Avrupalı emperyalistler üzerinde kurduğu hegemonya sayesinde inşa edilmişti. Şimdi ABD hegemonyasının bu kadar gerilediği koşullarda, Avrupalı emperyalistlerin onun hegemonya savaşına, onun çıkarlarına alet olmak istemiyorlar.

Dahası, Rusya ve Çin tehdidi, Avrupalı emperyalistlerin tümü için eşit bir tehdit niteliği taşıyor; her biri Çin’in gelişen ekonomisi ve Rusya’nın enerji kaynakları gibi unsurlardan dolayı farklı tutum geliştirebiliyor. Mesela

Rusya'nın Ukrayna işgaline karşı birleşirken İran'ın Hürmüz Boğazı'nı kapatması, hepsini aynı biçimde etkilemiyor.

Ve kendi ülkelerindeki savaş karşıtlığının da etkisiyle, ABD'nin her savaşına güncel bir bakış oluşturdular. NATO birliğini korumayı elbette istiyorlar; ancak Avrupa'nın kendi güvenlik merkezinin olmasını ve ABD'den bağımsız politikalar izlemesini savunanlar artıyor. **Bu durum "NATO 3.0" propagandasının en önemli ayağını, "birlik-beraberlik ruhu" bölümünü parçalamaya yetiyor.** Buna, Trump'ın İtalya ve İspanya başkanlarını Zirve sırasında sistematik biçimde zorbalaması, Danimarka'dan Grönland'ı isteme konusundaki ısrarı gibi unsurları da eklemek gerekiyor.

Bu koşullarda, Ankara'daki Zirve, oluşturulmaya çalışılan bütün parlak tabloya rağmen, NATO'nun sorunlarının azalmadığını, büyüdüğünü gösteriyor.

* * *

NATO Zirvesi, çizmeye çalıştığı tablonun aksine, birliğini sağlamayı, üyelerinin iç çelişkilerini gidermeyi başaramadı. Ancak daha saldırgan, daha savaşçı bir NATO döneminin başlayacağını göstermiş oldu. Üstelik bu yeni döneminde, Türkiye'ye önemli görevler verdi; savaşın merkezinde yer almasını, bu coğrafyadaki savaşların bir parçası olmasını istedi.

Türkiye başta olmak üzere tüm dünya halkları, büyüyen bir emperyalist savaş ile karşı karşıya. Emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadeleyi yükseltmeden, emperyalist savaşları durdurabilmek imkansız.

Lenin'in dediği gibi *"ya devrimler savaşları önleyecek ya da savaşlar devrimlere yol açacak."*

Emperyalistler çıkar çatışmaları yaşayabilir, kendi aralarındaki ilişkiler keskinleşebilir ve ilişkileri bozulabilir. Ancak bütün bunlar, işçi-emekçilere, ezilen halklara karşı ortak hareket etmekten onları alıkoymaz. Onun için ezilen-sömürülen tüm kesimlerin emperyalist savaşa karşı birleşik mücadeleyi ve cepheyi oluşturması, yaşamsal ve acil bir görevdir.

M. Fatih Öktülmüş mezarı başında anıldı

Mehmet Fatih Öktülmüş, ölümünün 42. yılında mezarı başında yoldaşları tarafından anıldı. Fatih'in pankartının açıldığı anma, saygı duruşuyla başladı ve "Biz Kazanacağız" şiiri okundu. Ardından Fatih'in yaşamı ve mücadelesi kısaca anlatıldı.

M.Fatih Öktülmüş, 1984 Ölüm Orucu'nda 17 Haziran günü şehit düştü. O, ihtilalci komünist hareketin kurucusu, önderiydi. İşkencede, zindanda, mahkemede direnişin sembolü oldu. Örgütçü ve militan özellikleriyle gittiği her yerde geniş bir sevgi-saygı halesi yarattı. Onun için daha yaşarken tüm devrimcilerin önderi haline geldi.

'84 ÖO eylemi, onun önderliğinin en son örneğidir. Ve sadece zindanlarda değil, dışarda da 12 Eylül yenilgi ruh halinin kırılmasında bir milattır.

M.Fatih Öktülmüş, '68 devrimci kuşağında yetişti. Kommer'in arabasının yakılması başta olmak üzere anti-emperyalist mücadele içinde yer aldı. ODTÜ'de okuduğu yıllarda Osman Yaşar Yoldaşcan'la birlikte devrimci bir grubun içinde yer aldı. İlk olarak, dönemin ünlü Denizli Ziraat Bankası soygunundan dolayı gözaltına alındı. İlk gözaltısından itibaren her alınışında direnişini bir üst aşamaya sıçrattı. 12 Eylül döneminde "şubede ifade vermeme" geleneğini başlattı.

İhtilalci Komünistler, M. Fatih'in şehit düştüğü Haziran ayında Fatih'le birlikte tüm ölüm orucu şehitlerini anıyorlar. Bu Haziran ayında da "Ölüm Orucu Şehitleri Ölümsüzdür! Mehmet Fatih Öktülmüş Kavgamızda Yaşıyor!" pankartları, afişleri, şablonları merkezi yerlere ve emekçi semtlere yaygın biçimde yapıldı. M. Fatih Öktülmüş'ün mezarı başındaki anmada da tüm ölüm orucu şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu.

Daha sonra Fatih'in mezarına çok yakın olan '84 ÖO şehitlerinden Haydar Başbağ'ın mezarı başında geçildi; bu eylemde şehit düşen DS militanları "Abdullah Meral, Haydar Başbağ, Hasan Telci"nin isimleri sayılarak saygı duruşuna geçildi.

Türkiye'de komünist ve devrimciler '84, '96 ve 2000'de başlayan ölüm orucu eylemlerinde yüzlerce şehit verdi. İlk ÖO eylemi olan '84'te, Fatih'in ölmeden önce söylediği "Biz Kazanacağız!" sözü, tüm ÖO eylemlerinin sloganı oldu; ardından işçi-emekçi eylemlerine taşındı.

M.Fatih, ölmeden önce, Osman Yaşar Yoldaşcan'ın yattığı Silivrikapı Mezarlığı'na gömülmeyi istemişti. Öyle de yapıldı. Fatih'i anmaya giden yoldaşları ise, her zamanki gibi Osman ve Ataman'ın mezarlarını da ziyaret ettiler. Mezarları başında saygı duruşunda bulundular, onların yaşamlarını ve mücadelesini anlattılar.

Bir kez daha M. Fatih Öktülmüş ve ÖO şehitlerini saygıyla anıyoruz. Onları gerçek anlamda yaşatmanın, uğruna öldükleri davalarını yaşatmak olduğunu biliyoruz. Ve taşıdıkları bayrağı düşürmeme sözümüzü tutuyoruz.

M.Fatih ve şehit yoldaşlarımız, bizlerle birlikte yaşıyor. Sadece ölüm yıldönümlerinde değil, her eylemimizde, ileriye doğru attığımız her adımda bizimle birlikteler. Onları gelecek kuşaklara aktarmaya, her kuşakta yaşatmaya devam edeceğiz. Her zaman olduğu gibi, göndere çekilmiş bir bayrak gibi en önde yürüyecekler...

M. Fatih Öktülmüş'ün ölüm yıldönümünde, merkezi yerlere ve emekçi semtlere pankartlar asıldı; afişler, stickırlar yapıştırıldı; şablonu duvarlara nakşedildi.

Hapishanelerde hak gaspları sürüyor

Haziran ve Temmuz ayı içinde hapishanelerde hak ihlalleri artarak devam ediyor. NATO zirvesi öncesi devrimci ve ilerici güçlere yapılan polis baskınlarında yüzlerce gözaltı ve tutuklama gerçekleşti. Tahliyeler yine Gözlem Heyeti raporlarıyla gasp edildi. Tutsakların sağlık, iletişim hakları engellendi.

Özgür Hukukçular Derneği Ocak-Haziran 2026 tarihlerini kapsayan Marmara Hapishaneleri raporunu açıkladı. Açıklamada tutsaklar üzerindeki tecride vurgu yapılırken, tahliyelerin ve sağlık haklarının gasp edilmesine değinildi.

Kuyu Tipleri'ne karşı ölüm orucu eylemi yapan Gürkan Türkoğlu'nun ölümsüzleşmesinin ardından ÇHD yaptığı açıklamada Kuyu Tipleri'ndeki hak gasplarına bir kez daha dikkat çekti.

MLKP tutsağı **Seda Baykan** Diyarbakır Kadın Kapalı Hapishanesi'nde tecride karşı sürdürdüğü açlık grevinde 100'lü günleri geride bıraktı. DHKP-C davasından yargılanan **Tuğba Özbay** da kimlik dayatmasına karşı başlattığı açlık grevinde 200'lü günleri geride bıraktı.

Partizan tutsağı **Taylan Turunç** 2023'ten beri 7 kez ertelenen tahliyesinin ardından, Haziran ayı sonunda tahliye edildi.

Tutsakların yayın ve kitaplara erişimi de keyfi olarak engelleniyor. Kitap sayılarındaki kısıtlama ya da dergilerin verilmemesi, mektupların sansürlenmesi uygulamaları olağanlaştırılmaya çalışılıyor. Hastaneye gitmek isteyen tutsaklar, kelepçe ve ağız içi arama dayatması nedeniyle sağlık hakkına erişemiyor.

Sendikaların yayınladığı “açlık ve yoksulluk sınırı” raporlarında Temmuz 2026 itibarıyla dört kişilik bir ailenin açlık sınırı 36 bin TL; yoksulluk sınırı ise yaklaşık 120 bin!

Belirlendikten hemen sonra zaten “açlık sınırı”nın altında kalan asgari ücret, son 5 ay içinde 7 bin TL eridi.

Buna karşın Temmuz ayında asgari ücrete zam yapılmadı! Birileri sürekli servetlerini büyütürken, bize hep açlık düşüyor.

**Onların serveti, bizden çaldıklarıdır!
EKMEĞİMİZ VE ÖZGÜRLÜĞÜMÜZ İÇİN DÖVÜŞELİM!**

**YAŞAM HAKKIMIZ
MÜCADELE GÜCÜMÜZ KADARDIR!**